OMERTA

SKINZINE

#3

2€

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ

EDITORIAL

Στην τρίτη μας έντυπη πειραματική απόπειρα, μέσω αυτού του zine, επιδιώκουμε να ξεφύγουμε από το τετριμμένο στυλ των αντιστοίχων εντύπων του υπό την ευρεία έννοια εθνικιστικού/ εθνικοσοσιαλιστικού χώρου, που μας έχουν συνηθίσει σε μια τυποποιημένη και κατευθυνόμενη, απαρχαιωμένη τεχνοτροπία, ως προς τον τρόπο έκφρασης, την προβλεπόμενη γλώσσα-αργκώ, τα στερεότυπα στο στήσιμο και άλλα πολλά. Το καθολικό μίσος της κοινωνίας της εποχής μας το αξίζουμε και με το παραπάνω, δίχως υπερβολή καμιά, μάλιστα θα μας δυσαρεστούσε να είχαμε άλλες αρετές στα μάτια μιας τέτοιας κοινωνίας. Και επειδή ακράδαντη πίστη μας είναι ότι, ***«η ανώτερη αίσθηση δύναμης και ασφάλειας βρίσκει έκφραση σε ό,τι διαθέτει σπουδαίο στυλ»***, οφείλουμε να είμαστε αιρετικοί και πολέμιοι των καθεστωτικών και άκαμπτων νοοτροπιών. Ακόμα και αν ο κόσμος μας φαντάζει να έχει απωλέσει κάθε ελπίδα όποιας αλλαγής της κατιούσας πορείας που έχει πάρει, οφείλουμε να αλλάξουμε εμείς πρωτίστως οι ίδιοι τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουμε και βλέπουμε τον κόσμο. Μπορούμε να πούμε με σιγουριά ότι ο πάγος καίει; Και όμως, αν κρατήσουμε σφιχτά στα χέρια μας ένα κομμάτι πάγο, μοιάζει σαν να μας καίει!

Οι ορθοδοξίες έχουν προ πολλού καταρρεύσει, η εξέλιξη είναι ασταμάτητη, ο χρόνος άπειρος για σκέψεις και δράσεις. Τι μένει; Να μην μεμψιμοιρούμε ασταμάτητα και να είμαστε ρεαλιστές, αναζητώντας το αδύνατο διαρκώς και αδιαλείπτως. Και πώς μπορεί να γίνει αυτό; Ο τιτάνας του φιλοσοφικού γίγνεσθαι αποκρίθηκε στο παρελθόν ότι, ***«το μυστικό της μεγαλύτερης καρποφορίας και της μεγαλύτερης απόλαυσης στην ύπαρξη μας, είναι το να ζούμε επικίνδυνα»***. Οφείλουμε να είμαστε τρόπον τινά οι άτεγκτοι μοναχοί μιας επανάστασης που υπόσχεται ένα τέλος όλο ελπίδα. Η όλη αναφορά μας φυσικά αφορά κυρίως στους ίδιους τους skinheads, διότι πρέπει επιτέλους να γίνει κατανοητό από όλους ότι η εικόνα του 'αλκοολικού' και του 'περιθωριακού' που τελικά υφίσταται την συντριβή από την ίδια την κοινωνία που ήδη χλευάζει, δεν συνάδει σε καμία περίπτωση με την δύναμη της θέλησης που πρέπει να δείχνουν όλοι οι αληθινοί εθνικιστές / εθνικοσοσιαλιστές skinheads, που μετουσιώνεται σε θέληση της δυνάμεως μέσα από την επαναστατική διαδικασία. Δρούμε στο όνομα ιδεών, δρούμε όταν νιώθουμε τη δράση να βράζει μέσα στο κορμί μας. Είμαστε παραβολικά εξτρεμιστές των αισθήσεων, επιδιώκουμε να ζούμε σε ένα σώμα στα όρια των ανθρωπίνων αισθήσεων, στα όρια λοιπόν της σωματικής γνώσης. Πώς επιτυγχάνονται όλα αυτά θα αναρωτηθεί δικαίως κανείς! Μετατρέπουμε εμείς οι ίδιοι την αφελή ανιδιοτέλεια σε σκληρότητα, τον στυγνό φανατισμό σε απαράβατο κανόνα της καθημερινής μας ζωής, τις ιδέες μας σε βίωμα που ξεπερνά τα σαφή όρια μιας αφηρημένης εργατοκουλτούρας.

Εκεί έγκειται η τεράστια και παράξενη δύναμη μας. Η σημερινή γενιά πρέπει να αποκτήσει μια ανελέητη, ωμή δύναμη και ασυγκράτητα να βαδίσει στο δρόμο της βαθύτερης καταστροφής. Ο υγιής αδιάφθορος νους της νεολαίας πρέπει να κατανοήσει πως είναι ουσιαστικά πιο ανθρώπινο να 'μαχαιρωθούν' ψυχικά και σωματικά ντουζίνες μισητών μαζανθρώπων, παρά να υπάρξει συνδιαλλαγή μαζί τους. Ιερή μας Υπόθεση είναι η εξόντωση των δυνάμεων του κακού, ο εξαγνισμός και η διαφώτιση της Ελληνικής και Ευρωπαϊκής γης δια πυρός και σιδήρου και να συνενωθούν όλα αυτά τα υγιή νέα μυαλά αδελφικά με όσους κάνουν το ίδιο σε όλο τον λευκό κόσμο. Δεν ισχυριζόμαστε ότι έχοντας αναλάβει μερικές ευθύνες μπορούμε συνάμα και να περνιόμαστε για αθώοι. Κάποιος κάποτε είχε σοφά πει ότι μόνον οι πέτρες είναι αθώες. Εμείς καθόλου… Λευτεριά στους εθνικιστές λοιπόν!

OMERTA S. CREW HELLAS, 2009

Τ Ι Ε Σ Τ Ι O M E R T A . . .

Omerta είναι ο όρος που χρησιμοποιείται για να υποδηλώσει τον νόμο της παρανομίας, όχι μόνο για την αλληλεγγύη με κάποιο σύμμαχο που είναι ένοχος και καταζητείται, αλλά και για την μη καταγγελία αυτού που σου επιτίθεται, κρατώντας την εκδίκηση (vendetta) για σένα. Όρκος σιωπής της mafia. Της λευκής φυλής εννοείται!

ΝΕΑ

Στις 29/8/08 τα στενά γύρω από την ***πλατεία Ομονοίας***, δηλαδή στο κέντρο της Αθήνας, έγιναν φυσικό περιβάλλον για τους τριτοκοσμικούς μετανάστες που έχουν εξάλλου αποικίσει κυριολεκτικά αυτή (και όχι μόνο) την περιοχή της Αθήνας, προκειμένου να 'αναβιώσουν' τα έθιμα των πατρίδων τους, αφού συνεπλάκησαν περί τα 150 ανθρωποειδή -Αφρικανοί- χρησιμοποιώντας τσεκούρια, μαχαίρια, ρόπαλα και ό,τι άλλο παραπέμπει σε καταστάσεις τροπικές στυλ ζούγκλας, δίχως αίσθηση του διαφορετικού - π.χ τσιμέντο, κτίρια, πολυκατοικίες, πολιτισμός- με συνολική λεία 11 αγρίως τραυματισμένους και έναν μπατσάκο της ομάδας Ζ που πήγε να κάνει το παλικάρι για να φάει και αυτός, όπως ήταν αναμενόμενο, την τσεκουριά του, πυροβολώντας με τη σειρά του κάποιον αφρικανό στο πόδι - μάλλον εκπυρσοκρότησε το όπλο του! 49 προσαγωγές υπανθρώπων το τελικό αποτέλεσμα της ημέρας. Αυτό είναι το σύγχρονο πεδίο της μάχης.... Πόλεμοι μεταξύ εθνών τέλος. Τον λόγο έχουν οι φυλετικές συγκρούσεις στο εσωτερικό των πατρίδων... Το μήνυμα σαφές...

Στο ***Βήμα της 31/8/08*** υπήρξε άρθρο, υπό τον τίτλο 'Πέρα από την Μαύρη Αθηνά'. Στο εν λόγω άρθρο παρουσιάζεται η διαμάχη δύο ακαδημαϊκών, της καθηγήτριας κλασικής φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο Wellesley, Μαίρη Λέφκοβιτς, αποφοίτου του Harvard (1961), και του λόμπι των αφροκεντριστών πανεπιστημιακών-θιασωτών του εκτρώματος της θεωρίας της δήθεν 'Μαύρης Αθηνάς' του εβραίου καθηγητή κοινωνιολογίας του πανεπιστημίου Cornell, Μάρτιν Μπερνάλ. Οι αφροκεντριστές, κόντρα σε κάθε επιστημονική αλήθεια και σε κάθε λογική επομένως, ισχυρίζονται, με το θράσος που χαρακτηρίζει τους εβραίους, ότι υφίσταται δήθεν 'κλεμμένη κληρονομιά', δηλαδή ότι ο δυτικός πολιτισμός δεν κατάγεται από την Ελλάδα αλλά από την Αφρική, ότι οι Έλληνες έκλεψαν την φιλοσοφία από τους Αιγύπτιους σοφούς, και άλλα τέτοια αηδιαστικά και ιστορικώς ψευδή. Η καθηγήτρια απάντησε στο προαναφερθέν πόνημα με το έργο της, 'Η Μαύρη Αθηνά, μύθοι και πραγματικότητες ή οι παραποιήσεις του αφροκεντρισμού' (κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Κάκτος, 1997), στο οποίο ανασκευάζει τα ψεύδη του Μπερνάλ, ισχυριζόμενη ότι η ιστορική έρευνα και δη η επιστημονική δεν μπορεί να υπονομεύεται από φυλετικές ιδεοληψίες, αναφέροντας ότι λίγοι στην πραγματικότητα Αφρικανοί έζησαν στην κλασική Ελλάδα ή τη Ρώμη και μάλιστα η επιρροή τους στον πολιτισμό ήταν αμελητέα. Υπήρξε και συνέχεια από τότε (1991) μέχρι σήμερα, με αφορμή το βιβλίο της ιδίας με τίτλο 'Μαθήματα ιστορίας, μια φυλετική Οδύσσεια', όπου εξιστορεί πώς κάποιοι επιχειρούν να αντικαταστήσουν την ιστορική αλήθεια με την δική τους αόριστη και αναπόδεικτη πολιτισμική θέση που τους βολεύει. Η κύρια διαμάχη ήταν μεταξύ της Λέφκοβιτς και του συναδέλφου της, Τόνι Μάρτιν, ο οποίος παρέδιδε στοWellesley, μάθημα με τον τίτλο 'Αφρικανοί στην Ελλάδα και την Ρώμη'. Η Λέφκοβιτς απαίτησε να αλλάξει ο τίτλος του μαθήματος σε κάτι πιο γενικό, π.χ 'Αφρικανοί στον Ελληνικό και Ρωμαϊκό κόσμο', οι πρυτάνεις βέβαια υποχώρησαν και το μάθημα παρέμεινε ως είχε. Ένα ακόμα δημοσίευμα έφερε σύγχυση, με τίτλο 'Η μυστική σχέση μεταξύ μαύρων και εβραίων', που καταδικάστηκε (πώς και γιατί, όλοι καταλαβαίνουμε) από τον διεθνή τύπο, το οποίο βρέθηκε στη λίστα των προτεινόμενων βιβλίων του μαθήματος του Τόνι Μάρτιν! Ο τελευταίος χαρακτήρισε την Λέφκοβιτς ως 'εβραία'! Ο ίδιος συμπεριέλαβε στην λίστα και το απολύτως αναξιόπιστο βιβλίο του Τζορτζ Τζέιμς, 'Κλεμμένη κληρονομιά', εκδοθέν προ 40 ετών, στο οποίο αναπτύσσεται η εξωφρενική θεωρία ότι ο Αριστοτέλης δανείστηκε βιβλία από την βιβλιοθήκη της Αλεξανδρείας και αντέγραψε το περιεχόμενο τους, προβάλλοντας το ως δική του σκέψη. Είναι γνωστό όμως ότι πέθανε το 322π.Χ και η βιβλιοθήκη της Αλεξανδρείας χτίστηκε το 297π.Χ! Τελικώς η όλη υπόθεση έκλεισε νομικά το 2002, δικαιώνοντας την Λέφκοβιτς. Το όλο ζήτημα άγγιξε τα όρια του τι θεωρείται 'politically correct' και τι 'incorrect', και έδειξε ότι το να επικαλείται κανείς καταχρηστικά την καταγγελία του ρατσισμού σε μια διαμάχη η ουσία της οποίας βρίσκεται τελείως αλλού, εγκυμονεί κινδύνους. Το σημαντικό είναι ότι ο σιωνισμός με τους ακαδημαϊκούς ινστρούχτορες του προσπαθεί με κάθε μέσο αθέμιτο να επιβάλει με το δίκαιο του ισχυρού τις δικές του θέσεις που δεν συνάδουν με την επιστημονική και ιστορική αλήθεια, αλλά υπερβαίνουν σκόπιμα κάθε λογική - ίδιον της εβραϊκής ψυχοσύνθεσης. Πολλοί ανά τον κόσμο άνθρωποι που δεν δηλώνουν ούτε καν φυλετιστές ή αντισιωνιστές, βλέπουν κατάματα τα εγκλήματα που διαπράττει ο σιωνισμός μη μπορώντας να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα ούτε σαφώς να κάνουν τα στραβά μάτια.

Στην εφημερίδα ***ΤΟ Β(λ)ΗΜΑ, στις 21/9/08***, στη στήλη με τα προτεινόμενα προς κατανάλωση (κυριολεκτούμε εδώ) βιβλία που κατά κύματα κατακλύζουν την βιβλιαγορά και τα μυαλά των ανίδεων και ανυποψίαστων αναγνωστών με μπούρδες και ανακρίβειες, δημοσιεύτηκε η παρουσίαση (προπαγανδιστικά, εννοείται) του πονήματος του ***Mark Mazower***, ***'Η σκοτεινή αυτοκρατορία του Χίτλερ' ('Hitler's empire. Nazi rule in occupied Europe'*** ο τίτλος στα αγγλικά, εκδόσεις Allen Lane-Penguin books), στην οποία ο δημοσιογραφίσκος της πεντάρας που υπογράφει την κριτική-διαφήμιση του προαναφερθέντος λίβελου, δεν χάνει ούτε στιγμή την ευκαιρία να χύσει το αντιναζιστικό του δηλητήριο, μέσα στις 2 σελίδες που περιλαμβάνει η κριτική του… Λέει, σε γενικές γραμμές, ότι ο κόσμος εξαιτίας της ναζιστικής θεομηνίας, όπως την χαρακτηρίζει ο ίδιος, άλλαξε ριζικά, αφού κατακτήθηκαν χώρες σε χρόνο μηδέν στη βάση του οράματος ενός χιλιόχρονου Ράιχ, χωρίς να υπάρχει η αντικειμενική δυνατότητα διοίκησης των χωρών αυτών. Επιπλέον κάνει λόγο για εγκληματικούς χαρακτήρες που ξεδίπλωσαν το κακουργηματικό τους ταλέντο πάνω στην ανθρωπότητα, καυτηριάζει την 'αντιφατική' στάση των ναζί, που π.χ προέβησαν σε αγριότητες στη Γαλλία, ενώ συγχρόνως απέφευγαν να δυσαρεστήσουν το καθεστώς του Βισύ, και σημειώνει επίσης ότι τα υπολείμματα των δοσίλογων του Β' Π.Π. υπάρχουν μέχρι σήμερα, η γραφειοκρατία της άτεγκτης πειθαρχίας λειτουργεί ως σήμερα ως οδηγός του management, υποβοηθώντας τον καπιταλισμό. Με λίγα λόγια το σύστημα διδασκαλίας της διεθνιστικής ιδεολογίας του εβραϊκού συστήματος δεν είναι άλλο από την αποτελεσματικότερη εμπέδωση της διδασκαλίας της ιδεολογίας του συστήματος, με κάθε τρόπο και φυσικά μέσω του Τύπου. Πειθήνιοι και τετμημένοι πολίτες υπηρέτες του αναρχοκαπιταλισμού, ακίνδυνοι διανοητικά αφού ανταποκρίνονται στις νόρμες του συστήματος – ιδού το ιδανικό.

Το φαινόμενο του ***εμπρησμού των βιβλιοπωλείων στο κέντρο της Αθήνας***, που πωλούν αιρετικά για τις διεθνιστικές ορέξεις βιβλία (δεν κρίνουμε φυσικά το περιεχόμενο και το υπόβαθρο των εκδοτών και των εκδόσεων, ούτε και τα κίνητρα και τις επιδιώξεις τους, δεδομένου όμως ότι η κατεύθυνση και μόνο αυτών έχει - έστω και ψευδεπίγραφα, για όσους ενδεχομένως αμφισβητούν το καλοκάγαθο του ρόλου αυτών - εθνικό ή και εθνικιστικό χαρακτήρα), είναι κάτι που δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητο. Μπορεί ο καθένας να έχει ενστάσεις σχετικά με το ποιόν του καθενός, αφού εφεξής στις ανθρώπινες διαπροσωπικές σχέσεις υπό το καθεστώς της κυριαρχίας του φόβου και της ανασφάλειας θα βασιλεύει η ισχυρότερη καχυποψία μεταξύ των ατόμων, αλλά σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί ευχάριστο γεγονός η καύση των βιβλίων (λες και μιλάμε για την καύση των νεκρών, ανάγοντας το όλο θέμα σε εκκλησιαστικό ζήτημα), αφού στόχος των εμπρηστών δεν είναι οι ακροδεξιοί πάσης φύσεως αλλά ο,τιδήποτε διαπλέκεται με το εθνικό στοιχείο άθελα ή μη, σηματοδοτώντας μια νέα πολεμική περίοδο, αφού στόχο των ***antifa*** εντολοδόχων της κυβερνητικής και μη κυβερνητικής πολιτικής αποτελούν όλοι όσοι δεν αποτελούν μέρος του ελληνικού παγκοσμιοποιημένου χωριού. Τέτοιες λογικές είναι ακραία μηδενιστικές και σίγουρα δεν ωφελούν κανέναν αφού αν τα δούμε όλα ισοπεδωτικά και πούμε ότι δεν υπάρχει καμία ελπίδα και ότι όλα είναι χαμένα και δεν οδηγούν πουθενά, λογικά δεν θα έπρεπε να γράφονται αυτή τη στιγμή τα όσα διαβάζετε και γενικώς θα έπρεπε να καθόμασταν στα σπίτια μας χωρίς έγνοιες για το παρόν και το μέλλον. Άλλο η κριτική στα λάθος σημεία και όπου έχουμε μια διαφορετική γνώμη, και άλλο να λέμε ότι αν κάτι δεν ανταποκρίνεται στις προσωπικές μας δοξασίες δεν πρέπει να υπάρχει. Ποτέ δεν είδαμε και δεν ακούσαμε να λένε οι διεθνιστές να κλείσει το ένα ή το άλλο βιβλιοπωλείο γιατί δεν εκφράζει το ένα και μοναδικό δόγμα. Αντιθέτως είδαμε να πληθαίνουν και να φυτρώνουν σαν τα μανιτάρια το ένα μετά το άλλο τα αριστερίστικα βιβλιοπωλεία, συγκαλυμμένα και μη, με αποτέλεσμα να διαδίδονται μοριακά οι διεθνιστικές ιδέες με καλύτερο τρόπο και διεισδυτικότερα στα μυαλά των νέων, που σημαίνει ολοένα και περισσότερους αριθμητικά συμμετέχοντες στα κινήματα τους και συνεπαγόμενα να βελτιώνεται και ποιοτικά η ισχύς τους και οι μονάδες τους. Στον αντίποδα δεν είδαμε κάτι αντίστοιχο στην δική μας κοντινή όχθη. Είδαμε μόνο αλληλοφαγωμάρα και ξεκατινιάσματα στα εδάφη των αντιπάλων. Είδαμε και ουτοπικές ονειρώξεις για συνεργασίες με τους διεθνιστές στη λογική του 'το μη χείρον βέλτιστον' και του αόρατου πολέμου εναντίον της αόρατης ακροδεξιάς. Οι καρποί αυτών των εκ φύσεως άκαρπων ενεργειών έδωσαν απλά το φαγητό έτοιμο και καλομαγειρεμένο απευθείας στο στόμα του αντιπάλου. Με λίγα λόγια η συνέπεια, η σοβαρότητα και η υπευθυνότητα πήγαν περίπατο και η ενότητα τουλάχιστον όχι σε οργανωτικό επίπεδο, αλλά σε επίπεδο έστω και φαινομενικής αλληλεγγύης, κατέληξαν στον πάτο της θάλασσας. Θα λέγαμε εν κατακλείδι ότι όταν και αν δεν μπορείς τουλάχιστον να έχεις φίλους ή συμμάχους, στην καλύτερη των περιπτώσεων

μην επιδιώκεις να αυξάνεις το μένος εναντίον σου και το πλήθος αυτών που σε εχθρεύονται. Αυτό ισχύει για όλους μας. Δεν το λέμε εμείς, το διδάσκει η ίδια η πανάρχαια και σοφή τέχνη του πολέμου. Και δεν είναι τίποτα άλλο από εγχειρίδιο ζωής και επιβίωσης σε 'φιλικό' ή εχθρικό αμιγώς περιβάλλον.

Στον κόσμο των αφεντικών, όπως λένε οι antifa, είμαστε όλοι ξένοι (μα τι κρίμα!). Οπότε αν θέλουμε λογικά, όπως προκύπτει νοηματικά από αυτή τη ρήση, να μην είμαστε ξένοι, υπάρχουν δύο ενδεχόμενα - επιλογές. Ή δεν θα πρέπει να υπάρχουν πουθενά αφεντικά (δηλαδή πρακτικά αναρχία) ώστε να μην μπορεί κανένας να μας εμποδίσει να γνωριστούμε ή θα πρέπει να γνωριστούμε όλοι μεταξύ μας ώστε να μην είμαστε ξένοι (πρακτικά αδύνατο λόγω του υπερπληθυσμού φαντάζομαι). Υπάρχει και μια τρίτη περίπτωση, όπως λέει και ένας σύντροφος, ώστε να λυθεί το πρόβλημα: Στον κόσμο των ξένων, θέλω να είμαι αφεντικό! Κορυφή μιλάμε!

Έπεσε στα χέρια μας τον Οκτώβρη του '08, ένα ***φυλλάδιο*** (4σέλιδο για την ακρίβεια), με την υπογραφή μιας 'αντιεξουσιαστικής' συλλογικότητας, με θέμα: ***'καταστρέφοντας τις ζωές των άλλων'***. Η προσέγγιση του θέματος από την μεριά τους, σχετικά με το υπαλληλίκι και το βόλεμα σε κάποια δημόσια θέση, υπερβαίνει τα διακριτά ψυχογεωγραφικά όρια του αστισμού και μας οδηγεί σε μα εκ βαθέων αναθεωρητική ματιά, σχετικά με το πόσο βαθιά βρίσκεται ο πιο ακατέργαστος κρατισμός στη λογική δυστυχώς και πολλών ανθρώπων που κοροϊδεύουν τον ίδιο τους τον εαυτό, σχετικά με την πολιτική τους τοποθέτηση. Υπάρχει μόνο το ελαφρυντικό της νοητικής καθυστέρησης. Τίποτα άλλο. Λοιπόν, αναφέρεται σχετικώς με το θέμα ότι τον μήνα Ιούλιο του '07, οι 'ελληνικές' μυστικές υπηρεσίες προκήρυξαν φανερό διαγωνισμό για 180 προσλήψεις - θέσεις 'εργασίας' - θέσεις κάλυψης της 'ανεργίας'. Πάμε παρακάτω. Ποιος θα το περίμενε ότι στη χώρα της ψωροκώσταινας θα βρίσκονταν 10.300 υποψήφιοι ρουφιάνοι-τεμπελχανάδες να δηλώσουν ζωηρό ενδιαφέρον για την κάλυψη των θέσεων αυτών; Ούτε το ίδιο το κράτος δεν είχε υπολογίσει τέτοιο αριθμό εφεδρικού προσωπικού! Καταλήγουμε σε έναν αριθμό της τάξης των 120 τελικά υποψηφίων. Οι υπόλοιποι 10.180 'μάγκες' μπαίνουν σε σειρά αναμονής. Τι είναι και τι υποδηλώνει όμως αυτός ο αριθμός; Απλά κάποιους μη επιτυχόντες σε έναν απλό διαγωνισμό ή μια περαιτέρω κοινωνική σφυγμομέτρηση της στιγμής και όχι μόνο; Δυστυχώς όλοι αυτοί που έμειναν στην απέξω που λέμε, αποτελούν εν δυνάμει μια στατιστική αναλογία της τάξης του 1:100, που με νύχια και με δόντια θα πούλαγαν και τη μάνα τους για μια τέτοια θέση. Ένας διαγωνισμός επίσημος και ανοικτός προς το ευρύ κοινό - για μια θέση υποτίθεται καθαρά δημόσιο-υπαλληλική που συγχρόνως υποτίθεται ότι προϋποθέτει μυστικότητα - φανερώνει ότι το ίδιο το κράτος δείχνει τις προθέσεις του και το κυνικό του χαμόγελο δίχως περιστροφές και ενδοιασμούς. Το τι κρύβει και πάλι αυτός ο αριθμός στην πραγματικότητα είναι ακριβώς η αδιαφάνεια που υπάρχει στις τρέχουσες κοινωνικές σχέσεις. Απλά φιλοτομαρισμός, συμφέρον, ιδιοτέλεια, κομπογιαννιτισμός της ψωροκωστούλας αυτή τη φορά και πολλά άλλα. Δεν ήταν καν άνεργοι οι περισσότεροι εκ των υποψηφίων, μήτε και αμόρφωτοι. Οι περισσότεροι είχαν τουλάχιστον ένα πτυχίο ή μεταπτυχιακό. Αυτό δείχνει την νοοτροπία μιας μεσαίας διαστρωμάτωσης του καπιταλισμού αλά ελληνικά. Φταίει μήπως η γενιά των 700ευρώ; I don't think so..Η γενιά των νεοελλήνων είναι αδίστακτη και δίχως πολιτική ιδεολογία. Η ιδεοληψία της είναι καθαρά οικονομική, παραπαίδι της καπιταλιστικής. Τζάμπα σπούδασαν όλοι αυτοί οι μαλάκες; Δεν πρέπει να κάνουν τουλάχιστον μια απόσβεση των χρημάτων που έδωσαν οι δύσμοιροι γονείς τους στα ιδρύματα του εξωτερικού; Άρα πιάνοντας μια 'αξιοπρεπή δουλειά' ξεκινούν οι οικονομικές τους απαιτήσεις από τα 900 ή και τα 1000 ευρώ! Καθόλου άσχημα για κάποιον τεμπέλη κατ' επάγγελμα! Η ενθάρρυνση της πρόσληψης και της εισαγωγής άνευ φρονημάτων στις κρατικές υπηρεσίες, δείχνει ότι ο καπιταλισμός και η ακρίβεια στα ράφια των super market έχει ζορίσει και μάλιστα έχει φουσκώσει για τα καλά το ποτάμι της οργής. Όλοι οι προαναφερθέντες μαλάκες έδωσαν τα ονόματα τους, τις διευθύνσεις τους, τις απόψεις τους και τα βιογραφικά τους, αναμένοντας το κάλεσμα από την 'μητέρα ΕΥΠ' προκειμένου να αναλάβουν υπηρεσία. Το κράτος δηλαδή βρήκε αμέσως-αμέσως με ένα κάλεσμα έναν σκληρό πυρήνα 10.180 υποψηφίων να πεθάνουν για χάρη του αν και όποτε αυτό απαιτηθεί. Αρκεί ένα τηλέφωνο. Γραπτές (αδιαφανείς είπαμε) εξετάσεις, ψυχομετρικά τεστ κλπ. Ξεκάρφωμα για τις ελληνικές μυστικές

υπηρεσίες, ότι 'και καλά δεν τρέχει τίποτα' και 'όλα καλώς μέσα στο ελληνικό κράτος' και 'όλοι αδέρφια είμαστε' και 'ποτέ δεν θα γίνει πόλεμος'. Άρα γιατί αφού δεν απειλείται η εθνική κυριαρχία να χάσουμε τις θέσεις και το βόλεμα; Έτσι σκέφτεται ο μέσος νεοέλληνας μαλάκας. Όποιος παρεξηγείται με αυτά καλά κάνει και εμείς καλά κάνουμε και τα λέμε. Οι πρόθυμοι και διαθέσιμοι να ενταχθούν στο δυναμικό των ρουφιάνων ανήκουν φυσικά σε όλες τις κοινωνικές τάξεις και πολιτικές τοποθετήσεις. Πώς μετά να μιλάμε για επανάσταση και εθνικοσοσιαλισμό όταν αντί μέσα στο διαβρωμένο ελλαδιστάν να γίνουμε πραγματικά ο αληθινός εσωτερικός εχθρός, δρώντας ανατρεπτικά και ανεξέλεγκτα, οργανώνοντας τον δικό μας πόλεμο, το κράτος με την προκήρυξη θέσεων καταλαγιάζει με το χάπι της εθνικής ενότητας κάθε διαμαρτυρία και μετατρέποντας κάθε εξεγερτική διάθεση σε αδηφάγο διάθεση για μια τίμια εργασία προσαρμοσμένη στις νόρμες της ευλαβικής προσήλωσης στον καπιταλισμό; Φανταστείτε πώς επουλώνεται αυτός ο πληγωμένος εγωισμός-ερωτοτροπική απογοήτευση που προέκυψε από μια αποτυχία να ενσωματωθεί κάποιος στον κρατικό μηχανισμό; Εντελώς μαζοχιστικά. Θα έκανε τα πάντα προκειμένου να είναι ένας από τους τυχερούς. Θέλουμε την πόλωση, θέλουμε την δημιουργία επαναστατικών στρατών - στρατοπέδων μέσα στην σάπια νεοελληνική κοινωνία. Με κοινωνική ειρήνη δεν επιτυγχάνεται τίποτα. Η σύγκρουση ανοίγει περάσματα. Ο πόλεμος ανοίγει νέους δρόμους. ***Μπουρλότο και φωτιά σε κράτος, παρακράτος και αστυνόμους!***

Στις 11/10/08 συνέβη ένα παραπάνω από τυχαίο ***τροχαίο δυστύχημα στην Αυστρία***. Δύο μόλις μέρες μετά την παραλαβή της εντολής σχηματισμού κυβερνήσεως συνασπισμού από τον πρόεδρο της χώρας στο πρώτο κόμμα, σκοτώθηκε ο ***Γέργκ Χάιντερ*** (ηγέτης του κόμματος ***BZO*** με ποσοστό της τάξεως του 12%, που για την ακρίβεια 'κρατούσε στο χέρι' το συντηρητικό κόμμα, καθώς δίχως την συνεισφορά του δεν θα μπορούσε να σχηματίσει κυβέρνηση το δεύτερο, με το οποίο βρισκόταν σε οξεία αντιπαράθεση). Οι συνθήκες του δυστυχήματος καλύπτονται από πέπλο ένοχης σιωπής, αφού παραμένει μέχρι στιγμής άγνωστη η αιτία που το Ι.Χ παρεξέκλινε της πορείας του και ανατράπηκε. Ο 58χρονος κατευθυνόταν προς την περιοχή Κλάγκενφουρτ, ενώ πήγαινε σε οικογενειακή γιορτή για τα 90ά γενέθλια της μητέρας του στη γενέτειρά του, το Φάιστριτς, 30χλμ από το σημείο του δυστυχήματος. Το πολιτικό παρελθόν του Αυστριακού σημαδεμένο, αφού χαρακτηριστικά στα 1991 είχε δηλώσει ότι το 3° Ράιχ είχε 'σωστή πολιτική στον τομέα της απασχόλησης', ενώ αναφερόμενος στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως τα είχε χαρακτηρίσει εύστοχα ως 'ποινικά στρατόπεδα'. Ο πατέρας του ανήκε μάλιστα στα τάγματα εφόδου επί Χίτλερ, κι επίσης η μητέρα του ήταν αρχηγός της χιτλερικής νεολαίας. Δεν θα θρηνήσουμε μοιρολατρικά για ένα ακόμα θύμα, θα προτιμήσουμε το δρόμο της μνήμης που οφείλει να πηγαίνει κόντρα στη λήθη και να παραδειγματιστούμε και να προβληματιστούμε σχετικά με το πόσο αδίστακτο είναι το σύστημα και πόσο αμείλικτο απέναντι στους αληθινούς αρνητές του, καθώς στους καιρούς που έρχονται πρέπει να είμαστε προσεκτικοί και λιγότερο στομφώδεις σε όλες μας τις κινήσεις.

Σε συνέντευξη που δημοσιεύτηκε σε κυριακάτικη εφημερίδα, στις 12/10/08, ο ***Χάγκεν Φλάισερ*** (καθηγητής νεώτερης ιστορίας στο πανεπιστήμιο Αθηνών), ερωτηθείς σχετικά με την παραφιλολογία γύρω από το υποτιθέμενο ολοκαύτωμα, ήταν δηκτικός. Παραθέτουμε: «Το ολοκαύτωμα, η 'Σοά', θεωρείται πλέον το 'απόλυτο έγκλημα' διαπραχθέν από τις δυνάμεις του απόλυτου κακού. Έχει προσλάβει θρησκευτικές διαστάσεις ως λυδία λίθος στην κρίση ηθικών, πολιτικών και κοινωνικών συμπεριφορών. Γι' αυτό π.χ ο απερχόμενος πλανητάρχης επανειλημμένα σφετερίστηκε τον όρο αυτό, κατασκευάζοντας άλλοθι για τις ένοπλες επεμβάσεις κατά των σύγχρονων δυνάμεων του Κακού που μηχανεύονταν τις νέες γενοκτονίες τύπου Άουσβιτς». Με 'διαίρει και βασίλευε' λοιπόν λειτουργεί και η ακαδημαϊκή σκέψη. Ούτε επικροτεί επισήμως την εβραϊκή πλανητική κυριαρχία, ούτε αντιθέτως αρνείται την μυθολογία της. Στην ουσία όμως δεν ασκεί καμία ριζοσπαστική κριτική.

Αφού η collective των antifa έγινε χίλια κομματάκια (για δήθεν διαφωνίες λέμε εμείς τώρα…), η καθιερωμένη πορεία για την επέτειο του pogrom στις 4/9/04, δηλαδή η πορεία μνήμης για τον ελληνικό ρατσισμό, μεταμορφώθηκε φέτος για πρώτη φορά, στις 18/10/08 με ενάμιση μήνα καθυστέρηση, σε πορεία για την μνήμη των βοσνίων θυμάτων για τα οποία ευθύνεται, σύμφωνα με τα γραφόμενα στις αποκρουστικές τους αφίσες, ποιος άλλος; Η Μακεδονία φυσικά! Πλέον δεν ευθύνονται μόνο άνθρωποι (ή ανθρωπόμορφοι) για τις φασιστικές επιθέσεις εναντίον τους αλλά και ολόκληρα βουνά, δέντρα, ποτάμια και άλλα. Ό,τι νομίζετε λοιπόν, 'πυρήνες antifa'!

Ns hardcore δεν θέλατε; Στις 18/10/08 στο χώρο του ***Skinhouse Hellas*** για ακόμα μια φορά πραγματοποιήθηκε γαμάτο live, αυτή τη φορά με τους ***Fear rains down*** προσκεκλημένους! Hatecoríλα σε όλο της το μεγαλείο!

Προβλήθηκε και στη χώρα μας στο πλαίσιο του Διεθνούς Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Αθήνας, 'Νύχτες Πρεμιέρας', η ταινία ***'Το Κύμα'***, του Γερμανού σκηνοθέτη Ντένις Γκάνσελ που διηγείται ένα πείραμα ολοκληρωτισμού σε ένα γερμανικό σχολείο. Η κατάσταση δεν αργεί να ξεφύγει από κάθε έλεγχο. Το ίδιο συνέβη και σε ανάλογο πείραμα σε ένα αμερικάνικο γυμνάσιο στα 1967. Η ταινία προφανώς έχει αντιναζιστικά κίνητρα, παρόλα αυτά είναι διδακτική, εφόσον δείχνει πως τα αρχικά 30 μέλη του 'Κύματος' ξεπέρασαν τα 200 και κατέληξαν να θεωρούνται τρίτο κόμμα στην Αμερική! Ψάξτε το! Για περισσότερα στην ιστοσελίδα: *www.welle.film.de/*

Τα νέα από την ***ελληνική rac σκηνή*** είναι καλύτερα από ό,τι θα περιμέναμε. Οι Πειραιώτες ***Sergeant Oi!,*** μετά από την πρώτη τους απόπειρα (πετυχημένη σίγουρα) έχουν υπό επεξεργασία και άλλα 15(!) τραγούδια, ελπίζουμε σε κάτι καλό και σύντομα να τους ακούσουμε. Μια νέα μπάντα (προς το παρόν δεν έχουν κάποιο όνομα) επίσης δραστηριοποιείται στην Αθήνα, με πολύ καλές προοπτικές, ευχόμαστε ό,τι καλύτερο στη νέα αυτή προσπάθεια και σύντομα να τους δούμε και live! Οι συναυλίες στο ***Skinhouse Hellas*** επίσης καλά κρατούν και τα παιδιά εκεί είναι άξιοι συγχαρητηρίων. Σε αναμονή επίσης και η πρώτη ολοκληρωμένη δουλειά των Θεσσαλών ***Stavroforia***, ενώ και οι Τρικαλινοί ***TH.RE.AT*** έχουν αρκετά νέα τραγούδια. Επίσης οι ***No Surrender*** ετοίμασαν νέα κυκλοφορία υπό τον τίτλο ***'Guns for glory'***!

Επειδή δεν ξεχνάμε όσους δικούς μας διώκονται ή είναι αλυσοδεμένοι στο καθεστώς της ολοκληρωτικής καπιταλιστικής τυραννίας με τα δεσμά που τους επέβαλαν οι δήμιοι-όργανα διορισμένα από το ίδιο το καθεστώς που επιβάλλει την δικιά του υποκειμενική 'δικαιοσύνη', οφείλουμε να δείχνουμε την αλληλεγγύη μας, τόσο σε επίπεδο ανθρωπιάς όσο και σε συντροφικό όσον αφορά στον αγώνα μας. ***Λευτεριά στον Περίανδρο και στον Παναγιώτη*** για ακόμα μια φορά! Έμπρακτη λοιπόν αλληλεγγύη με κάθε μέσο και με όλα!

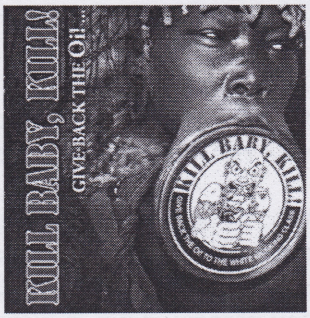
Από ***Ιταλία*** μεριά, έχουμε το δεύτερο cd των Ναπολιτάνων ***Audacia*** με τίτλο '***Carica***', σύνολο 11 τραγούδια με κύρια θεματολογία βία, skinheads, acab, ultras κτλ. Ενώ αναμένονται και νέες κυκλοφορίες από ***The Kriminals 'Bologna alkolica'*** (με μέλη από Legittima Offesa) και από ***Armco 'Viserale'***! Επίσης υπάρχουν οι ***'Spezzafero'***! ***** Στην ***Ισπανία*** είχαμε στις 27/9/08 ταυτόχρονα 2 συναυλίες rac, η μία στο Βαγιαδολίδ με τους ***Hijos de Odin*** και τους Ολλανδούς ***De Ruyter Korps*** με κοινό γύρω στα 300 άτομα και η άλλη στη Σαραγόσα μόνο για κλειστό κοινό γύρω στα 80 άτομα, όπου έπαιξε μια νέα τοπική μπάντα, η 'χωρίς συγνώμη' στη γλώσσα τους, κυρίως με διασκευές rac τραγουδιών καθώς πρόκειται για μπάντα των τελευταίων 2 μηνών! Επίσης νέες μπάντες είναι οι ***Impertinencia (***από Καταλονία), καθώς και οι ***Traje de Armas!*** ***** Από ***Γερμανία*** μεριά, στα υπόψη η σελίδα του on-line καταστήματος με ρουχισμό: www.hatefactory.de, ενώ 2 νέες rac μπάντες είναι οι ***Fight tonight*** και οι ***Sence of Pride,*** όπως και οι ***Hatepigs*** (hc μπάντα) με το 'Wake up!' ***** Από ***Ρωσία*** έχουμε και την πρώτη μπάντα με γυναικεία φωνητικά, το όνομα της είναι ***Protest*** και το cd της μπορείτε να το βρείτε στο distro της Pure impact! ***** Από ***Καναδά*** έρχονται οι '***Tara'*** στα πρότυπα της Saga. Αναμένουμε! ***** Από την ***Πολωνία*** μας έρχονται οι ***White Devils*** με το 'Manifesto of the resistance'! ***** Από ***Χιλή*** έχουμε τους ***Juventud de Manana*** (youth of tomorrow) οι οποίοι έχουν έτοιμο ήδη το πρώτο τους cd! ***** Στη ***Δανία*** κυνήγι μαγισσών εξαπέλυσε η αστυνομία κατά του συνδέσμου οπαδών Ultra white pride, της Άαρχους, διότι οι τελευταίοι το τελευταίο διάστημα είχαν εμπλακεί σε επεισόδια, ενώ στα γενέθλια του Χίτλερ ανάρτησαν πανό ανάλογο! 6 άτομα έχουν ήδη προφυλακιστεί. Ευχόμαστε το καλύτερο για τους δικούς μας και καλή λευτεριά!

Προσοχή! Ο καπιταλισμός δείχνει σημάδια 'κόπωσης', ίσως και 'κατάρρευσης', λένε κάποιοι! Εμείς τι λέμε; Βάλτε ένα χεράκι να τελειώνουμε μια ώρα νωρίτερα! Πόσο αλληλένδετα μοιάζουν να είναι όλα τα δρώμενα στις συνθήκες του μονοπωλιακού καπιταλισμού; Περίεργο που ο Παγκόσμιος Οργανισμός Τροφίμων (του πλανητικού ψυχιατρείου θα λέγαμε εμείς) προειδοποιεί ότι στο 2009 θα υπάρχουν 100 εκατομμύρια νέοι πεινασμένοι. Αυτοί προστίθενται στο ήδη υπέρογκο νούμερο των 900 εκατομμυρίων στα όρια της πείνας. Οι επιδοτήσεις του ΟΟΣΑ πάνε περίπατο και λέμε μετά που πήγαν τα φράγκα; Στις τσέπες φυσικά αυτών που βγάζουν τις επιδοτήσεις! Υπάρχει καλύτερος χορηγός από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα από τον ίδιο τον χορηγό; Ύστερα πάλι τα ψέματα περί υπερπληθυσμού και πάει λέγοντας. Δουλειά, σκυμμένα κεφάλια και ύπνος του καλού καιρού. Ατέρμων κύκλος που αραδιάζει εφιάλτες στους υπηκόους και γεμίζει με λεφτά τις τσέπες των εβραϊκών αφεντικών. Οι αστείες αυξήσεις στους μισθούς της πείνας, που διυλίζονται μέσα στον κυκεώνα των καθημερινών αυξήσεων στα είδη πρώτης ανάγκης, σημαίνει δουλεύουμε περισσότερο - παράγουμε περισσότερο - ζούμε λιγότερο! Και όλα αυτά για τους άλλους! Ο συνδικαλισμός έχει προ πολλού βρικολακιάσει. Τα ***super market***, που μας γεμίζουν με πλαστικές ανάγκες και μας εξοντώνουν ηθικά, οικονομικά και πνευματικά γεμίζοντας μας με καρκίνους πάσης φύσεως, οι ναοί του καπιταλισμού εν τέλει, πρέπει να λεηλατηθούν στην ουσία τους! Εκκινώντας από την ατομική απαλλοτρίωση και καταλήγοντας στην οργανωμένη συλλογική απαλλοτρίωση. Δεν θέλουμε να παραστήσουμε τους ήρωες μέσα στην αρρωστημένη από την νεοελληνική μαλάκυνση κοινωνία, αλλά εγείρουμε το ερώτημα: Αν όχι τώρα, πότε; Αν όχι εμείς, ποιοι; Φωτιά στα προπύργια της κατανάλωσης!

Στο προηγούμενο τεύχος σπαταλήσαμε κάποιες σελίδες και αρκετό σάλιο για να ασχοληθούμε με ένα εμετικό εμπορικό βιβλίο (κωλο)τσέπης που αναφέρεται στην ιστορία των Skinheads. Επειδή δεν είμαστε διατεθειμένοι να αφήσουμε τυχάρπαστους κομπλεξικούς τύπου ***antifa str*** (μπροσούρα με τίτλο: εναντίον των nazi skinheads) να προβοκάρουν με μαλακίες την νεολαία περί δήθεν απολίτικων και αντιρατσιστών skinheads, ξεκαθαρίζουμε: ή θα μας προσκυνήσετε ή θα σας λιώσουμε. Διαλέξτε και πάρετε! Το παραμυθάκι 'καλό' για να είναι και αληθινό. Δεν τσιμπάμε!

Αφού, ο Χάιντερ εντελώς συμπτωματικά 'έφυγε από την ζωή', ένας super star της μαύρης δύναμης ήρθε να εδραιωθεί! Και πώς να μην θεωρεί κανείς ότι έχει δυνάμεις ανεξήγητες! Όχι, δεν μαυρίζει ο λευκός οίκος λοιπόν, αλλά ο δημοκρατικός ***Μπαράκ Ομπάμα*** ασπρίζει. Στον κόσμο της θεαματικής αναπαράστασης, όλα είναι δυνατά. Ο φυλετικός παράγοντας φυσικά πέρασε στα ψιλά, αφού το 'αόρατο χέρι της οικονομίας' κινεί τα νήματα στον καπιταλιστικό κόσμο και έτσι για πρώτη φορά στην ιστορία της Αμερικής ένας νέγρος γίνεται Πρόεδρος των Η.Π.Α.! Είναι μια ακόμα ιδεολογική νίκη του διεθνούς σιωνισμού, όπου πλέον δεν τηρούνται προσχήματα και πότε δολοφονούνται με εμφανή τρόπο λευκοί (περίπτωση Χάιντερ) και πότε στηρίζονται από το ίδιο το σύστημα νέγροι (περίπτωση Ομπάμα). Ξυπνήστε, είμαστε υπό ομηρία σε ολόκληρο τον δυτικό κόσμο, οι σιωνιστές και τα εκτελεστικά τους όργανα, δεν διστάζουν ούτε μια στιγμή να δολοφονήσουν λευκούς φυλετιστές και να εκμηδενίσουν κάθε εστία λευκής φυλετικής αντίστασης. Μήπως πρέπει να δούμε κατάματα την πραγματικότητα και το ότι ο φυλετικός πόλεμος δεν είναι εικόνα στις ειδήσεις; Στους δρόμους πλάθονται οι συνειδήσεις…. Η δράση αντικαθιστά την γκρίνια… Για αυτό λοιπόν επίθεση κατά μέτωπο… Δράσε τοπικά - σκέψου φυλετικά!

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ KILL BABY KILL (ΒΕΛΓΙΟ)

1) Πρώτα από όλα γιατί διαλέξατε το όνομα Kill Baby Kill;

Το να βρεις όνομα για συγκρότημα είναι πολύ δύσκολο, όλα τα καλά ονόματα έχουν χρησιμοποιηθεί! Αποφάσισα να μην βάλω τυπικά ονόματα όπως Combat ή κάτι παρόμοιο. Προσπάθησα να βρω το πιο ηλίθιο όνομα! Γι' αυτό έψαξα σε σελίδες με b-movies – ταινίες τρόμου, βρήκα 10 ονόματα και κατέληξα ότι το χειρότερο ήταν το KBK, δεν υπάρχει ιδεολογική σημασία στο όνομα της μπάντας νομίζω! Χα χα!

2) Πες μας μερικά πράγματα για την μπάντα και την εθνικότητα των μελών της!

Είμαστε μια πολυεθνική μπάντα από 3 χώρες. Οι κιθαρίστες είναι από Αγγλία και Γερμανία. Εγώ και ο drummer από το Μπρυζ του Βελγίου.

3) Τι έχετε κυκλοφορήσει μέχρι τώρα; Πότε θα υπάρξει νέο album;

Η πρώτη κυκλοφορία ήταν ένα split με τους English Rose, έπειτα το πρώτο μας cd, "Give back the Oi!" και το δεύτερο, "A prophet returns". Το νέο επερχόμενο cd θα είναι το "Product of Society", τέλος Ιανουαρίου με αρχές Φεβρουαρίου. Όταν παίξαμε στην Αυστραλία γράψαμε κάποια τραγούδια για το δεύτερο Garrison cd, μαζί με τους Ravenous και Deathshead, και αυτό θα κυκλοφορήσει σε λίγες εβδομάδες. Αν δείτε cd με Kangaroo tattoo μπροστά, θα έχει κυκλοφορήσει! Χα χα!

4) Πόσες συναυλίες έχετε πραγματοποιήσει μέχρι τώρα; Ποια ήταν η καλύτερη; Εντυπώσεις από το Skinhouse Hellas;

Έχω χάσει τον λογαριασμό! Κάναμε πολλές τα τελευταία 2 χρόνια. Η καλύτερη ήταν στο Menfis στη Γερμανία. Στο Skinhouse ήταν πολύ καλά, παρόλο που το λευκό κρασί με πείραξε! Χα χα!

5) Τι ξέρεις για την ελληνική skin/rac σκηνή;

Έχετε αρκετά καλές μπάντες, δεν ξέρω όμως και πολλά πράγματα… Ήρθα για πολύ λίγο στην χώρα σας… Θέλουμε να έρθουμε ξανά να παίξουμε για τους Έλληνες!

6) Υπάρχει μια φωτογραφία με εσάς και κάποιους antifa! Και εσείς χαμογελάτε! Πώς έγινε αυτό;

Ναι! Σε μια από τις συναυλίες μας στο Βέλγιο μερικοί κλόουν ήρθαν για διαμαρτυρία, όπως είδατε στην φωτογραφία ήταν μικρά παιδιά που δεν ήξεραν γιατί είχαν έρθει! Έτσι το πιο απλό ήταν να τους ζητήσουμε να φωτογραφηθούμε μαζί! Επιπλέον μερικοί παρακολούθησαν την συναυλία και μας ζήτησαν κατόπιν συγγνώμη για την διαμαρτυρία, μάλιστα αγόρασαν τα cd μας και t-shirts, χα χα!

7) Έχω επισκεφτεί την πόλη σας το Μπρυζ καθώς και την Φλαμανδία και παρατήρησα μεγάλη διαφορά μεταξύ Φλαμανδών και Βαλόνων, οι πρώτοι είναι πιο αυτονομιστές και πιο ρατσιστές! Ισχύει κάτι τέτοιο;

Νομίζω ότι υπάρχει μια μικρή παραπληροφόρηση. Δεν υπάρχει διαφορά Φλαμανδών και Βαλόνων. Είμαστε αδέρφια, ευρωπαϊκά αδέρφια που μιλάμε απλά μια άλλη γλώσσα, οι διαφορές εστιάζονται σε οικονομικά θέματα. Γιατί τραγουδάμε για ευρωπαϊκή αλληλεγγύη αν δεν την εφαρμόζουμε μεταξύ μας;

8) Υποστηρίζετε την Φλαμανδική ανεξαρτησία, είναι δυνατό το κίνημα;

Υποστηρίζω την Ευρώπη, είμαστε όλοι αδέρφια. Γερμανοί, Βέλγοι, Γάλλοι, Σουηδοί κτλ. Έχουμε το ίδιο αίμα! Όλο αυτό γίνεται επειδή κάποιοι με μεγάλα καπέλα αποφάσισαν να φτιάξουν κράτη με διαφορές. Η φύση μας έφτιαξε ίδιους και κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να το αλλάξει. Δεν έχω επαφές με το κίνημα αυτό. Εμείς την πορεία μας. Είμαστε μια oi! μπάντα.

9) Ποια είναι η αγαπημένη σας ποδοσφαιρική ομάδα;

Δεν ασχολούμαι με την μπάλα…

10) Γιατί στους στίχους σας είστε τόσο ενάντια στην Τουρκία και στο Ισλάμ;

Γιατί όχι; Χε χε. Όταν γράφτηκαν αυτά τα τραγούδια υπήρχε τρομοκρατική επίθεση στην Ευρώπη, έφεραν τον πόλεμο στα μέρη μας, σκοτώνοντας αθώους στο όνομα της θρησκείας τους. Δεν μου αρέσει αυτός που μου λέει τι θα κάνω και τι δεν θα κάνω… Οι μουσουλμάνοι θέλανε να μας αλλάξουν, δεν θα γίνει κάτι τέτοιο… Αν είναι εδώ, θα ζήσουν σύμφωνα με τους δικούς μας κανόνες και όρους.

11) Ποιες οι αγαπημένες σου RAC μπάντες;

Skullhead, Squadron και όλες οι παλιές αγγλικές μπάντες. Είμαστε επηρεασμένοι από αυτές αρκετά!

12) Τι πρέπει να κάνουμε να σταματήσουμε την κόκκινη προπαγάνδα στο skin κίνημα;

Να τους τσακίσουμε, χα χα! Πάμε πολλές φορές σε απολίτικες οι! συναυλίες, τους δείχνουμε ότι είμαστε παρόντες, θα ξαφνιαστείτε αν σας πούμε ότι μεγάλος αριθμός από αυτούς αφήνει το sharp παρελθόν του και έρχεται στο μέρος μας! Οι περισσότεροι αργά ή γρήγορα ανοίγουν τα μάτια τους στην πραγματικότητα και στην αλήθεια. Δεν βοηθάει να οργανώνουμε συναυλίες για τα ίδια άτομα συνέχεια, πρέπει να κάνουμε ανοίγματα σε περισσότερο κόσμο! Πρέπει νέος κόσμος να έρθει στο κίνημά μας.

13) Αντιμετωπίζετε προβλήματα στην χώρα σας από αριστερούς και αστυνομία;

Βασικά όχι, είχα συλληφθεί μια φορά για κάτι που δεν έκανα. Το τραγούδι "It ain't fair" αναφέρεται σε αυτό το πράγμα. Οι αριστεροί έγραψαν πολλά ψέματα στο site τους αλλάζοντας τα πάντα… Ακόμα όμως στεκόμαστε δυνατοί! Για να είμαι ειλικρινής, αντιμετωπίζουμε περισσότερα προβλήματα από 'συναγωνιστές' παρά από κόκκινους… Αυτή είναι η σκληρή πραγματικότητα…

14) Μερικά λόγια για τον Roddy Moreno των Oppressed!

Δεν είναι γνωστός καραγκιόζης; Χα χα…

15) Τα τελευταία λόγια είναι δικά σου. Ευχαριστώ για την συνέντευξη.

Χαιρετισμούς στην Ελλάδα και ευχόμαστε να σας δούμε ξανά από κοντά!

ΓΑΖΑ: ΩΡΑ ΜΗΔΕΝ

…Κροτάλισμα θανάτου στον τόπο της φυγής…

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, οι νεκροί Παλαιστίνιοι υπερβαίνουν τους 1000 και οι τραυματίες (κάποιοι εκ των οποίων είναι πολύ σοβαρά) τους 4000. Οι σκηνές που βλέπουμε ακόμα και στα κατευθυνόμενα ΜΜΕ μιλούν από μόνες τους κι ό,τι και να πούμε φαντάζει άσκοπο. Η σύμπραξη, τουλάχιστον σε θεωρητικό και συναισθηματικό επίπεδο, με τα θύματα του σιωνιστικού επεκτατισμού είναι δεδομένη, όπως και η αλληλεγγύη μας σε αυτά. Συμπάσχουμε με τον λαό που παλεύει ενάντια στον σιωνισμό, θύματα της παγκόσμιας κατοχής του οποίου είναι άλλωστε όλοι οι λαοί, μαζί και εμείς. Δεν υπάρχει χρόνος και χώρος για περαιτέρω μελοδραματισμούς πάνω σε εικόνες δυστυχώς δεδομένες και αναμενόμενες εδώ και χρόνια.

Ανατέμνοντας το ζήτημα, διαπιστώνουμε πως είναι γενικότερο, και καλύπτει την ευρύτερη γεωγραφική περιοχή, ενώ δεν μπορεί να αμφισβητηθεί και ο κοινωνικός, φυλετικός, εθνικός και θρησκευτικός του χαρακτήρας. Όσον αφορά στην γεωγραφική περιοχή, είναι αναμφίβολα ο μείζων παράγοντας της όλης ιστορίας. Οι Εβραίοι διεκδικούν τα συγκεκριμένα εδάφη, όχι για κανέναν άλλον λόγο, παρά μόνον επειδή αποτελούν ζωτικής σημασίας πέρασμα, από απόψεως στρατηγικής και εμπορικής. Οι πρώτες σαφώς διατυπωμένες αξιώσεις για δημιουργία κράτους στην περιοχή από πλευράς Εβραίων ξεκίνησαν γύρω στις αρχές του $20^{ου}$ αιώνα, σε περίοδο δηλαδή κολοσσιαίων αλλαγών στον παγκόσμιο γεωπολιτικό χάρτη, με επικρατούσα ακόμη την αποικιοκρατία ως σύστημα και με σφοδρούς πολέμους να ξεσπούν συνεχώς εδώ κι εκεί, στοχεύοντας στην αναδιανομή των

κατεχόμενων ανά την υφήλιο εδαφών μεταξύ των μεγάλων οικονομικών δυνάμεων της εποχής. Πέρα από τα παραδοσιακά εμπορικά είδη υπό εκμετάλλευση, τότε είχε αρχίσει να διαφαίνεται καθαρά και η αξία του πετρελαίου ως καυσίμου, επομένως και ως είδους τεράστιας εμπορικής και οικονομικής αξίας, και οι Άγγλοι, οξυδερκείς όπως πάντα, υποσχέθηκαν στους Εβραίους την δημιουργία ενός κράτους εκεί, φίλα προσκείμενου προς την Αγγλία φυσικά, που θα αποτελούσε μία πρώτης τάξεως σφήνα στον απρόβλεπτο και δύσκολα ελεγχόμενο (στο σύνολό του) αραβικό κόσμο, μία βάση δική τους πολύ κοντά στις πηγές του πετρελαίου αλλά και στις οδούς διέλευσής του, χωρίς να παραμερίζουμε την συνολικότερη εμπορική και στρατηγική αξία του μέρους. Ως κίνητρο χρησιμοποίησαν αφενός την δεδομένη εκ φύσεως απληστία των σιωνιστών, που διείδαν (και σωστά) πως μια τέτοια λύση (δηλαδή, ο συνδυασμός διασποράς των Εβραίων – και επομένως διείσδυσης στον πλούτο αλλά και τις δομές των δυτικών ανεπτυγμένων κρατών – και ίδρυσης ενός ανεξάρτητου συμπαγούς εβραϊκού κράτους σε μία κρίσιμη περιοχή) θα ήταν η πλέον συμφέρουσα οικονομικά για αυτούς, και αφετέρου το παραμύθι περί θρησκείας για τον όχλο (είναι γνωστό ότι ο Γιαχβέ δεν μπορεί να λατρευτεί πουθενά αλλού παρά μόνον στον ναό της Ιερουσαλήμ, αυτόν πάνω στα ερείπια του οποίου είναι χτισμένο το τέμενος του Ομάρ… - και είναι επίσης γνωστό ότι οι συναγωγές δεν αποτελούν χώρο λατρείας αλλά διδασκαλίας των ιερών κειμένων και γενικής συνάθροισης των Εβραίων). Το ότι οι Άγγλοι πρόσκαιρα φάνηκε πως 'πούλησαν' τους Εβραίους αγνοώντας τους δεν σημαίνει τίποτα απολύτως πέρα από μια μικρή καθυστέρηση, εφόσον τελικώς το κράτος ιδρύθηκε το 1948, όταν δηλαδή ο Πόλεμος είχε συντρίψει συνολικά την Ευρώπη, και φανερός νικητής της κατάστασης ήταν μόνο οι ΗΠΑ.

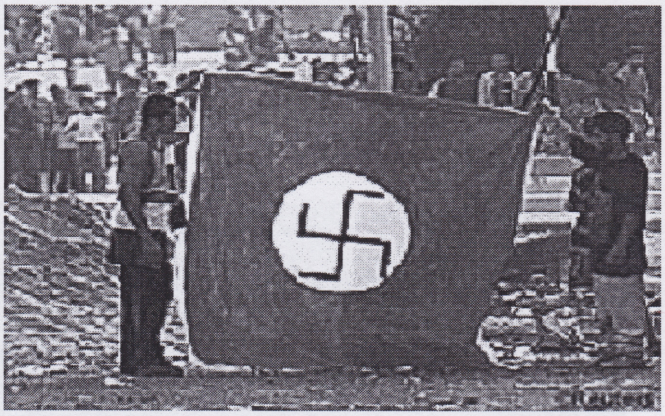
Τα εδάφη πάνω στα οποία τους υποσχέθηκε να επιβληθούν δια της βίας κατοικούνταν από Άραβες. Άρα έπρεπε να εξοντωθούν, και μάλιστα με την συνδρομή όλης της Δύσης. Από το 1948 και εξής έχουν σημειωθεί αλλεπάλληλες λυσσαλέες πολεμικές συγκρούσεις μεταξύ Ισραηλινών και του μεγαλύτερου μέρους του αραβικού κόσμου (συμπεριλαμβανομένης της Αιγύπτου, και εξαιρουμένων των κρατών τα οποία από ιδρύσεώς τους παρέμειναν αδιαλείπτως πιστοί σύμμαχοι των ΗΠΑ και συνεπώς, εμμέσως, του Ισραήλ), με την κατάσταση να διαγράφεται σαφέστατα: μία δύναμη κατοχής προσπαθεί να εκτοπίσει δια της βίας και να εξοντώσει φυσικώς τους ανθρώπους που αγωνίζονται για την ελευθερία του τόπου τους και την δική τους. Κατά καιρούς έχουν συμμετάσχει σε αυτό το

επικίνδυνο παιχνίδι όλες οι χώρες της ευρύτερης περιοχής, είτε έμμεσα είτε άμεσα και είτε υπέρ της μίας είτε υπέρ της άλλης πλευράς, προσπαθώντας να αποκομίσουν οποιοδήποτε μερίδιο κέρδους (ποικίλων ειδών κέρδους) για τον εαυτό τους, στην πραγματικότητα όμως οι Παλαιστίνιοι όλο αυτό το μακροχρόνιο διάστημα είναι απελπιστικά μόνοι και αβοήθητοι. Με το 80% του πληθυσμού να ζει σε συνθήκες εξευτελιστικής φτώχειας, και με τον μέσο όρο ζωής να κυμαίνεται γύρω στα 17 μόλις έτη, μάχονται για την ελευθερία και την αξιοπρέπειά τους, για να εξασφαλίσουν για τις επόμενες γενιές μια πατρίδα ελεύθερη και ανεξάρτητη, χωρίς κατοχή, χωρίς εποίκους, χωρίς ληστρική αρπαγή των εδαφών, των ζωών, των προϊόντων και των περιουσιών τους, χωρίς οικονομικούς αποκλεισμούς που καταδικάζουν στην λιμοκτονία άνδρες και γυναικόπαιδα, χωρίς οβίδες που χτυπώντας 'κατά λάθος' σχολεία και νοσοκομεία δολοφονούν βρέφη και ηλικιωμένους. Οι μόνοι σύμμαχοί τους μπορούν να αναζητηθούν σε εξίσου σκληρά και γενναία μαχόμενες αραβικές ομάδες στις γύρω από το Ισραήλ περιοχές (Λίβανο και Συρία), όπου οι αραβικοί πληθυσμοί δοκιμάζουν παρόμοιας υφής προβλήματα, ίσως σε μικρότερη κλίμακα (οι πόλεμοι του Ισραήλ στον Λίβανο φυσικά υπήρξαν ανελέητοι και φριχτοί, ωστόσο αυτήν την πραγματικότητα οι Παλαιστίνιοι την βιώνουν κάθε μέρα, χωρίς υπερβολή).

Τι θέση παίρνουν οι χώρες που βρίσκονται μακριά από την περιοχή, και δεν εμπλέκονται άμεσα, τουλάχιστον γεωγραφικά; Ο κανόνας κι εδώ παραμένει ο ίδιος: προσπαθούν να προσποριστούν το μέγιστο δυνατό κέρδος, μέσω ελέγχου κρατών, λαών και εδαφών. Το μεγαλύτερο μέρος των ισχυρών οικονομικά κρατών (επομένως, και των δουλικών 'δορυφόρων' τους) τάσσεται σύμπαν υπέρ του Ισραήλ, σαφώς επειδή οι οικονομικοί και πολιτικοί παράγοντες σε αυτές εξ ολοκλήρου απαρτίζονται ή επηρεάζονται έντονα από σιωνιστικούς κύκλους (λόμπυ) που έχουν και το χρήμα αλλά και την δυνατότητα προπαγάνδας για να πάρουν την κοινή γνώμη με το μέρος τους, και να προσδώσουν ένα 'ηθικό' άλλοθι (στις δημοκρατίες, ιδίως του σήμερα, ό,τι υποστηρίζει η πλειοψηφία συνιστά αναντίρρητα το ηθικώς σωστό…) στα απροκάλυπτα εγκλήματα που συντελούνται στην Παλαιστίνη. Οι υπόλοιπες χώρες (Ρωσία ;) τηρούν ίσως μια περισσότερο επιφυλακτική στάση, με το μάτι όμως στραμμένο όχι τόσο στο τι πραγματικά συμβαίνει στην Μέση Ανατολή αλλά στο ευρύτερο παιχνίδι μεταξύ ανταγωνισμού δυνάμεων. Και ας μην ξεχνάμε, πλάι σε όλους αυτούς, συμφέρον από την διαιώνιση του πυρός έχουν και οι απανταχού έμποροι όπλων (δεδομένης συχνά καταγωγής…) για ευνόητους λόγους, καθώς επίσης και το τεράστιο διεθνές δίκτυο των ΜΚΟ που αποστέλλουν τρόφιμα, χρήματα και ιατροφαρμακευτικό υλικό στα θύματα (και των δύο πλευρών φυσικά, θύτης και θύμα εξισώνονται στα μαθηματικά του κέρδους) που είναι τοις πάσιν γνωστό ότι χρηματοδοτούνται αδρά από τις σιωνιστικές κυβερνήσεις των κρατών-εδρών τους αλλά και ότι αν ποτέ φτάνει το φορτίο στον προορισμό του, πάντα έχει προηγηθεί μια γενναία κατακράτηση του μεγαλύτερου μέρους της χρηματοδότησης αυτής προκειμένου να μπει στην τσέπη των ιδρυτών τους.

Ποια η δική μας θέση, ως ανθρώπων του λαού (δηλαδή όχι της εξουσίας) και ιδιαίτερα ως εθνικοσοσιαλιστών; Εν πρώτοις, απορρίπτουμε συλλήβδην τα παραμύθια που μας πλασάρουν τα ΜΜΕ. Στις δικές μας συνειδήσεις, θύτης και θύμα δεν μπορούν ποτέ να έχουν την ίδια αντιμετώπιση, κι εδώ δεν βλέπουμε τίποτα άλλο από ένα κατάφωρο έγκλημα των Εβραίων κατακτητών εις βάρος ανθρώπων που θέλουν απλώς να ζήσουν ελεύθεροι στην πατρίδα τους. Δεν κάνουμε διακρίσεις μεταξύ μαχομένων και αμάχων, καθώς θεωρούμε τιμή για έναν λαό να αντιστέκεται σύμπας - άλλωστε μέρος της αντίστασης είναι και τα γυναικόπαιδα και οι γέροι, δεν είναι μόνο ο ένοπλος πληθυσμός. Δεν θεωρούμε πως η ζωή ενός Εβραίου αξίζει για 100 ζωές Παλαιστινίων, ούτε καν για 1 ζωή Παλαιστινίου. Δεν θεωρούμε λύση του προβλήματος την κατάπαυση του πυρός υπό κανενός είδους όρους, διότι πολύ απλά θεωρούμε πως τα αιτήματα του παλαιστινιακού λαού είναι *αυτονόητα*, πως τα ποτάμια αίματος που έχυσε, τα χιλιάδες παιδάκια που θρήνησε δεν μπορούν να ξεχαστούν ή να γίνουν ένας μοχλός προώθησης ευρύτερων ιμπεριαλιστικών σχεδίων στην Μ. Ανατολή και κατακερματισμού του παλαιστινιακού λαού σε διάσπαρτα κρατίδια-κλουβιά, και καμία συζήτηση με τους σφαγείς τους δεν μπορεί να γίνει, προτού οι Εβραίοι αποχωρήσουν από όλα τα κατεχόμενα εδάφη (όλα τα Παλαιστινιακά εδάφη, αλλά και τα υψίπεδα του Γκολάν στην Συρία φερ' ειπείν) και οι Παλαιστίνιοι ιδρύσουν το ανεξάρτητο κράτος που δικαιωματικά τους αξίζει. Δεν θεωρούμε τους 'ημέτερους' πολιτικάντηδες (πρώην και νυν) άμοιρους ευθυνών, καθώς είναι άμεσα συνυπεύθυνοι, είτε βοηθώντας εμπράκτως τις ΗΠΑ και το Ισραήλ με παραχώρηση λιμανιών, αεροδρομίων κλπ, είτε σιωπώντας επιδεικτικά, ενστερνιζόμενοι τα ιδεολογικά οράματα των σιωνιστικών ΗΠΑ και δεχόμενοι παθητικά (άλλοτε λίαν ενθέρμως) όλες τις κινήσεις τακτικής τους (προτάσεις ειρηνευτικών διαδικασιών που de facto εξισώνουν θύτη και θύμα, λόγου χάρη). Θεωρούμε ντροπή να μένουμε ασυγκίνητοι από τις εξελίξεις και να μην συντρέχουμε, με όποιον τρόπο θεωρεί δέοντα καθένας, τον δοκιμαζόμενο αυτόν ηρωικό λαό.

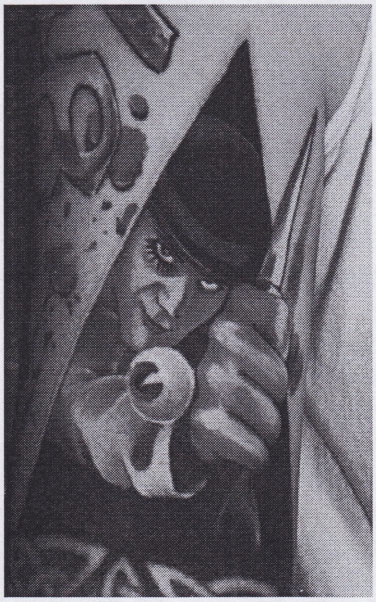
Εν τέλει, λύση του προβλήματος δεν φαίνεται να προκύπτει, παρά μόνον όταν και ο τελευταίος Εβραίος στον κόσμο θα πάψει να ανασαίνει…

F.P.K.J.

CLOCKWORK VIOLENCE

Αν η κοινωνία του θεάματος και της επιβίωσης ορκίστηκε να παραλύσει κάθε ζωτικότητα και κάθε παιγνιώδη διάθεση σιγά-σιγά, μας δίνει έναν ακόμα λόγο για να αποφύγουμε τον προμελετημένο και σκηνοθετημένο θάνατο, τον οχετό της μοναξιάς, κάτι ανάμεσα στην πλήξη και την βρωμιά. Εκεί όπου βασιλεύει η υποταγή και η θυματοποίηση, ξημερώνει ένα κουρδιστό πορτοκάλι, ζουμερό, καθώς οι χυμοί που αναβλύζουν από το εσωτερικό του, τοξικοί και διαβρωτικοί, είναι για μια κοινωνία που έχει ήδη διαβρωθεί από τα μέσα. Ένα κουρδιστό πορτοκάλι μπορεί να προκαλέσει ταραχή στα εγκεφαλικά μας κύτταρα και να μας ωθήσει σε ακόμα ισχυρότερες δονήσεις. Για αυτό και είναι επικίνδυνο. Ο στόχος δεν είναι να κάτσεις στην πολυθρόνα αφού δεις το φιλμάκι και να αποκοιμηθείς. Είναι κάτι παραπάνω από μια χολυγουντιανού τύπου εκθείαση της βίας - εδώ η βία έχει εξάλλου super διαστάσεις - όπου ο σκοπός αγιάζει τα μέσα και οι χλιαροί γίνονται αδίστακτοι, εδώ οι δικαιολογίες δεν έχουν θέση και οι άγραφοι νόμοι είναι αμείλικτοι για όσους τολμούν να τους παραβαίνουν.

Ο Stanley Kubrick έδωσε σάρκα, εικόνα και οστά στο ομότιτλο βιβλίο-ψυχογράφημα του Antony Burges. Η υπόθεση αφορά στην ελευθερία της επιλογής, της έκφρασης, της βούλησης όπως αυτή εκφράζεται μέσα από το περίγραμμα του προλεταριακού έρωτα, μέσω σφαιρών, βιασμών, ultra βίας και ακουσμάτων όπως Beethoven. Εκεί όπου η λογική παίρνει την ορθολογιστική της χροιά και το παράλογο βαφτίζεται λογική, κάπου εκεί ξεκινάει και το κουρδιστό τρομοshow την πλοκή του καθώς μας εισάγει βίαια στους απαγορευμένους του χυμούς, που έχουν αφετηρία τις 'αμαρτωλές' πηγές της ανθρώπινης συνειδητότητας. Το ζήτημα είναι να κινητοποιηθεί ο θεατής και να μετατρέψει ο ίδιος τον εαυτό του σε θύτη, απορρίπτοντας συνειδητά τον ρόλο του θύματος στον οποίο αυτοκαταδικάστηκε. Στόχος είναι το μέχρι πρότινος 'κωφάλαλο' και ανήμπορο υποκείμενο της ιστορίας να μιλήσει δυνατά, ορθώνοντας το ανάστημα του κόντρα σε υποκριτές και Φαρισαίους και να διεκδικήσει αυτό που του αξίζει και κάτι παραπάνω: την χαμένη του αξιοπρέπεια. Και για αυτό προβαίνει σε συμβολικές και απομυθοποιητικές πράξεις που θέλουν να δείξουν την γύμνια και την ωμή αλήθεια πίσω από τα κίνητρα και τις διαθέσεις του ανθρώπου. Έτσι, καθώς το κουρδιστό πορτοκάλι απογυμνώνεται - ξεφλουδίζεται ή σαπίζει λόγω ωριμότητας για να ακολουθήσει τον αναλλοίωτο νόμο της αιώνιας επιστροφής και του ατέρμονος κύκλιου ρου της ιστορίας, έτσι ζούμε και πεθαίνουμε και αυτό αποτελεί αδιαίρετο όλο. Το ζήτημα που τίθεται είναι τι νόημα δίνουμε σε αυτή τη φυσική νομοτέλεια. Το κουρδιστό πορτοκάλι σε καλεί να ζήσεις σαν πολεμιστής υπό οποιαδήποτε έννοια, που μεταφράζεται σε βελτιοδοξία που προκύπτει ευθύς αμέσως από την εγρήγορση της βούλησης, και σε αδιάκοπο αγώνα ενάντια σε κάθε ματαιόδοξη θέαση της ζωής. Ο συμβιβασμός και η παραίτηση δεν αποτελούν έννοιες σεβαστές για τον υποκινητή της super βίας. Οι πράξεις είναι ηθικότερες και αντικείμενο επιδοκιμασίας.

Από το 1971 όταν πρωτοπαίχτηκε (στα 1972 απαγορεύτηκε) η εν λόγω ταινία στην Αγγλία, σε διάφορες περιοχές της τα τοπικά συμβούλια την είχαν απαγορεύσει και τα κοράκια των καναλιών έκρωζαν ότι το περιεχόμενο της ενθάρρυνε και παρότρυνε σε βιαιοπραγίες. Το θεαματικό ήρθε έτσι σε σύγκρουση με το αληθινό βίωμα, αφού η βία δεν είναι μυθική και ηθικοπλαστική, είναι καθαρή, εξιλεωτική και φουτουριστική. Η άλογη αυτή βία που ξεσπά από τα πρώτα λεπτά, κάνει φανερές τις προθέσεις της, που δεν είναι άλλες από όλα όσα εμπερικλείει μια λέξη μόνο: επίθεση. Ενάντια σε όλους και όλα. Το γιατί, βρίσκεται στην κρίση του ίδιου του σύγχρονου πολιτισμού. Αναζητούμε ένα υψηλότερο περιεχόμενο και δεν επαναπαυόμαστε όποιο και αν είναι το τίμημα. Ζούμε περήφανοι μέσα στην προσωπική μας μοναξιά όσο και σε αυτή που δύναται να προσφέρει το πλήθος.

Αυτό που αποτελεί την ουτοπία και το ιδεατό είναι η τετράδα, αυτό το παρεάκι που υπάρχει στις πιο αγνές και αταβιστικές ίσως προσεγγίσεις, αυτό το συνεκτικό στοιχείο, μια παρέα νέων που έχουν

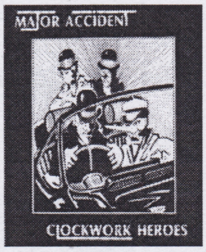
πίστη στη μεταξύ τους συντροφικότητα και την αλληλεγγύη - έννοιες παντελώς άγνωστες στους σύγχρονους νέους, αφού το μικροσυμφέρον και η ιδιοτέλεια είναι αυτές που βασιλεύουν πάνω στις ανθρώπινες σχέσεις. Έτσι εμφανίζεται η τετράδα για να αποδείξει ότι οι δεσμοί αίματος είναι οι μόνοι ικανοί να δείξουν τον δρόμο της τιμής. Η ωμή αλήθεια οφείλει να είναι και είναι συνεπής στην πραγματικότητα και όχι στις ιδεαλιστικές μυθοπλασίες που παρεκκλίνουν από τον στόχο μας που δεν είναι άλλος από το ίδιο το δίδαγμα. Οι ανθρώπινες σχέσεις καυτηριάζονται, η παρέα ακρωτηριάζεται και έτσι μένει κατά έναν τρόπο ακέφαλη, αφού ο επικεφαλής, Alex Delarge, παίρνει πάνω του την ευθύνη μιας συλλογικής παρέκκλισης. Αυτό άλλωστε δεν συμβαίνει πάντα και παντού; Οι 4 αποτελούν τον έναν που φέρει μέσα του όλα τα στοιχεία της φύσης, του χαρακτήρα του ανθρώπου, των μορφών που μπορεί να πάρει ο άνθρωπος, των διαστάσεων μέσα στις οποίες μπορεί να υπάρχει αυτός, των εποχών διαμέσου των οποίων ζει αυτός. Η τετρακτύς αυτή είναι μεταφορική, εξ αυτού και κουρδιστή, δηλαδή αδιάκοπα κινούμενη, γύρω από ένα ή περισσότερα κέντρα. Το ίδιο το πορτοκάλι διανύει την πορεία προς την ωριμότητα του όπως και ο άνθρωπος, δηλαδή όταν είναι ακόμα 'άγουρο' και δεν έχει έρθει σε επαφή ακόμα με την κοινωνία, όπως άλλωστε και ο ίδιος ο άνθρωπος περνάει από αυτή τη διαδικασία και ωριμάζει όταν μπαίνει για τα καλά στις διαδικασίες κοινωνικοποίησης.

Η χαοτική τετράδα πίνει ένα 'ποτό' ασυνήθιστο θα έλεγε ο καθένας για τα δεδομένα μιας σκληρής υποτίθεται συμμορίας, πίνει κυνικά γάλα (!), λευκό όπως η αθωότητα, όπως οι ποδιές των γιατρών, όπως τα ρούχα των τροφίμων ψυχιατρείων, ενώ σίγουρα το πίνει ευχάριστα κάνοντας πρόποση στην υγειά μιας άρρωστης κοινωνίας, ενώ πάλι άλλοτε από τα στήθη μιας πλαστικής και ψεύτικης κούκλας με το μηχανικό πάτημα ενός κουμπιού. Το γάλα μπορεί να είναι και η απαγορευμένη ηδονή, που την κλέβει για μια στιγμή με το πάτημα ενός κουμπιού ο καθένας από τους 4, αφού η φυσιολογική ερωτική πράξη θεωρείται χαμένη και άπιαστη λειτουργία, όσο απουσιάζει η ελευθερία της επιλογής και αυτή ανήκει σε κάθε τομέα στο κράτος,. Επομένως οι ζώνες αγνότητας αποτελούν καθαρή ειρωνεία ενώ τα μπαστούνια που κραδαίνουν σαν δανδήδες μιας άλλης εποχής εκτός από φονικά όργανα λειτουργούν και δηλωτικά της καθωσπρέπει συμπεριφοράς που υπό φυσιολογικές συνθήκες μέσα στο αστικό περιβάλλον αρμόζει στο στυλ αυτής της υποκουλτούρας. Έτσι επιτυγχάνεται μια επιβλητική παρουσία στο δρόμο, με ένα ρυθμικό βηματισμό και η βία λαμβάνει χώρα με τη συνοδεία Beethoven, ενώ τα καπέλα φοριούνται με μεγάλη ευκολία και αχρηστεύονται εξίσου εύκολα, θυμίζοντας και πάλι τα παλιά μακριά καπέλα των πρώιμων καπιταλιστών που ήταν δηλωτικά της παρουσίας τους προκειμένου να ξεχωρίζουν σε σχέση με τους υποδεέστερους οικονομικά.

Κατά τη διάρκεια της δράσης βρίσκουν την ευκαιρία να εισβάλουν στην οικιακή ειρήνη των 4 τοίχων και να ταράξουν δίχως αιτία και αφορμή την γαλήνη που κυριαρχεί εντός αυτών. Είναι μια δίχως λόγο επίθεση, κατά τρόπο που δεν συνάδει με τους τρόπους με τους οποίους γαλουχήθηκε ο Alex Delarge – ο οποίος είναι προϊόν της βίαιης κοινωνικοποίησης που επήλθε μέσα από τις καθιερωμένες δομές του κράτους, όπως αυτής του σχολείου το οποίο απέρριπτε ο ίδιος, και θέλει να κερδίσει με την πιο ανεξέλεγκτη βία αυτό που σκόπιμα κλάπηκε - θυμίζοντας λίγο το νόημα της φράσης 'η ιδιοκτησία είναι κλοπή', όπου το ζεύγος που αποτελεί το 'ιδιοκτησιακό καθεστώς' του σπιτιού θα μπορούσε να πει κανείς ότι δέχεται, με πρώτη τη γυναίκα, έναν εξευτελισμό με το σκίσιμο των ρούχων της και με τον ωμό βιασμό της - ή μια ερωτική προλεταριακή επίθεση σύμφωνα με την οπτική που διέπει την τετράδα - ενώ τα χτυπήματα και προς τον σύζυγο είναι μνημειώδη αφού συνοδεύονται από χορευτικές κινήσεις σε αργόσυρτο ρυθμό, κάτι που δίνει ένα άλλο πιο παιγνιώδες ύφος στην ταινία, αφού η βία τους δεν είναι παρά μια αντιβία - αντίδοτο στην αλόγιστη χειραγώγηση που θέλει να επιβάλει το κράτος στους υπηκόους του, ενώ στην ίδια σκηνή το γκρέμισμα της βιβλιοθήκης έχει σαν στόχο να καταδείξει ότι η γνώση που προσφέρει το κράτος είναι μη λειτουργική και απαρχαιωμένη και ως εκ τούτου άχρηστη για τη νεολαία, σε αντιδιαστολή με την γνώση που προσφέρει η αλητεία και η εμπειρία των σκοτεινών σοκακιών σε όσους αρέσκονται να ζουν επικίνδυνα, πιστοί στην νιτσεϊκή επιταγή.

Ο 'βιασμός' είναι και πάλι συμβολικός, αφού αποτελεί μια στάλα στον ωκεανό των καθημερινών πειθαναγκασμών - βιασμών που δέχεται καθημερινά ο καθένας και αποσκοπεί στο να ιδωθεί σαν μια εξεγερτική απόπειρα – απάντηση. Ο νταβατζής, που είναι το κράτος και που ελέγχει τα σώματα και τις ψυχές των ανθρώπων-πορνών – οι λευκές ακίνητες πλαστικές κούκλες στο έργο - τελικά επικρατεί

πάνω στον 'μάρτυρα' της παρέας που παίρνει πάνω του τη συλλογική ευθύνη και υφίσταται τις συνέπειες της απειθαρχίας και του απροσάρμοστου βίου του. Ο εγκλεισμός του στοχεύει στον σωφρονισμό του και η καλωδίωσή του στην εξάλειψη του ανυπότακτου στοιχείου και στην μεταβολή της χαρακτηροδομής του με βίαιο τρόπο, προκειμένου να αφανιστούν ή να περάσουν στο ασυνείδητο τα κακά ένστικτα που μέχρι πριν είχε και να γίνει ένας φυσιολογικός και υποταγμένος πολίτης. Στην κατάσταση ανημπορίας όπου βρίσκεται καλωδιωμένος, βλέπει ακούσια σαν εφιάλτη όλα και όλους όσοι ήταν θύματα της αλόγιστης βίας της τετράδας αυτής, αυτή τη φορά όμως να τον καταδιώκουν, ενώ σιγοψιθυρίζει 'ultra violence'... Μόνο που αυτή τη φορά ο κύκλος που αρχίζει είναι εφιαλτικός, μετατρέπεται σε έναν αγώνα δρόμου που καλείται να κάνει η μνήμη για την επιβίωση της και ο άνθρωπος να κρατηθεί ακέραιος απέναντι στις προκλήσεις που του θέτει η κοινωνία. Στην ταινία, η μνήμη του Alex είναι η συλλογική μνήμη που πάει να χαθεί μια για πάντα στην άβυσσο των κενών λέξεων και των απολεσθέντων νοημάτων.

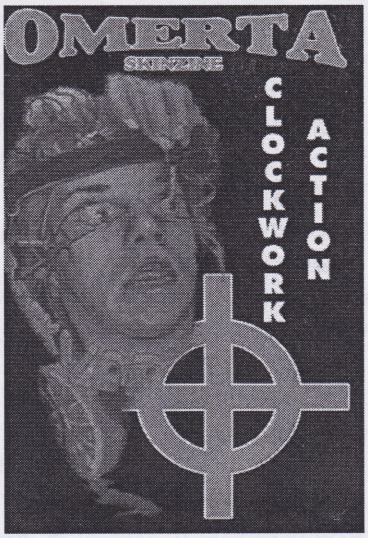
Το φιλμ αυτό επηρέασε σημαντικά από τότε την κουλτούρα των skinheads και των χαμηλόμισθων κοινωνικών στρωμάτων, αφού συνδύαζε μια εργατοκουλτούρα με μια στιλιστική εμφάνιση, που ήταν εξίσου μαχητική και χαοτική. Επηρεάστηκαν επίσης μπάντες όπως οι Blitz, Clockwork Soldiers, Last resort (ηχογράφησαν το Horrorshow), Durango95, Major accident, ενώ οι Adicts παρέμειναν πιστοί στην κουρδιστή θεματολογία και ονόμασαν και ένα album τους από το όνομα του κεντρικού ήρωα. Έκτοτε πολλοί νέοι και ειδικότερα skinheads και hooligans, χάραξαν ανεξίτηλα στο κορμί τους κάποια από τις αγαπημένες τους σκηνές, όσο και τις φιγούρες των τεσσάρων ταραξιών, είτε κάποιον Alex να ξεπροβάλει μέσα από το δέρμα με ένα μαχαίρι και τον βολβό του ματιού. Έκτοτε πολλοί μπήκαν στο χορευτικό αυτό στυλ που προβάρεται στα έρημα δρομάκια των μεγαλουπόλεων, όπου οποιαδήποτε στιγμή μπορεί να εφορμήσει μια γενναία τετράδα και κρατώντας ρόπαλα να ταράξει για λίγο τα λιμνάζοντα νερά της άχαρης επιβίωσης μας... Αρκεί να υπάρξει η αναγκαία αφορμή για να κουρδιστεί και πάλι το πορτοκάλι και να προκληθεί η super βία εναντίον όλων... 'αθώων και ενόχων' για το κατάντημα της ζωής μας...

Smart Alex

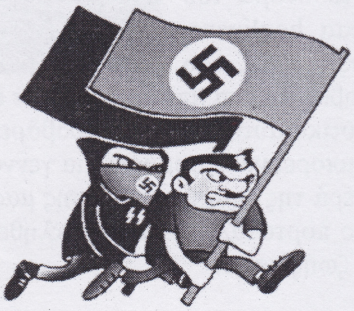
The spirit: Μακράν η πιο cult ταινία της φετινής σαιζόν! Ο σκηνοθέτης Φρανκ Μίλλερ (δημιουργός των "Sin City" και "300") σκηνοθέτησε την κινηματογραφική μεταφορά του κόμικς του Γουίλ Άισνερ, γραμμένου πίσω στα 40's. Η ταινία έχει μια εντελώς αδιάφορη καθότι τετριμμένη πλοκή (ένας αστυνομικός ντετέκτιβ που επιστρέφει από τον κόσμο των νεκρών στον κόσμο των ζωντανών ως ημι-αθάνατος άγνωστος μασκοφόρος κυνηγός και τιμωρός του κακού στην πόλη του που υπεραγαπά, και δίνει ένα καλό μάθημα στον κακό, μαύρο, εξίσου ημι-αθάνατο αντίπαλό του, Οκτάπους), αλλά αισθητικά είναι απλώς *υπέροχη*, με το όλο ύφος να θυμίζει πολύ έντονα το "Sin City" (εικόνες ασπρόμαυρες αλλά και με στοιχεία σε έντονο κόκκινο, μουντά χρώματα, σκιές στους τοίχους των λερών σοκακιών της μεγαλούπολης, πολύ αίμα και φυσικά πολλή, εξωφρενική βία...). Ωστόσο, το cult δεν έγκειται σε τίποτα από όλα αυτά, αλλά στο ότι είναι η μόνη ίσως ταινία που μπορεί κανείς να... απολαύσει έναν nigger σε ρόλο... Χίτλερ(!), επίσης σε ρόλο Σαμουράι, εργαστήρια γενετικών πειραμάτων που παράγουν ηλίθιους αναλώσιμους ξυρισμένους (skin;) στρατιώτες, ενώ τα λάθη σε αυτό το εργαστήριο δεν λείπουν με αποτέλεσμα την παραγωγή πατουσών με ομιλούντα κεφάλια, καθώς και υπερσύγχρονα εξοπλισμένη αστυνομία, κάτι σαν τα SWAT (στην Αμερική του '40, μην ξεχνιόμαστε), μαζί με κινητά τηλέφωνα και τελευταίας (σημερινής) τεχνολογίας pc (δεν πρόκειται για αστοχία, είναι απλώς ένα εύρημα του σκηνοθέτη και, προσωπικά μιλώντας, το βρήκα και εύστοχο), ενώ στο φινάλε θαυμάζουμε τον ίδιο nigger ντυμένο με στολή SWAT και από πάνω λεοπάρ γούνα και ασορτί γούνινο σκούφο... Χάος!!!

Ανασχηματισμός: αναδιάταξη μιας ομάδας αχρείων και αχρήστων, ελπίζοντας (στην αγαθότερη των περιπτώσεων) ότι ένας διεφθαρμένος και άχρηστος, αφ'ης στιγμής αλλάξει πόστο, μπορεί να μεταλλαχθεί σε ον χρήσιμο, ενάρετο και αδιάφθορο (πηγή: Λεξικό της σύγχρονης πολιτικής ζωής της Ελλάδας). Η δική μας γνώμη για τον πρόσφατο ανασχηματισμό της κυβέρνησης είναι σύντομη και απλή: στα αρχίδια μας!

ΤΣΕΚΟΥΡΙ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ANTIFA!!!

ΠΥΡΗΝΑΣ ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ +876

ΕΔΩ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΑΣ

Ή ΘΑ ΜΑΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΤΕ
Ή ΘΑ ΣΑΣ ΛΙΩΣΟΥΜΕ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

GALATSI FRONT SKINS

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

G F

ULTRA VIOLENCE

CHAOS 88

HITLER FANSS HELLAS

"ΣΤΟΥΣ ΧΑΛΕΠΟΥΣ ΚΑΙΡΟΥΣ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΨΑ ΤΗΝ ΠΟΛΗ, ΣΤΟΥΣ ΑΙΣΙΟΥΣ, ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΚΑ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΖΟΦΕΡΟΥΣ, ΔΕΝ ΦΟΒΗΘΗΚΑ ΤΙΠΟΤΑ"

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΕΙ ΤΟΥΣ ΑΡΝΗΤΕΣ ΤΗΣ...
...ΟΥΤΕ ΕΜΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΗΣ
ΔΕΝ ΞΕΧΝΟΥΜΕ - ΔΕΝ ΣΥΝΑΙΝΟΥΜΕ - ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΗ SKINHEAD ΠΟΡΚΥ

"ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ"

CLOCKWORK ACTION

ABSOLUTLY
ANTI-ANTIFA
N.S Violence
Skins & Hooligans
N.S Violence
Skinheads Hooligans Casuals
SKINHEAD
σημαίνει
ΕΠΙΘΕΣΗ!
NS VIOLENCE GANG
ADOLF HITLER
N.S Violence
Skins & Hooligans
ΚΡΑΤΗΣΤΕ ΤΗΝ
ΧΑΛΚΙΔΑ ΛΕΥΚΗ!
ΝΕΟΝΑΖΙ ΧΑΛΚΙΔΑΣ
ΕΞΩ ΟΙ ΞΕΝΟΙ
ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΠΥΡΗΝΑΣ - ΡΕΝΤΗ
A. C.
A. B.
CLOCKWORK ACTION
ΛΕΥΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ
terrapatria.co.nr
με όπλο τη μουσική μας
αγώνας για τις ιδέες μας
14 HELLAS
88 STAVROFORIA
Σιχαινομαι τις αδερφες
λατρευω το AIDS!
NS VIOLENCE
Athens Hate
Skins & Hooligans
LARISSA SKINS
Glory Days of R.A.C
STREET PHILOSOPHY
OUR MUSIC IS OUR WAY TO SPEAK!
ΑΙΜΑ & ΤΙΜΗ
WWW.BHHELLAS.COM
ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ ΤΩΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ!
Blood & Honour
Keep
Hellas
White
Blood & Honour Hellas
B&H Hellas
HELLAS SKINS
LARISSA SKINS
ULTRAS
NOT
RED
Kick anti-racists
out of football!
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ
ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ
N.S Violence - Skinheads
ΝΑ ΚΑΟΥΝ ΟΛΑ
ΤΑ ΣΤΕΚΙΑ ΤΟΥ
ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟΥ!
ΠΥΡΗΝΑΣ ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ
ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ
ΤΟΥ
ΑΙΜΑΤΟΣ
ΝΑ ΜΑΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΤΕ !
ΑΥΤΟΝΟΜΕΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ
"ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ"

ΠΑΡ-ΕΝΕΡΓΕΙΑ…

Ένα σύντομο σχόλιο σχετικά με την λεγόμενη ενεργειακή κρίση που απειλεί να αφήσει την Ευρώπη χωρίς φυσικό αέριο εν μέσω οξείας βαρυχειμωνιάς, Γενάρη μήνα, με αφορμή την προστριβή μεταξύ Ρωσίας και Ουκρανίας σχετικά με τον αγωγό, με τους Ρώσους να κατηγορούν τους Ουκρανούς πως υποκλέπτουν μέρος του αερίου που προορίζεται για την Δύση, κερδοσκοπώντας εις βάρος των ρωσικών οικονομικών συμφερόντων (αλλά και για την στάση της Ελλάδας σχετικά με το όλο ενεργειακό ζήτημα). Κατ' αρχάς, οι Ρώσοι έχουν δίκιο – οι Ουκρανοί όντως κλέβουν, και το παραδέχτηκαν ευθαρσώς. Το ζήτημα όμως είναι κατά πολύ ευρύτερο από κάποιες (αναμφίβολα μεγάλου μεγέθους ωστόσο) απώλειες στα κέρδη. Οι Ρώσοι, έχοντας μπει για τα καλά στο παιχνίδι του παγκόσμιου καπιταλιστικού παζαριού, διεκδικούν μεγαλύτερο μερίδιο τόσο στα κέρδη όσο και στην γεωπολιτική επιρροή που ασκούν. Κατά την γνώμη μας, αυτό που θέλησε η Ρωσία να πετύχει αποκόπτοντας την ροή αερίου προς την Ευρώπη ήταν στην ουσία μία επίδειξη ισχύος.

Μετά τους πολέμους στον Κόλπο και την στροφή της Ε.Ε. σε άλλες πηγές ενέργειας, οι ενεργειακές ισορροπίες στην παγκόσμια σκακιέρα άλλαξαν. Η Ρωσία μπήκε δυναμικά στο παιχνίδι διεκδικώντας έναν αυτοτελή ρόλο, η Ευρώπη αναζητά μια σχετική ανεξαρτητοποίηση από τις ΗΠΑ στον ενεργειακό τομέα, και οι ΗΠΑ με την σειρά τους αναζητούν δίοδο στην ευρωπαϊκή αγορά. Αναγνωρίζοντας πως ο κυριότερος αντίπαλος στο πεδίο αυτό είναι η Ρωσία, καθότι βασικός ενεργειακός προμηθευτής της Ευρώπης (λόγω φυσικού αερίου και πετρελαίου), προσπαθούν να την παραγκωνίσουν επιδιδόμενες σε μία κούρσα θανάτου, με τεραίν τις χώρες που ανήκουν στις λεγόμενες σφαίρες επιρροής (ας θυμηθούμε τις αμερικανοκίνητες 'πορτοκαλί' επαναστάσεις στην Ουκρανία και όλα τα σχετικά με ενέργεια θέματα μεταξύ Ρωσίας και Ουκρανίας) αλλά και εκείνες που ανήκουν στην οδό διέλευσης της ενέργειας (ας θυμηθούμε την επίσης αμερικανικής έμπνευσης πολεμική σύρραξη μεταξύ Γεωργίας και Ρωσίας, τον περασμένο Αύγουστο), καθώς εκτός από την συνολικότερη γεωστρατηγική τους αξία (οι χώρες στην 'κοιλιά' της Ρωσίας οπωσδήποτε παρουσιάζουν μεγάλο ενδιαφέρον) σχετίζονται αμεσότατα με το ζήτημα της ενέργειας, άρα με τεράστια κέρδη και επιρροή σε αναρίθμητες χώρες,

Ας μην έχουμε επομένως κανενός είδους αυταπάτες. Σε συνθήκες βαρβαρότητας (δηλαδή καπιταλισμού), καμία ιμπεριαλιστική δύναμη δεν έχει de facto δίκαιο, καμία δεν είναι καλή ή αγαθή, και οπωσδήποτε καμία δεν είναι προστάτιδά μας εξ ουρανού. Συμμαχίες φυσικά και συνάπτονται, και μια επιθετική διπλωματία είναι η μόνη λύση που έχει μία χώρα προκειμένου να εξασφαλίσει όσο το δυνατόν καλύτερα τα συμφέροντά της (για την ακρίβεια, τα συμφέροντά της άρχουσας τάξης της – οι λαοί σε κάθε περίπτωση και σε κάθε μία από τις εμπλεκόμενες χώρες χαμένοι βγαίνουν). Στην δική μας περίπτωση, η άρχουσα τάξη έχει επιλέξει να είναι η πλέον δουλική του κόσμου (δουλικότερη ακόμα και από εκείνες αφρικανικών χωρών), και να αποτελεί πιόνι των ΗΠΑ εντελώς μα εντελώς άβουλο. Και οπωσδήποτε μια ενεργειακή συμμαχία με την Ρωσία, στην παρούσα φάση και συνολικά για το αστικό κράτος που λέγεται Ελλάδα, θα ήταν συμφέρουσα από πολλές απόψεις. Εμείς όμως, ως εθνικοσοσιαλιστές, ας μην τρέφουμε αυταπάτες, και ας μην περιμένουμε προαιώνιους ή ιδεατούς συμμάχους. Στο επίπεδο του ιμπεριαλισμού και των καπιταλιστικών αστικών διακρατικών σχέσεων, τέτοιες έννοιες πολύ απλά δεν υφίστανται.

Λέσχη Ε/Σ φίλων του εθνικού σταρ

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΕΣ ΤΗΣ … ΣΟΜΑΛΙΚΗΣ

Τους τελευταίους μήνες παρατηρείται μια αδιαμφισβήτητη έξαρση των φαινομένων πειρατείας στον κόλπο του Άντεν, μεταξύ Σομαλίας και Αραβικής χερσονήσου, με τους Σομαλούς να έχουν ξεσαλώσει κυριολεκτικά, εφορμώντας σε πλοία, κρατώντας ομήρους ή ακόμη και δολοφονώντας τους εργαζόμενους σε αυτά ναυτικούς και καταληστεύοντας ολόκληρο το όποιο εμπόρευμα.

Εν συντομία, θα αναφέρουμε τις βασικές μας θέσεις για το ζήτημα: Δεν μας ενδιαφέρει η τύχη των φορτίων των μεγάλων εμπορικών πλοίων. Πρόκειται για περιουσιακό στοιχείο κάποιου ή κάποιων μεγαλοκεφαλαιούχων που αλλάζει χέρια με σκοπό να αποφέρει σε αυτούς μεγαλύτερο ιδιωτικό κέρδος. Ας χαθεί, ας το φάνε οι Σομαλοί, ας το κάνουν κοκκαλάκια για να φορούν στις μύτες τους οι αράπηδες. Θεωρούμε όμως αδιανόητο να κινδυνεύει η ζωή εκατοντάδων ναυτικών που διέρχονται από την περιοχή εκείνη, οι οποίοι σαν να μην έφτανε το γεγονός ότι απασχολούνται σε ένα από τα πλέον επικίνδυνα και ανθυγιεινά επαγγέλματα, ρισκάροντας την ζωή τους στη θάλασσα για έναν μισθό οπωσδήποτε όχι αντάξιο των κακουχιών που δοκιμάζουν, έχουν πλέον την απειλή ενός σομαλικού ρεσάλτο κατά το οποίο μπορούν κάλλιστα να τραυματιστούν, να μολυνθούν με μία από τις άπειρες ασθένειες που ευδοκιμούν στις υπανάπτυκτες αφρικανικές χώρες ή ακόμη και να σκοτωθούν.

Σε μακροσκοπικό από την άλλη επίπεδο, θεωρούμε πως το όλο ζήτημα είναι αν όχι στημένο, τουλάχιστον υποβοηθούμενο από οικονομικές δυνάμεις του πλανήτη (ΗΠΑ, Βρετανία, Κίνα, Ινδία, Ρωσία, Ε.Ε.), που βρίσκουν σε αυτό μια θαυμάσια ευκαιρία να αυξήσουν τις πολεμικές περιπολίες τους στην περιοχή, διεκδικώντας κάθε μία για δικό της όφελος μεγαλύτερη μερίδα από την εμπορική αλλά κυρίως την γεωστρατηγική εκμετάλλευση του περάσματος, που σημειωτέον είναι συνολικά τεράστιας αξίας. Την εβδομάδα αυτή, η ζυγαριά φαίνεται πάντως να κλίνει υπέρ των ΗΠΑ, που κατεβάζουν εκεί και νέο, «αντιπειρατικό» σχήμα, η αποστολή του οποίου θα απαρτίζεται από άτομα που ασχολούνται με την δίωξη του λαθρεμπορίου ναρκωτικών και όπλων στο εσωτερικό της Αμερικής (και μόνο αυτό θα αρκούσε για να καταλάβει κανείς για ποιον λόγο έχουν τρελαθεί όλοι να μην χάσουν τον έλεγχο της περιοχής), ενώ ο εκπρόσωπος του Νατοϊκού Κέντρου Ναυτιλίας έσπευσε τις προάλλες να προδικάσει μελλοντική αύξηση των κρουσμάτων πειρατείας στην περιοχή, εκτιμώντας ότι πλέον στόχος θα είναι τα μεγάλα δεξαμενόπλοια (με πετρέλαιο, φυσικό αέριο, χημικά κλπ). Ο νοών νοείτω. Το παιχνίδι είναι στημένο και μάλιστα στα μέτρα τους…

Λέσχη ανθρωπιστών serial killer 88

DIE WELLE

Όσον αφορά στο 'Die Welle', θα το ενέτασσα στην κατηγορία των ταινιών εκείνων όπου το φαντασιακό είναι αυτό που δύναται ή επιχειρείται να αναδυθεί μέσα από τα πραγματικά, υπό την ευρεία έννοια, γεγονότα. Αναμειγνύοντας πότε λίγο Orwell, πότε λίγο Huxley, το αποτέλεσμα διαφαίνεται να δικαιώνει την κρίση ότι οι νέες μορφές 'ολοκληρωτισμού' θα είναι υπερπολιτικές. Δηλαδή: Μαζί με την 'ανοιχτή' κοινωνία (την κατά Karl Popper), με το πέρασμα από τις κλειστού τύπου (πειθαρχικές) κοινωνίες στις εφάμιλλες 'αντιρατσιστικές και αντι-ιεραρχικές', η έννοια του αλλοτινού ολοκληρωτισμού λαμβάνει και αυτή με τη σειρά της ένα νέο περιεχόμενο. Ο ολοκληρωτισμός, που προφανώς καυτηριάζεται ως 'αρρωστημένος' και μισανθρωπικός σε όλο το φάσμα των ταινιών του είδους, δεν είναι τίποτα παραπάνω από μια ερμαφρόδιτη και παραμορφωμένη καρικατούρα της έννοιας και του νοήματος αυτού όπως πολιτικά έχει εκφραστεί μέσω των εθνοφυλετικών ιδεών σε κάθε εποχή.

Η ασύδοτη και ασύμμετρη ανάπτυξη της μικροηλεκτρονικής και της τεχνολογίας εν γένει, έχει οδηγήσει στο να δημιουργηθούν νέες μορφές τυραννίας και αστυνομοκρατικού ελέγχου τόσο σωμάτων όσο και ψυχών (=πνευμάτων). Έτσι η ανθρωπότητα ολάκερη κουβαλάει μαζί της, πέρα από την αυτό-ομηρία της, ολοένα και πιο βαριές αλυσίδες. Η έννοια της ελευθερίας παρουσιάζεται παντού διαστρεβλωμένη, ως σύμπτωμα που αναζητάει την θεραπεία του ή ως απωθημένο που επιδιώκει την εκτόνωση του. Έτσι ο αληθινός αγώνας για ελευθερία (εθνική ανεξαρτησία, σοσιαλισμό, κοινωνική δικαιοσύνη, φυλετική αξιοπρέπεια) χάνει κάθε νόημα και σκοπό, αφού επικρατεί ένα αχαλίνωτο πάθος για αποδέσμευση από κάθε υπευθυνότητα και κάθε συνείδηση της ύπαρξης κοινωνικών

κανόνων και της αναγκαιότητας για αρμονική τουλάχιστον συμβίωση εντός του πλαισίου που εκάστοτε καθορίζεται είτε από τα ίδια τα μέλη μιας κοινωνίας είτε από την ελίτ αυτής.

Στην προσπάθεια να παροτρυνθεί ένας νέος σε μια ωφέλιμη συμπεριφορά εντός πάντοτε των συστημικών πλαισίων, φυσικό και επόμενο είναι το ίδιο το σύστημα να θέλει να τον 'διαπαιδαγωγήσει' με ιδεολογήματα που δεν το αμφισβητούν στην ουσία του. Για αυτό το λόγο και μέσω των παραγωγών που προβάλλονται κατά κόρον στους τηλεοπτικούς δέκτες και στις κινηματογραφικές αίθουσες, οι λέξεις χάνουν την ισχύ τους και οι έννοιες διαστρεβλώνονται ανηλεώς. Πρόσφατες ταινίες του είδους επί παραδείγματι, το 'V for Vendetta', το 'American X History', ενδεχομένως και το 'Fight Club' με λιγότερες ενστάσεις. Ταινίες 'ανατρεπτικές' στο maximum, συγκεχυμένο το νόημα τους και ουσιαστικά χαώδες. Συνέπεια αυτού να μην οδηγείται κανένας πουθενά, δηλαδή σε κάποια πιο ρεαλιστική αντιμετώπιση των καταστάσεων, αλλά να δημιουργείται μέσα του μια σύγχυση που τον αποδιοργανώνει και δεν τον κινητοποιεί δραστικά. Άρα ο σκοπός των ταινιών έχει ήδη επιτευχθεί και με το παραπάνω. Αδράνεια, αμάθεια, ανημπορία, ο,τιδήποτε με α- στερητικό…δηλαδή ανυπαρξία!

Προς άρση των όποιων παρεξηγήσεων ή ενστάσεων θα αντιτάξουμε το επιχείρημα: σε τι βοηθούν οι ταινίες στην καθημερινή πρακτική κυρίως ζωή; Απάντηση: σε τίποτα, πέραν της εκθέσεως κάποιων αληθοφανών καταστάσεων, ούτως ή άλλως δεν θα χρειαζόταν να παρακολουθήσει κανένας την οποιαδήποτε ταινία για να εξαγάγει συμπεράσματα και δη πολιτικής φύσεως. Στο 'V for Vendetta', ο θεατής συμπεραίνει ότι η κοινωνία οδηγείται προς την 'ελευθερία' της, συνώνυμη πάντοτε όμως με την αναρχία στην όποια μορφή της. Πάντως όχι με κάποια 'εθνική αναρχία' *(->Ρεφορμισμός νο1)*.

Στο 'American X History', ο θεατής συμπεραίνει ότι η έννοια της αρχής, δηλαδή η ύπαρξη ύπατης αρχής που είναι στην πολιτική η ύπαρξη του Αρχηγού-Ηγέτη, στηρίζεται στο ψέμα και ότι ο αρχηγός μιας πολιτικής κίνησης είναι πάντοτε βρώμικος και 'καρφώνει' όλους τους υποκείμενους στην εξουσία του. Εν τέλει οι ναζί στην ταινία παρουσιάζονται ως οι κακοί λευκοί λαθρέμποροι ναρκωτικών που δεν διστάζουν να βιάσουν τον υποτιθέμενο 'συναγωνιστή' τους. Μηδενισμός και αποκήρυξη της εξουσίας υπό ένα ασαφές αναρχικό πρίσμα είναι μάλλον ο σκοπός του σεναριογράφου και του παραγωγού. Το συμπέρασμα λοιπόν και εδώ είναι να μην ασχολείται κανένας με την πολιτική γιατί τίποτα δεν αξίζει και όλα είναι στημένα. Οκ! *(->Ρεφορμισμός νο2)*. Στο 'Fight Club', ένα έργο που το χαρακτηρίζουν στοιχεία φουτουριστικά και νιτσεϊκά, βλέπουμε και πάλι κάποιες αντινομίες, ασχέτως αν είναι η απόλυτη εργάρα: λέμε 'ναι' στην υπαρξιακή αυτοπραγμάτωση σε πείσμα του περιβάλλοντος και των κοινωνικών συνθηκών, αλλά ταυτόχρονα λέμε 'όχι' στην αυτοπραγμάτωση που αποφέρει την συντριβή όλων για χάρη του ενός. Επιπλέον ο στρατός των επαναστατημένων καθώς και ο σκοπός, που είναι η δημιουργία υποτίθεται μιας νέας ράτσας ανθρώπων, περιλαμβάνει τόσο λευκούς όσο και νέγρους, δίχως φυλετικά ή ταξικά κριτήρια, που όλοι μάχονται τον καπιταλισμό και τα παράγωγα του, χωρίς πάλι την ύπαρξη κάποιας ηγεσίας. Δηλαδή αντι-ιεραρχικά. Δηλαδή αναρχικά. Δηλαδή αντιρατσιστικά. Οπότε και σε αυτή την περίπτωση το μήνυμα του έργου είναι 'κάνε την επανάσταση σου και μη σε νοιάζει γιατί γίνεται το ο,τιδήποτε και ποιος θα κερδίσει από αυτό'. Άτοπο. *(->Ρεφορμισμός νο3)*.

Ας δούμε στην παρούσα φάση πώς 'Το Κύμα' είναι και αυτό μέρος μιας σειράς ταινιών που τυγχάνουν διαφήμισης ουσιαστικά από το σύστημα και που μέσω της τακτικής του 'διαίρει και βασίλευε' καταφέρνει να ισχυρίζεται πως το μαύρο είναι άσπρο και πως το άσπρο είναι μαύρο, σε αντίθεση με τα ολοφάνερα γεγονότα. Δηλαδή, διαφημίζοντας μια ταινία που αφορά γενικά και αόριστα στους φασίστες και τον φασισμό τους, με διαστρεβλωμένο τρόπο εννοείται, καταφέρνει η παγκόσμια βιομηχανία του θεάματος - αξεχώριστου από την συνολική αθέατη και άτυπη υποταγή - να περάσει το αντιφασιστικό της μήνυμα, κατ' ουσίαν αναρχικό, αφού καταρρέει κάθε πίστη στην έννοια

του 'άρχειν και άρχεσθαι', δηλαδή της εξουσίας, κάνοντας έτσι πιο λείο το έδαφος για να κυλήσει ο Γιαχβέ, ως 'άναρχος'... όμως άρχων!

Στο 'Κύμα', το project είναι ένα πείραμα που πραγματοποιήθηκε στα 1967 σε ένα σχολείο στο Πάλο Άλτο της California των Η.Π.Α. και διήρκησε 3 χρόνια. Εμπνευστής του πειράματος ήταν ο καθηγητής ιστορίας Ρόν Τζόουνς. Ο σκηνοθέτης Ντένις Γκάνσελ μιλώντας στους κυριακάτικους 'Times' εξομολογήθηκε ότι ο παππούς του ήταν ένθερμος οπαδός του Χίτλερ και ότι οι γονείς του ήταν αριστεροί και ότι αφετηρία του ήταν ακριβώς το γεγονός ότι ήθελε να παρουσιάσει στο ευρύ κοινό 'το τι είχε συμβεί'. Δηλαδή κοινωνιολογικά και ψυχολογικά πώς αναδύθηκε στην εξουσία μια μειοψηφία και μετεξελίχθηκε σε ορατή εξουσία με την συναίνεση της πλειοψηφίας. Αυτό και μόνο μας αρκεί για να ικανοποιηθεί η περιέργεια του γιατί καταπιάνεται ο σύγχρονος κινηματογράφος με τέτοιου είδους θέματα. Γιατί έχει ακριβώς πολύ περισσότερα να κρύψει από όσα θέλει δήθεν να μας παρουσιάσει ως αληθή. Έτσι στο έργο, ο αναρχικής ιδιοσυγκρασίας καθηγητής ιστορίας, με το punk look, αναλαμβάνει την ευθύνη του μαθήματος της ιστορίας με αντικείμενο το Φασισμό (ήταν ο καταλληλότερος άραγε και μόνο λόγω της εμφανούς αντιφασιστικής του ταυτότητας για κάτι τέτοιο;), αφού προηγουμένως έλαβε την εντολή από τον διευθυντή του σχολείου.

Στη συνέχεια παρουσιάζοντας τον φασισμό (ολοκληρωτισμό) ως το απόλυτο κακό, επιδιώκει μέσω της αντίθετης διαλεκτικής μεθόδου να κάνει τους μαθητές του να αντιληφθούν πώς λειτουργεί ο μηχανισμός που κινεί τους τροχούς του φασισμού. Έτσι επιστρατεύει καθετί που προσομοιάζει σε μια ολοκληρωτική συμπεριφορά, δηλαδή πανομοιότυπη εμφάνιση, κοινή ομιλία, υπακοή σε συγκεκριμένους κανόνες, δουλική συμπεριφορά, πειθαρχία στην αρχή, αφομοιωτική και μη ανεξάρτητη βούληση, πόλεμο εναντίον των αντιφρονούντων, συγκεκριμένο χαιρετισμό και σύμβολο, κάνοντας το αληθοφανές να μοιάζει αληθινό στα μάτια του κοινού. Έτσι οι μαθητές, δεδομένου ότι εντάσσονται σε ένα εκ των προτέρων αντιφασιστικό περιβάλλον ιστορικά, σε μια παιδεία με συγκεκριμένη ιδεολογική κατεύθυνση, ξαφνιάζονται όταν ο 'αντιεξουσιαστής' καθηγητής τους που τους είχε συνηθίσει σε μια τάξη που μοιάζει με την αγορά των Ιουδαίων όπου ο καθένας λέει ότι του κατέβει δίχως να ζητάει το λόγο για να μιλήσει και δίχως να δείχνει σεβασμό απέναντι σε κανέναν και τίποτα, αναγκάζονται να υιοθετήσουν μια συμπεριφορά πιο ευπρεπή, παίρνοντας το και πάλι σαν παιχνίδι. Αυτό και πάλι δείχνει την βαθιά απαξία που έχουν στην συνείδηση των σύγχρονων μαζανθρώπων οι κανόνες που διέπουν τις οργανωμένες κοινωνίες. Στη συνέχεια καθ' όλη την διάρκεια των μαθημάτων, επιδεικνύεται υψηλό ενδιαφέρον για το συγκεκριμένο μάθημα στο οποίο προαιρετικά συμμετέχουν όλο και περισσότεροι δίχως όμως να αποκλείεται ουδείς. Και πάλι δίχως κριτήρια φυλετικά και ταξικά, το μοντέλο του ολοκληρωτισμού που παρουσιάζεται έχει αντιρατσιστικό χαρακτήρα. Η ενοποίηση όμως των μελών πλέον του πειράματος οδηγεί στην δημιουργία μιας δομής, με το κοινό σύμβολο (το κύμα), με τις λευκές στολές που δείχνουν ομοιογένεια, με τα συνθήματα της αυστηρής συμπεριφοράς να δίνουν και να παίρνουν. Σε στάση προσοχής και να απαντούν στις ερωτήσεις του καθηγητή τους ο ένας μετά τον άλλο. Με αξιοσημείωτη ευταξία ανταποκρίνονται στην αντιναζιστική ρητορεία και προπαγάνδα που εναρμονίζεται και με την σημερινή πραγματικότητα σε πολιτικό επίπεδο παγκοσμίως. Ο καθηγητής ήθελε να περάσει το αίσθημα της ομαδικότητας και στην αθλητική ομάδα του σχολείου. Σε τέτοιο βαθμό όπου: ***'Δεν ήμασταν απλά μια τάξη. Ήμασταν ένα σύνολο'.*** Καυτηριάζεται με δόλιο τρόπο η αίσθηση ***'πως αποτελείς μέρος ενός συνόλου που είναι σημαντικότερο από το άτομο... Είσαι δοσμένος σε μια υπόθεση'.***

Καλλιεργείται η συλλογικότητα σαν μια καλολαδωμένη μηχανή που τα μέρη (μέλη) της με σκληρή δουλειά και σύμπνοια μεταξύ των, αποδίδουν περισσότερο και μαθαίνουν γρηγορότερα. Ταυτόχρονα γίνονται κοινωνοί μιας κατάστασης στην οποία με το να μετέχουν και μόνο καλύπτουν τα όποια αισθήματα κατωτερότητας, και νιώθουν ότι κάνουν κάτι πραγματικά σπουδαίο. Ψυχολογικό τρικ. Το σύνθημα διαγράφεται οργουελικά: ***'ΔΥΝΑΜΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ, ΔΥΝΑΜΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ, ΔΥΝΑΜΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΗ'.*** Έτσι η ιδέα του κύματος έγινε ζωντανή κίνηση και όχι ένα απλό παιχνίδι. Κανένας δεν τίθεται πλέον στο περιθώριο (μήπως είναι ολίγον τι αντιρατσιστικό και αυτό;). Ένα ακόμα στοιχείο που μπερδεύει τον θεατή είναι η ανεξέλεγκτη δράση στην οποία επιδίδονται τα μέλη του κύματος προκειμένου να διαδώσουν το ίδιο

το κύμα ως κάτι που σαρώνει και προσελκύει όλο και πιο νέα μέλη, και συγχρόνως η δράση αυτή στο όνομα του ολοκληρωτισμού εναντιώνεται στην αναρχική νοοτροπία. Με την εξάπλωση του κύματος αναδεικνύονται και ηγετικές μορφές - πάλι όσοι θέλουν απεγνωσμένα να κάνουν κάτι τέτοιο, το κάνουν λόγω ιδιοσυγκρασίας και όχι εξαιτίας της ικανότητας τους για αυτό ή βάσει κριτηρίων. Τα ανθρώπινα συναισθήματα όπως π.χ το ερωτικό στοιχείο - διαχωρισμένο ως θεαματικό και όχι ως βιωματικό που ανήκει στο όλον - δείχνει αλλοτριωμένο από την επιρροή που έχει το κύμα στην ζωή των μελών του και την ψυχοσύνθεση των. Οι συγκρούσεις και οι προστριβές μεταξύ των μελών του κύματος και η εμφάνιση των δυσαρεστημένων και των αιρετικών από έξη, αρχίζει να ταράζει την ομαλότητα που επιδιώκει ο καθηγητής-αρχηγός και κάποιοι τίθενται στο περιθώριο και κάποιοι εμφανίζονται ως ανώτεροι. Έτσι δημιουργείται μια πρώτης κλίμακας ιεραρχία. Έστω ασήμαντη για αρχή. Ο 'θαυμαστός νέος κόσμος' είναι εδώ!

Οι γονείς αγωνιούν για την διαχωρισμένη τύχη των παιδιών και για την ασφάλεια τους που απειλείται από τον 'σχιζοπαρανοϊκό' πειραματουργό που διδάσκει το πώς εξοντώθηκαν δήθεν τα εκατομμύρια των εβραίων (;) ενισχύοντας την θεωρία του 'ολοκαυτώματος' και την απέχθεια του για τους πολίτες της εποχής εκείνης που δεν έκαναν κάτι για να εμποδίσουν (!) το υποτιθέμενο έγκλημα εναντίον των προαναφερθέντων! Το έργο παρουσιάζει μια διαμαρτυρία-καταγγελία του ίδιου του συστήματος προς όφελος του, κάνοντας γνωστές τις θέσεις του στο κοινό με μια παραλλαγή καταστασιακή. Στο τέλος της ταινίας παρουσιάζεται ο ίδιος ο καθηγητής ως θύμα ενός μεγαλειώδους πειράματος όπου ανάγκασε μια 'υγιή' κοινότητα να εκτραχυνθεί υπέρ το δέον, εξεγειρόμενη ουσιαστικά δίχως αντισυστημικές θέσεις και εναντίον κανενός, όπου το μήνυμα είναι σαφές: ***'Ναι, σίγουρα θα γινόσασταν όλοι σας καλοί Ναζί!'***(αντιναζιστική υστερία), ***'Συνέβη μια φορά, κι ο κόσμος έμαθε από αυτό. Δεν πρόκειται να ξανασυμβεί ποτέ'*** (ευσεβής πόθος των εβραίων), ***'Ίσως να είναι μια απάντηση που θα πρέπει να την ανακαλύψουν οι ίδιοι μέσα από την εμπειρία'*** (δικαιολόγηση του εγκλήματος κατά της ιστορικής αλήθειας).

Χωρίς παραμορφωτική διάθεση, αλλά αντιθέτως συνεπείς στην ιστορική αλήθεια και με σεβασμό στις νέες γενιές οφείλουμε σε τέτοιες παραγωγές να δείξουμε την περιφρόνηση που τους αρμόζει. Όσοι πάλι καλοπροαίρετοι 'συναγωνιστές', ενθουσιάζονται από τέτοια αηδιαστικά θεάματα θα έπρεπε να ξανασκεφτούν αν εναρμονίζεται το μέσο με το σκοπό και αν το πρώτο μπαίνει στην στρατευμένη υπηρεσία του δεύτερου, εξυπηρετώντας το σύστημα και μόνο. Είμαστε εναντίον των πρόσκαιρων πανηγυρισμών και θριαμβολογιών άνευ λόγου και αιτίας που δεν εξυπηρετούν το συμφέρον του εθνικοσοσιαλισμού και μόνο στο θεαματικό επίπεδο εκμαυλισμού συνειδήσεων και τιθάσευσης της οργής της λευκής νεολαίας στοχεύουν. Κανένας κοινός κώδικας συμπεριφοράς και καμιά στολή και κανένα σύμβολο, πέρα από τα αιματοβαμμένα μέσα από τον αγώνα που έδωσαν οι εθνικοσοσιαλιστές - του όχι πολύ μακρινού παρελθόντος - όπως και καμία τυποποιημένη παραλλαγή και καρικατούρα της κοσμοθεωρίας μας που θεαματικά μεταμφιέζεται ως εθνικοσοσιαλισμός μπορεί να ιδωθεί ως αυτό που πραγματικά είναι ο εθνικοσοσιαλισμός. Ως κάτι διαφορετικό και διαχωρισμένο από τους εθνικοσοσιαλιστές του. ***Όπως ό,τι λάμπει δεν είναι χρυσός, ό,τι φαίνεται εθνικοσοσιαλιστικό δεν είναι απαραίτητα και εθνικοσοσιαλισμός***! Αυτό που θέλει να πετύχει ο σύγχρονος κινηματογράφος (μη προσωποποιημένος), ο ελεγχόμενος από το σιωνιστικό υπερκράτος ανατολής και δύσης, είναι να φανατίζει με κάθε τρόπο τους υποταγμένους σε αυτό με την ψευδο-άρνηση του και στην ουσία με τις ελεγχόμενες φόρμες επανάστασης προς την αντίθετη πάντα κατεύθυνση που είναι σίγουρα ανώφελη και μη επιβλαβής για αυτό. Ο υγιής εθνικοσοσιαλισμός δεν καταργεί την προσωπικότητα, δεν υποβιβάζει κανέναν για χάρη κάποιου αόρατου σκοπού εξυγίανσης ή καθάρσεως. Ο αρρωστημένος χολυγουντιανού τύπου εθνικοσοσιαλισμός θέλει την προσωπικότητα να χάνεται μέσα στην κοινωνία. Στην πρώτη περίπτωση η ατομικότητα είναι σύμπραξη, στη δεύτερη είναι αφαίρεση. Στην πρώτη είναι πολιτικά μη ορθός, στη δεύτερη είναι συστημικός. Φωτιά στην κοινωνία του εμπορεύματος και της αναπαράστασης, φωτιά στην κοινωνία του σιωνιστικού θεάματος!

Commando Rotteneye

ΚΡΙΣΕΙΣ… ΚΑΙ ΕΠΙΚΡΙΣΕΙΣ

Αναμφίβολα, στο διάστημα που μεσολάβησε από την έκδοση του προηγούμενου τεύχους ως σήμερα, κυρίαρχο ρόλο στα παγκόσμια τεκταινόμενα έπαιξε η οικονομική κρίση που ξέσπασε το περασμένο φθινόπωρο. Λόγω περιορισμένου χώρου αφενός και χρονικής αποστασιοποίησης από τις καθημερινές ειδήσεις που μας βομβάρδιζαν ιδίως το δίμηνο Οκτωβρίου-Νοεμβρίου αφετέρου, δεν κρίνουμε σκόπιμο να παραθέσουμε εδώ στοιχεία σχετικά με τράπεζες που πτώχευσαν, εταιρείες που προχώρησαν σε απολύσεις και μεταβολές στατιστικών οικονομικών μεγεθών ανά χώρα. Αντιθέτως, θα επιχειρήσουμε μια γενικότερη, μακροσκοπική ανάλυση, που θα αποσαφηνίσει την δική μας γνώμη και κρίση σχετικά με το όλο θέμα.

Πρώτα από όλα, τι ακριβώς συνέβη; Θα το περιγράψουμε πολύ απλά. Ένα τμήμα του χρηματιστικού κεφαλαίου, σε παγκόσμιο επίπεδο, αγόραζε και πωλούσε αξίες που δεν υπήρχαν, δηλαδή ‘αέρα’. Στην πραγματική οικονομία, όμως, αυτές οι αξίες δεν υπάρχουν. Οι αξίες δεν είναι τίποτα άλλο παρά ποσότητες ανθρώπινης εργασίας. Πάντα έρχεται η στιγμή που τα χαρτιά (είτε είναι μετοχές είτε χαρτονομίσματα) πρέπει να αντιστοιχηθούν στις πραγματικές αξίες που απεικονίζουν. Αυτή είναι η εποχή της κρίσης, τότε που οι διάφορες ‘φούσκες’ σκάνε. Όποιος έχει υπερτιμημένα χαρτιά στα χέρια του, πολύ απλά έχασε. Επειδή όμως εν προκειμένω αυτοί που έχασαν είναι το ‘άνθος’ του καπιταλισμού, έρχεται το κράτος και δίνει αξιακό περιεχόμενο στις ‘φούσκες’, αγοράζοντάς τες. Έτσι, εκείνοι που είχαν αγοράσει ‘αέρα’ παίρνουν χαρτιά με αξία, την οποία έχει εξασφαλίσει το κράτος από την φορολογία (δηλαδή από πραγματικές αξίες που προορίζονταν για την άσκηση της περιορισμένης κοινωνικής πολιτικής του αστικού κράτους). Με απλά λόγια, έχουμε μια γιγάντια επιχείρηση αναδιανομής του εθνικού εισοδήματος προς όφελος των πιο παρασιτικών μερίδων του κεφαλαίου.

Πού οφείλεται η οικονομική κρίση που ξέσπασε; Οι κυβερνήσεις και τα κυρίαρχα ΜΜΕ προσπαθούν να μας πείσουν πως το κραχ αυτό είναι ένα μεμονωμένο συμβάν, και οφείλεται στην απληστία κάποιων υπερφίαλων χρηματιστών και τον ακραίο ‘καζινοκαπιταλισμό’. Φυσικά και *δεν* έχουν έτσι τα πράγματα. Οι κατά τακτά χρονικά διαστήματα εκδηλώσεις οικονομικών κρίσεων είναι φαινόμενο σύμφυτο του καπιταλισμού, και απορρέει από την υπερσυσσώρευση κεφαλαίων από τα μονοπώλια, όταν η ζήτηση αδυνατεί να καλύψει την προσφορά. Το κίνητρο της καπιταλιστικής παραγωγής δεν είναι οι ανάγκες της κοινωνίας, αλλά το κέρδος. Η ανάπτυξή της γίνεται ανισόμετρα και άναρχα (σε όλους τους τομείς, τους κλάδους και τα κράτη) χωρίς να λαμβάνεται υπ’ όψιν ότι απευθύνεται σε μια εσωτερική ή εξωτερική αγορά που υπόκειται σε κάποιους περιορισμούς, επειδή μοναδικό κίνητρο όλων των κεφαλαιοκρατών είναι το κέρδος. Αντιθέτως, η κατανάλωση των λαϊκών στρωμάτων υπόκειται σε αυστηρούς περιορισμούς που σχετίζονται με τους νόμους παραγωγής της υπεραξίας (όσο μειώνεται το μέρος του κεφαλαίου που χρησιμοποιείται για την αγορά εργατικής δύναμης – δηλαδή για μίσθωση εργατών – τόσο αυξάνεται το ποσό της υπεραξίας και αντίστροφα). Από τη στιγμή που η κατανάλωση – το εύρος της οποίας διαμορφώνεται από τις σχέσεις ανταγωνισμού του κεφαλαίου και της εργασίας – αδυνατεί να παρακολουθήσει την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, στην αγορά συσσωρεύονται εμπορεύματα που δεν μπορούν να καταναλωθούν. Όταν η αγορά έχει ακινητοποιηθεί από αδιάθετα εμπορεύματα, ξεσπά καπιταλιστική κρίση (κρίση του υπερσυσσωρευμένου κεφαλαίου). Το πλεονάζον αυτό κεφάλαιο μοιραία θα καταστραφεί. Μαζί του θα συμπαρασύρει όλο το πλέγμα των χρηματοπιστωτικών μέσων (γραμμάτια, συναλλαγματικές, κερδοσκοπικά συμβόλαια επί εμπορευμάτων), η ευρεία χρήση των οποίων, σε συνθήκες ανεπτυγμένων εμπορευματοπιστωτικών σχέσεων, είναι αναγκαία για την προώθηση του παραγωγικού κεφαλαίου στην αγορά. Μαζί, συμπαρασύρουν σε κατάρρευση τις τιμές των μετοχών, τις κρατικές ομολογίες, το πλασματικό δηλαδή κεφάλαιο που οφείλει την ύπαρξή του στις ομαλές συνθήκες αναπαραγωγής του κοινωνικού κεφαλαίου.

Με απλά λόγια, οι καπιταλιστές, θέλοντας να πετύχουν μέγιστο κέρδος, παράγουν όσο περισσότερα εμπορεύματα μπορούν, τα οποία πωλούν οπότε και εισπράττουν το αρχικό τους κεφάλαιο συν την υπεραξία από την εκμετάλλευση των εργατών που τα παρήγαγαν. Τα ποσά αυτά επενδύονται πάλι στην παραγωγή και ούτω καθ’ εξής. Επειδή όμως οι αγοραστικές μάζες δεν διαθέτουν το αναγκαίο

εισόδημα για να καλύψουν την προσφορά των εμπορευμάτων που διαρκώς αυξάνονται (με την αδυναμία αυτή να πηγάζει αποκλειστικά από την ανισότητα στην κατοχή των μέσων παραγωγής, από το ότι δηλαδή μια οικονομική ολιγαρχία εκμεταλλεύεται την εργασία των πολλών για να κερδίζει ιδιωτικό κέρδος με αντάλλαγμα μισθούς πείνας), τα αγαθά μένουν απούλητα, οι καπιταλιστές δεν εισπράττουν ούτε το αρχικό τους κεφάλαιο, και προκειμένου να ξαναρχίσει η παραγωγή προχωρούν σε κλείσιμο επιχειρήσεων, μαζικές απολύσεις, περικοπές μισθών και κατάργηση κεκτημένων δικαιωμάτων (οπότε παράγεται λιγότερο εμπόρευμα και η κοινωνία μπορεί να το απορροφήσει). Τα κεφάλαια που χρειάζονται οι καπιταλιστές όμως, είτε για να ξεκινήσουν είτε για να επεκτείνουν την παραγωγική τους δραστηριότητα, τους τα παρέχει ο τραπεζίτης, ο οποίος επενδύει στα μελλοντικά έσοδα και κέρδη εκείνου που δανείζει (επομένως στην υπεραξία των εργαζομένων και πάλι). Όταν η ανάγκη για κεφάλαιο είναι μεγαλύτερη (ή επειδή τα κέρδη δε επαρκούν να αποπληρώσουν τον τόκο που ζητά ο τραπεζίτης), οι βιομηχανίες συνεταιρίζονται με τράπεζες (δηλαδή, τους πωλούν μετοχές), ενώ οι τράπεζες με την σειρά τους μπορεί να δανείζονται από άλλες τράπεζες με σκοπό πάντα την αύξηση του κέρδους. Στην διαδικασία αυτή, συμβαίνει κάποιες επιχειρήσεις ή τράπεζες να έχουν περισσότερα κέρδη από άλλες, οπότε έχουμε εξαγορές, πτωχεύσεις κλπ, ωστόσο το κεφάλαιο απλώς αλλάζει χέρια μέσα σε αυτόν τον κυκεώνα ανταγωνισμού. Από την στιγμή που εμφανίστηκε η τραπεζική πίστη, βέβαια, και άρχισε να εξαπλώνεται η μετοχική μορφή ιδιοκτησίας στις επιχειρήσεις, οι επιμέρους τίτλοι αυτής της ιδιοκτησίας (οι μετοχές) αποτέλεσαν αντικείμενο αγοραπωλησίας. Όποιος κατέχει στα χέρια του ένα χαρτί που αναμένεται να γίνει κέρδος (δηλαδή να δώσει έσοδα), γίνεται 'τίτλος' και πωλείται ή αγοράζεται αυτόνομα, ανάλογα με το κέρδος που αναμένεται να αποφέρει. Πλέον, τα 'χαρτιά' μετατρέπονται, χωρίς να είναι, σε 'απόδειξη κατοχής' πραγματικού κεφαλαίου, δημιουργώντας μια αυτόνομη αγορά κερδοσκοπίας, όπου κυριαρχεί το πλασματικό κεφάλαιο, με τις τιμές των τίτλων να αυξομειώνονται ανεξάρτητα από την πραγματική πορεία της μονάδας που υποτίθεται ότι αντιπροσωπεύουν («σαν να αποκτά αξία το χαρτί της φορτωτικής, χώρια και πέρα από την αξία του μεταφερόμενου φορτίου», όπως έλεγε και ο Μαρξ). Στην πορεία, προστέθηκε και ο μαζικός δανεισμός των νοικοκυριών (τραπεζικά δάνεια πάσης φύσεως και πλήθος πλαστικού χρήματος – πχ κάρτες) που αποφέρει τεράστια κέρδη στους τραπεζικούς ομίλους και εμμέσως χρηματοδοτεί και την παραγωγική διαδικασία. Πέρα λοιπόν, από την υπερσυσσώρευση του κεφαλαίου, και δεδομένης πάντα της οικονομικής αδυναμίας των εργαζομένων λόγω των σχέσεων παραγωγής, η ανάγκη των λαϊκών στρωμάτων να ξεχρεώνουν ολοένα και περισσότερα δάνεια ή χρέη (επομένως, ένα μικρό ή μεγάλο μέρος του μισθού ή της σύνταξής τους να καταλήγει στην τράπεζα) χειροτερεύει την ήδη ισχνή αγοραστική τους δύναμη, με σκοπό την όξυνση του κορεσμού της αγοράς και την επιτάχυνση του ξεσπάσματος της οικονομικής κρίσης.

Αποτελεί η κρατική παρέμβαση λύση στο πρόβλημα; Κατά τον Κέυνς, αφού το πρόβλημα των καπιταλιστικών οικονομιών δεν έγκειται στην προσφορά (παραγωγή κεφαλαίου) αλλά στην ζήτηση (ατομική κατανάλωση του κεφαλαίου), την λύση θα μπορούσε να δώσει το ίδιο το καπιταλιστικό κράτος, που θα αναλαμβάνει να αναζωπυρώσει την ζήτηση όταν αυτή παρουσιάζει σημάδια κόπωσης (κρατικές επενδύσεις, κρατικές παραγγελίες, παραγωγή από το καπιταλιστικό κράτος βασικών εμπορευμάτων και υπηρεσιών – ηλεκτρική ενέργεια, τηλεπικοινωνίες, μέσα μαζικής μεταφοράς κλπ – και πώλησή τους υποτιμολογημένα στο ιδιωτικό κεφάλαιο). Η κεϋνσιανή θεωρία αποτελεί την βάση προσέγγισης του φαινομένου του κρατικομονοπωλιακού καπιταλισμού, καθώς οι κεφαλαιοκράτες έχουν πλέον συνειδητοποιήσει ότι η αναπαραγωγή του κοινωνικού κεφαλαίου δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιηθεί χωρίς την στήριξη ισχυρών κρατικών μηχανισμών. Ωστόσο, εντός των καπιταλιστικών πλαισίων, η αντίθεση παραγωγής-κατανάλωσης του κεφαλαίου δεν μπορεί να επιλυθεί, ούτε με κρατικές παρεμβάσεις ούτε με κανέναν άλλον τρόπο. Οι κρίσεις θα παραμένουν αναπόφευκτο φαινόμενο όσο δεν αλλάζουν οι σχέσεις παραγωγής που δημιουργούν αυτήν την αντίθεση, και αυτό μπορεί να συμβεί μόνο σε συνθήκες σοσιαλισμού.

Μπορεί η Ελλάδα να μείνει ανεπηρέαστη από την διεθνή κρίση; Φυσικά και όχι. Η κρίση επηρέασε όλες τις δυτικές χώρες, με ολέθρια για τους εργαζόμενους αποτελέσματα (μαζικές απολύσεις, πτωχεύσεις κολοσσιαίων εταιρειών σε διάφορους τομείς, περικοπές μισθών, αδειών, δώρων, ασφάλισης, περαιτέρω ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας – ας θυμηθούμε τις εργασιακές ρυθμίσεις που προβλέπει η Σύνοδος Κορυφής της ΕΕ του περασμένου Δεκεμβρίου, που θυμίζουν

μεσαίωνα, ή τις προτάσεις του κ. Μίχαλου, για να έρθουμε στα καθ' ημάς - αύξηση της φορολογίας, των βασικών τελών κλπ) και στην χώρα μας ήδη τα πρώτα αποτελέσματα είναι κάτι παραπάνω από ορατά. Το μόνο σημείο που μπορεί να επισημανθεί εδώ, είναι πως η κακή πορεία της οικονομίας (κλείσιμο εργοστασίων, μεταφορά σε γείτονες χώρες, ανεργία, υποαπασχόληση Ελλήνων εργατών προς όφελος λαθρομεταναστών, ξεπούλημα λιμανιών και θεμελιωδών κρατικών επιχειρήσεων, ελαστικότητα στις σχέσεις απασχόλησης, έλλειψη ασφάλισης, τρομοκράτηση κι εκβιασμοί εργαζομένων, χαμηλοί μισθοί), με άμεσο απότοκο τον εργασιακό μεσαίωνα που βιώνουν εκατοντάδες χιλιάδες εργαζομένων, δεν οφείλεται μόνο στην διεθνή κρίση, προϋπήρχε και θα υπάρχει όσο υπάρχει καπιταλισμός, ο οποίος εξελισσόμενος και προσαρμοζόμενος στα νέα διεθνή δεδομένα οδεύει όλο και πιο κοντά στην απόλυτη βαρβαρότητα. Η κρίση απλώς επιδείνωσε κάπως την ήδη νοσηρή κατάσταση του ασθενούς.

Τι οφείλουμε να πράξουμε; Η οικονομική κρίση αποτελεί ένα τέλειο προκάλυμμα να περάσει το καπιταλιστικό σύστημα τις πλέον αντιλαϊκές ρυθμίσεις. Καλλιεργώντας έναν (στην βάση του ίσως εύλογο) φόβο στους εργαζόμενους, και μια διαρκή, έντονη ανασφάλεια (όταν επικρεμάται η απειλή της ανεργίας και της φτώχειας πάνω από τον σβέρκο σου, είσαι οπωσδήποτε πρόθυμος να δεχτείς οικονομικές ταπεινώσεις στην εργασία σου, με όλους τους τρόπους που περιγράψαμε παραπάνω) στους πολίτες, τους καθιστά ιδανικά υποχείρια, που δέχονται μοιραία, δειλά και άβουλα οποιονδήποτε εξευτελισμό τους προτείνει. Και φυσικά, ενώ οι εργασιακές – οικονομικές σχέσεις είναι οι πρώτες τη τάξει, δεν παύει να είναι μια πολύ καλή ευκαιρία και για θέσπιση ή επανεξέταση τρομονόμων, νομοσχεδίων σχετικών με την παιδεία, την υγεία, την δικαιοσύνη, με οποιοδήποτε θέμα άπτεται της εσωτερικής ή εξωτερικής πολιτικής της χώρας, με εθνικά θέματα κλπ. Ποια λοιπόν η δική μας στάση; Να ενημερωνόμαστε ασφαλώς για τα πάντα και να έχουμε πλήρη επίγνωση της δύσκολης κατάστασης την οποία βιώνουμε, ωστόσο να διατηρούμε νηφαλιότητα και ψυχραιμία, ώστε να είμαστε πάντα σε θέση να διακρίνουμε τον πραγματικό ένοχο για αυτήν την κατάσταση, κι επομένως να στοχεύουμε στον μοναδικό τρόπο που θα επιφέρει και την λύση της. Κι εφόσον ο πραγματικός υπαίτιος δεν είναι άλλος από τις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής, και το όλο σύστημα που τις περιβάλλει νομικά και εκτελεστικά, είναι έκδηλο ότι η μόνη λύση που μπορεί να δοθεί είναι το ολοσχερές γκρέμισμα του υπάρχοντος συστήματος και η θεμελίωση στην θέση του ό,τι ευγενέστερου και υγιέστερου μπορεί να προσφερθεί στην ανθρωπότητα αυτή τη στιγμή – η οικοδόμηση κοινωνιών βασισμένων σε αμιγώς σοσιαλιστικά αλλά και φυλετικά ερείσματα.

Sergej Gr.

ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΑΥΤΗ ΤΗ ΛΕΤΕ ΕΣΕΙΣ ΦΩΤΙΑ…

… εμείς τη λέμε φιάσκο…

Τον περασμένο Δεκέμβριο οι εξελίξεις αναμφίβολα σήμαναν συναγερμό στην χώρα μας. Ένας 15χρονος μαθητής έπεσε νεκρός από τα πυρά ενός ένστολου φρουρού της έννομης τάξης, για να ακολουθήσει ένα πρωτοφανές για την Ελλάδα κύμα 'εξέγερσης', με τους εμπρησμούς, τις λεηλασίες, το πλιάτσικο, την άσκηση φυσικής και ψυχικής βίας από μία μερίδα 'αγωνιζόμενων κουκουλοφόρων' να μονοπωλούν το ενδιαφέρον του Τύπου νυχθημερόν, το οποίο κύμα κατέληξε σε τρία μεμονωμένα περιστατικά, που αποτελούν κρίκους της ίδιας αλυσίδας: πυροβολισμός 'στα καλά καθούμενα' ενός μαθητή στο Περιστέρι, ριπές από Καλάσνικοφ εναντίον κλούβας των ΜΑΤ στην Πολυτεχνειούπολη, και τέλος 'γάζωμα' ενός αστυνομικού στα Εξάρχεια, πάλι με Καλάσνικοφ. Ας εξετάσουμε τα θέματα αυτά με τη σειρά.

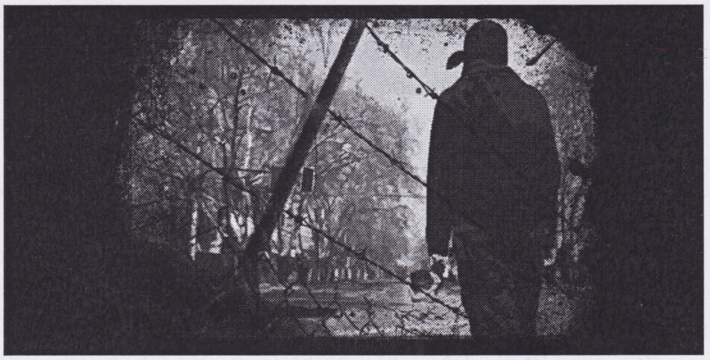
Ποια η θέση μας σχετικά με τον 'Αλέξη'; Σαφώς πρόκειται περί δολοφονίας. Κρίμα για το παιδί, την αφέλειά του πλήρωσε μόνο, χωρίς να έχει κάνει τίποτα καλό ή κακό ή τουλάχιστον αξιοσημείωτο, ωστόσο δεν μπορούμε παρά να στηλιτεύσουμε την υποκρισία που ξεχειλίζει στα χείλη όσων θρηνούν τον χαμό ενός ανθρώπου που δεν γνώριζαν (οι μόνοι που τον θρήνησαν ειλικρινώς ήταν οι συγγενείς και οι στενοί φίλοι του), αλλά κυρίως την εκμετάλλευση που υπέστη μετά θάνατον ο άτυχος πιτσιρικάς. Στο όνομα ενός ατόμου που στην τελική δεν είχε την παραμικρή σχέση με το όποιο 'αντιεξουσιαστικό' κίνημα, και βρέθηκε στα Εξάρχεια καθαρά από κακή σύμπτωση, αμολύθηκε κάθε καρυδιάς καρύδι, που ασύδοτα και ανεξέλεγκτα έκαιγε επί μέρες ό,τι έβρισκε μπροστά του, έκλεβε, βανδάλιζε, ή προχωρούσε σε πράξεις που 'προσβάλλουν την δημοσία αιδώ', ας το πούμε έτσι. Θα αναφερθούμε παρακάτω σε αυτά τα φαινόμενα, εδώ απλώς υπογραμμίζουμε ότι οι 'αναρχικοί' με το να βάζουν το όνομα του μαθητή σαν ασπίδα στις πράξεις τους, σκυλεύουν το πτώμα και την μνήμη του. Τίποτα περισσότερο ή λιγότερο.

Ήταν ό,τι ακολούθησε, ένα γνήσιο ξέσπασμα οργής και αγανάκτησης για την δολοφονία; Για μας, σαφώς και όχι. Το γιατί ο συγκεκριμένος μπάτσος σκότωσε εν ψυχρώ είναι κάτι που δεν το ξέρουμε, κι εδώ δεν θέλουμε να καταφύγουμε σε εικασίες. Ότι το κράτος δολοφονεί, είναι κάτι εδώ και αιώνες γνωστό. Μέσα στα τελευταία τριάντα χρόνια μόνο, έχουν δολοφονηθεί κάποιες δεκάδες ανθρώπων από την αστυνομία (αρκετοί εκ των οποίων μάλιστα μετανάστες, για τους οποίους ο 'αντιεξουσιαστικός' χώρος ως γνωστόν τρέφει υπέρ τη δέουσα συμπάθεια), αλλά, ακόμη χειρότερα, έχουν <u>δολοφονηθεί</u> πολλές χιλιάδες ανθρώπων σε εργατικά ατυχήματα παντός είδους. Το κράτος είναι ο ηθικός αυτουργός, χωρίς να δικαιούται ούτε καν το παραμικρό ελαφρυντικό, καθώς με την ανεπαρκέστατη νομοθεσία με τα άπειρα παραθυράκια, όπως επίσης και με την εθελοτυφλία του και την πλήρη ατιμωρησία με τις οποίες περιβάλλει τους μεγαλοεπιχειρηματίες-δεκανίκια του, ανοίγει τον δρόμο σε όργιο έλλειψης στοιχειωδών μέτρων ασφάλειας στους χώρους εργασίας αλλά και υποχρεωτικών εξαντλητικών υπερωριών, που σημαίνουν βέβαιο θάνατο κάποιου εργαζομένου (δεν είναι τυχαίο ότι στην ανεπτυγμένη και 'κοινωνικά ευαίσθητη' ΕΕ, κάθε 4 λεπτά ένας εργαζόμενος χάνει την ζωή του σε εργατικό δυστύχημα, ενώ κάθε λίγα δευτερόλεπτα κάποιος εμπλέκεται σε δυστύχημα στον χώρο εργασίας του, τέτοιο που τον κρατά μακριά από την δουλειά τους για μερικές μέρες έως ολόκληρη την υπόλοιπη ζωή του) χωρίς την παραμικρή απολύτως κύρωση. Δολοφονίες εξάλλου, έστω έμμεσες αυτήν την φορά, αποτελούν και οι χιλιάδες θάνατοι οι οφειλόμενοι σε ναρκωτικά κάθε χρόνο, καθώς και πάλι το κράτος είναι αυτό που αφήνει ατιμώρητη και ανεξέλεγκτη την δράση των ντόπιων και αλλοδαπών εμπόρων ναρκωτικών (και σε πολλές περιπτώσεις αναλαμβάνει να την επιτελέσει κιόλας – ας μην ξεχνάμε ότι παλιότερα, επειδή οι σωφρονιστικοί υπάλληλοι του Κορυδαλλού 'τα έσπασαν' με κάποιους άλλους μεγαλέμπορους, σταμάτησαν την διακίνηση και 'στέγνωσε' όλη η Αθήνα, έως ότου οι δεύτεροι λύγισαν, ικανοποίησαν τα αιτήματα των σωφρονιστικών και η διακίνηση ξανάρχισε κανονικά…), με αποτέλεσμα να συνεχίζεται υπό την αιγίδα ουσιαστικά του κράτους (σε συνδυασμό μάλιστα με την ελλιπέστατη παιδεία και την παντελή έλλειψη πρόνοιας κάθε είδους) η αργή θανάτωση τόσων και τόσων ανθρώπων που 'μπλέκουν'. Για να μην θυμηθούμε εδώ και άλλες δολοφονίες, αξιωματικών της ελληνικής αεροπορίας φερ' ειπείν, που καταρρίπτονται τα αεροσκάφη τους από τουρκικά και βρίσκουν οι ίδιοι τραγικό θάνατο, και το κράτος πάντοτε περί άλλα τυρβάζει, ενώ φτάνει στο σημείο να σκυλεύει την μνήμη τους είτε άμεσα (στις νατοϊκές συνδιασκέψεις λόγου χάρη, όπου ζητά συγγνώμη από τους Τούρκους για την ενόχληση) είτε έμμεσα (βάζοντας μίσθαρνους δημοσιογράφους να μιλούν περί ατυχήματος, υπαιτιότητας των δικών μας αξιωματικών, λάθους κλπ), αφήνοντας φυσικά και τις οικογένειές τους στο 'έλεος του θεού'. Και ο κατάλογος δεν τελειώνει εδώ, αφού είμαστε η πρώτη χώρα σε θανατηφόρα τροχαία, για τα οποία (πέρα από τον ανθρώπινο παράγοντα που εδώ σε πολλές περιπτώσεις πράγματι φέρει ευθύνη) συχνά φταίει η κάκιστη κατάσταση του οδοστρώματος (στροφές με λάθος κλίση, μηδενική ορατότητα, ελλιπέστατος φωτισμός, απουσία απαραίτητων οδικών σημάτων σε κάποια κρίσιμα σημεία κ.α.) – παρά τους άπειρους φόρους που εισπράττει το κράτος από τα διόδια για την κάλυψη ακριβώς αυτών των αναγκών υποτίθεται - αλλά και η πλήρης κάλυψη παραβάσεων των φορτηγατζήδων (δεν μιλάμε για όλους ασφαλώς, αλλά όσα αποκαλύπτονται μετά από πολλά τροχαία μιλούν από μόνα τους) ή και των ελαττωμάτων των οχημάτων (που περνούν ΚΤΕΟ λαδώνοντας), για να μην αναφέρουμε καν το πώς χορηγούνται τα διπλώματα οδήγησης στους υποψήφιους οδηγούς (μέχρι και άτομα σχιζοφρενή – κατά επίσημη ιατρική γνωμάτευση – έχουν στα χέρια τους δίπλωμα επειδή πλήρωσαν οι δικοί τους).

Συνεχίζουμε με την διάρθρωση του ιατρικού τομέα στην χώρα μας, εξαιτίας της οποίας χάνουν πολύ συχνά την ζωή τους άτομα λόγω αργοπορίας στην διακομιδή τους σε νοσοκομείο, λόγω ελλείψεων που παρουσίαζε το ιατρικό κέντρο στο οποίο μεταφέρθηκαν, ελλείψεων ιατρικών κέντρων σχεδόν στο σύνολο της παραμεθόριας ζώνης της χώρας αλλά και πολλών περιοχών της επαρχίας, λόγω κακής κατάρτισης πολλών ιατρών ή νοσηλευτών (για την οποία επίσης φταίει το εκπαιδευτικό σύστημα, δηλαδή το κράτος), λόγω του συστήματος με τα 'φακελάκια' (τα οποία πρακτικά δεν διώκει το κράτος με έμμεσο αποτέλεσμα να τα ενθαρρύνει) κλπ κλπ. Να προχωρήσουμε περισσότερο; Θα μπορούσαμε να γεμίσουμε τόμους ολόκληρους, αλλά δεν νομίζουμε ότι χρειάζεται. Είδαμε λοιπόν παραπάνω κατάφωρες περιπτώσεις δολοφονίας χιλιάδων ανθρώπων από το κράτος. Πού ήταν η ευαισθησία των πολιτών όλες αυτές τις στιγμές; Γιατί 'το ποτήρι ξεχείλισε' μόνο μετά τον θάνατο του 15χρονου; Η απάντηση για εμάς, είναι απλή. Δεν ξεχείλισε η οργή. Δεν πρόκειται καν για οργή. Ο 'μέσος πολίτης', αν υπήρχε ανάγκη, θα το κατάπινε αμάσητο κι αυτό μετά από λίγη τηλεοπτική προπαγάνδα, και σήμερα θα είχε κιόλας ξεχαστεί (πράγμα που εν μέρει ισχύει ήδη).

Ποιοι λοιπόν πρωτοστάτησαν σε αυτήν την έκφραση επιτηδευμένης οργής; Τα επεισόδια που ακολούθησαν την δολοφονία ήταν προσχεδιασμένα. Δεν εννοούμε ότι κάποιοι κύκλοι γνώριζαν πως πρόκειται να δολοφονηθεί ένα παιδί, ισχυριζόμαστε όμως ότι κάποιοι κύκλοι (εντός και εκτός Ελλάδας) περίμεναν την θρυαλλίδα που θα εξερρήγνυ το δικό τους μπαρούτι. Καλλιεργώντας οι ίδιοι κύκλοι ένα κλίμα 'χάους' και τρομοκρατίας (ή απλώς υποστηρίζοντάς το ανοιχτά όποτε εκδηλωνόταν) με συνεχείς εμπρησμούς ή πράξεις τυφλής και άσκοπης βίας επί σειρά μηνών, ήταν βέβαιο πως η έκφραση άμεσης, δολοφονικής βίας από πλευράς αστυνομίας δεν θα αργούσε να έρθει. Αρκούσε μια στιγμή που θα 'θόλωνε το μυαλό' κάποιου (απολύτως φυσικό, ιδίως στο επάγγελμα του αστυνομικού), και όλα πλέον θα δρομολογούνταν όπως είχαν σχεδιαστεί. Αυτοστιγμεί εξαπολύθηκαν στους δρόμους των περισσότερων (αν όχι όλων των) πόλεων της χώρας, κάποιες εκατοντάδες αγανακτισμένων πολιτών (ειρωνεία;), που εντελώς συμπτωματικά κατείχαν επαρκές εμπρηστικό υλικό για αμέτρητα καταστήματα, και προχώρησαν ανενόχλητοι σε πράξεις καταφανούς καταπάτησης θεμελιωδών δικαιωμάτων συμπολιτών τους, με την αστυνομία όχι απλώς να τους παρατηρεί άπραγη, αλλά εν πολλοίς να τους περιθάλπει από την οργή όσων έβλεπαν τις περιουσίες τους (καταστήματα, οχήματα αλλά και σπίτια) να παραδίδονται στις φλόγες και στο έλεος μιας χούφτας αλητήριων (και παρακρατικών). Κοντά σε αυτούς φυσικά κατέβηκε και πλήθος (μικρό πάντως) κόσμου, κυριολεκτικά κάθε καρυδιάς καρύδι, που βρήκε την ευκαιρία να 'κάνει το χαβαλέ του'. Τα ξέρετε και τα ξέρουμε. Οι όποιες γνήσιες φωνές αγανάκτησης και οργής ενάντια στην κρατική βία και καταστολή, ακούστηκαν οργανωμένες και καλά αυτο-περιφρουρημένες. Οι δήθεν ανένταχτες και αυτόνομες τσιρίδες, ήταν όχι μόνο κάλπικες αλλά δυστυχώς και κακά ερμηνευμένες. Χωρίς φυσικά να λείπουν και οι εξαιρέσεις, που ως επί το πλείστον όμως, και το τονίζουμε ξανά αυτό, ήταν άσχετες με οποιοδήποτε συμβάν, πόσω μάλλον με την δολοφονία του μαθητή.

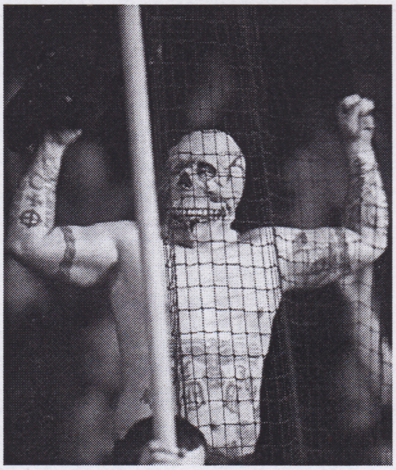

Μήπως γινόμαστε θιασώτες νομικίστικων ή λαϊκίστικων ρητορικών; Όχι. Το πρόβλημά μας σε καμία περίπτωση δεν είναι η παραβίαση της νομοθεσίας. Δεν είναι σε καμία περίπτωση οι εμπρησμοί

τραπεζών και πολυεθνικών, ούτε μεγάλων καταστημάτων. Για την ακρίβεια, το πρόβλημά μας δεν είναι ούτε καν οι εμπρησμοί μικρών καταστημάτων ή οχημάτων. Με λίγα λόγια, το πρόβλημά μας δεν έγκειται στην άσκηση βίας οποιουδήποτε είδους. Έγκειται στην *σκοπιμότητα*. Είναι εύλογο ότι όταν ιδεολογικά δεν σε καλύπτει το τρέχον αστικό καπιταλιστικό σύστημα, επιδιώκεις την ανατροπή του, και η ανατροπή σχεδόν ποτέ δεν μπορεί να προκύψει με ειρηνικές μεθόδους. Θα ασκηθεί βία, θα πυρποληθούν τεράστιες εκτάσεις, πολλή από την κρατική περιουσία, πολλή και από την ιδιωτική, θα καταλυθεί κάθε έννοια νομικού δικαίου και κρατικής νομιμότητας. Πότε όμως; Και γιατί; Μόνο όταν θα είναι ώριμες οι κοινωνικές συνθήκες και οι κοινωνικές δυνάμεις για την αλλαγή. Την οριστική και αμετάκλητη αλλαγή, που θα σημάνει το ολοσχερές μέχρι θεμελίων γκρέμισμα του υπάρχοντος συστήματος και την προσπάθεια ανοικοδόμησης ενός άλλου στην θέση του. Η εξέγερση που θα οδηγήσει στην επανάσταση είναι φυσικά η μόνη λύση, πλην όμως εκ των πραγμάτων δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί από ‘εκατό άτομα’. Στα επιχειρήματα περί καθοδήγησης, απαντάμε πως η καθοδήγηση είναι φυσικά και ολιγομελής και μαχητική και ιδεολογικά πιο προχωρημένη από την μάζα, ωστόσο είναι ικανή και αναγκαία συνθήκη να *ακολουθείται από κάποια μάζα*, να υπάρχει το σώμα εκείνο το αποφασισμένο να πάρει την κατάσταση στα χέρια του, οργανωμένο, με σαφές όραμα και σαφείς απαιτήσεις. Σε αντίθετη περίπτωση, όταν δηλαδή έχουμε θλιβερά ολιγάριθμη ‘εξέγερση’ με ασαφές έως ανύπαρκτο ιδεολογικό σχήμα και εξίσου συγκεχυμένες ή ανύπαρκτες αντιπροτάσεις, δεν μιλάμε για επανάσταση, μιλάμε είτε για φετιχισμό (στην πιο αθώα περίπτωση) και ψευδο-επαναστατική αυτοϊκανοποίηση, είτε για λουδισμό (που όπως έδειξε η ιστορία αποτελεί το όνειρο κάθε καθεστώτος για χειραγώγηση κάθε κινήματος εν τη γενέσει του). Μπορεί να μιλάμε όμως και για κάτι άλλο. Για καθαρή προβοκάτσια, όπως θα δούμε παρακάτω. Στην προκείμενη περίπτωση πάντως, το μόνο σίγουρο είναι πως δεν έχουμε ‘επαναστατική κατάσταση’ ακριβώς επειδή δεν ενυπάρχει κανένα απολύτως από τα χαρακτηριστικά μιας επανάστασης. Δεν έχουμε καν μαζική εξέγερση, έστω και ακαθόριστη. Έχουμε μόνο ένα όργιο καταστροφών και πρόκλησης χάους, που σε πρώτο τουλάχιστον επίπεδο, θα οδηγήσει στην απόλυση κάποιων εργαζομένων, στην αύξηση της ‘ταρίφας’ κάποιων μερίδων τεχνιτών (τζαμάδων πχ) και φυσικά, όπως ήταν αναμενόμενο, στην όξυνση της κρατικής καταστολής.

Ποιοι είναι οι προβοκάτορες και γιατί να προβούν σε τέτοιες ενέργειες; Η σημερινή κοινωνία απαρτίζεται από δύο διακριτές ομάδες: ελάχιστους μεγαλοαστούς (εργολάβους, εφοπλιστές, βιομήχανους, τραπεζίτες) και κάμποσους μεσοαστούς (μεγάλου βεληνεκούς δικηγόροι, ιατροί, μηχανικοί, χρηματιστές, υψηλόβαθμοι δημόσιοι υπάλληλοι, μεγαλοδημοσιογράφοι κλπ) από την μία πλευρά, κι από την άλλη την τεράστια μάζα των σύγχρονων προλεταρίων και μικροαστών (εργάτες και εργαζόμενοι κάθε είδους και τομέα, αγρότες, άνεργοι, συμβασιούχοι, χαμηλόβαθμοι δημόσιοι υπάλληλοι, μικρού βεληνεκούς ελεύθεροι επαγγελματίες ή αυτοαπασχολούμενοι, συνταξιούχοι κλπ). Η δεύτερη ομάδα εργάζεται για να τρέφει με την υπεραξία της την πρώτη, η οποία κατά συνέπεια ζει παρασιτικά εις βάρος της δεύτερης. Η δεύτερη ομάδα αποτελεί δυνάμει κίνδυνο για την πρώτη, αν αποκτήσει ταξική συνείδηση. Η πρώτη ομάδα όμως τυχαίνει να έχει στα χέρια της αφενός τα μέσα παραγωγής, αφετέρου τον έλεγχο των κρατικών δομών (μην ρωτάτε πώς, είναι αυτονόητα αυτά) και των ΜΜΕ. Χρησιμοποιώντας την κατοχή των μέσων παραγωγής, τρέφεται από την σωματική και πνευματική δύναμη, τον ιδρώτα και το αίμα πολλές φορές των εργαζομένων (με λίγα λόγια, από την υπεραξία τους), χρησιμοποιώντας τις δομές του κράτους εξασφαλίζει την διαιώνιση της εξουσίας της, του απυροβλήτου αυτής με οποιαδήποτε έννοια και την

υπόσχεση για διόγκωση και της εξουσίας της και των κερδών της. Χρησιμοποιώντας, τέλος, τα ΜΜΕ φροντίζει να υποβάλλει σε καθημερινή πλύση εγκεφάλου το σύνολο της δεύτερης ομάδας, έτσι ώστε αυτή να μην αποκτήσει ποτέ ταξική συνείδηση, επομένως να μην απειλήσει ποτέ την εξουσία της πρώτης. Μοιραία, κάποιοι δεν θα πιούν το χρυσωμένο χάπι, και θα αναζητήσουν επαναστατικές διόδους εκτόνωσης της οργής για την αδικία που υφίστανται. Το σύστημα όμως (η πρώτη μερίδα, και ιδίως οι αληθινά μεγαλοαστοί), έχει φροντίσει για αυτό, κι έχει δημιουργήσει ιδεολογικά αναχώματα, που μοιάζουν μεν στην όψη ακραία και επαναστατικά, στην πράξη όμως αποτελούν μόνο έναν ασφαλή αερόσακο εκτόνωσης της πίεσης. Αναφερόμαστε σε δεξιά/ακροδεξιά και αριστερά/ακροαριστερά κόμματα, σχήματα κλπ (εξαιρείται το ΚΚΕ που αποτελεί μάλλον ιδεολογικό αντίπαλο του συστήματος, κι επιπλέον δεν είναι τρωτό όσον αφορά στην διείσδυση ρουφιάνων – αυτό οφείλουμε να το επισημάνουμε, παρά τις όποιες μείζονες ή ήσσονες ιδεολογικές ενστάσεις ή αντιθέσεις μας). Και πάλι όμως, ο φόβος του συστήματος μην τυχόν και χάσει τα προνόμιά της αν ορθωθεί επαναστατικό μαζικό κίνημα, υπάρχει και θα υπάρχει – είναι το εγγενές άγχος του καταπιεστή να μην ξυπνήσει ποτέ ο σκλάβος του και σπάσει τα δεσμά του. Επιστρατεύει λοιπόν κάποιες διαφορετικές μεθόδους προκειμένου να επιτύχει την βιαιότερη καταστολή, με την συναίνεση όμως της 'κοινής γνώμης' ως απαραίτητη προϋπόθεση. (Όταν κρίνεις την κρατική βία ως άδικη και υπέρ το δέον σκληρή, πιθανώς να επιχειρήσεις να αντιταχθείς, όταν όμως την κρίνεις ως αναγκαία και επιτακτική, όχι απλά την δέχεσαι παθητικά, αλλά την επικροτείς επιπλέον.)

Σε αυτό το σημείο αναλαμβάνουν δράση οι με ή χωρίς κουκούλες παρακρατικοί και ασφαλίτες και λαμβάνουν χώρα οι διάφορες 'τρομοκρατικές' ενέργειες. Με τον όρο 'παρακρατικοί' εννοούμε όλους όσοι εργάζονται και δρουν <u>συνειδητά</u> υπέρ του κράτους, ενώ επιφανειακά παρουσιάζουν ένα επίπλαστο αντικρατικό και αντιεξουσιαστικό/επαναστατικό προσωπείο. Όσον αφορά στα επεισόδια, βέβαια, θα μπορούσε να αντιτάξει κανείς αφελώς, «πώς γίνεται τα εξουσιαστικά ΜΜΕ να αναφέρονται σε παρουσία ασφαλιτών στις τάξεις των κουκουλοφόρων, μέχρι και τον Λαζόπουλο είδαμε να τους καταδεικνύει, γίνεται οι στυλοβάτες του καθεστώτος να εκθέτουν έτσι την δράση υπαλλήλων του κράτους;», για να λάβει μία πολύ εύκολη στην σύλληψη απάντηση: στην κοινωνία μας της πληροφορίας, όσο βλάκας και να είσαι, κάπου θα πάρει το αυτί σου ψιθύρους σχετικά με ασφαλίτες και προβοκάτορες. Για να μην 'ταξιδεύσει' λοιπόν ο νους σου μακριά, σε ατραπούς επικίνδυνες (και αναρωτηθείς μήπως όλο το πανηγυράκι είναι στημένο), φροντίζει το ίδιο το κράτος, μέσω δήθεν ανεξάρτητων και αντικομφορμιστών υπαλλήλων (δημοσιογράφων, πολιτικών κλπ) να σου ρίξει στάχτη στα μάτια, κάνοντάς σε να πιστεύεις πως πρόκειται για 'μεμονωμένες περιπτώσεις', για κάποιους λίγους ασφαλίτες δηλαδή που κάνουν ό,τι κάνουν προκειμένου να είναι δίπλα στους 'αληθινούς επαναστάτες' (αυτόχρημα επομένως το σόου περνά στη συνείδηση του υπνωτισμένου τηλεθεατή ως αληθινή και αυθεντική εξέγερση) και άρα να τους ελέγχουν, να τους συλλάβουν, να 'ξέρουν ποιοι είναι οι ταραξίες ώστε να μην συλλάβουν άδικα κάποιον επαναστάτη που όμως δεν έκανε ζημιές' (μέχρι κι αυτό ακούσαμε) και άλλα τέτοια ωραία. Πρέπει να κατασταθεί σαφές πως τέτοιες προβοκάτσιες αποκλειστικό στόχο έχουν να εξυπηρετήσουν το κράτος, λειαίνοντας το έδαφος για εκτράχυνση της καταστολής. Σπάζοντας πέντε βιτρίνες (μικρών ή μεγάλων καταστημάτων, αδιάφορο), καίγοντας μερικά αυτοκίνητα, σπάζοντας κάποιες τράπεζες ή πολυεθνικές (αν είναι δυνατόν να πιστεύει κανείς πως καταφέρει έτσι ζημιά στις δομές ή το κεφάλαιό τους) δεν κάνεις επανάσταση, διότι πολύ απλά δεν απειλείς τον τρόπο με τον οποίον αυγατίζουν το κεφάλαιό τους και βγάζουν κέρδη. Τις τράπεζες τις απειλείς με το να μην κάνεις χρήση των πιστωτικών προϊόντων που σου προσφέρουν, τις πολυεθνικές ή τις όποιες επιχειρήσεις αντίστοιχα με το να μην καταναλώνεις τα προϊόντα που διαθέτουν προς πώληση – και φυσικά με το να διεξάγεις μία όσο γίνεται αποτελεσματικότερη προπαγάνδα ώστε να πείσεις όλο και περισσότερους ανθρώπους να πράξουν ομοίως. Δεν υποστηρίζουμε βέβαια πως ο καπιταλισμός θα πέσει έτσι απλά, υποστηρίζουμε όμως πως μερικές τόσο απλές πρακτικές κινήσεις έχουν πολύ εμφανέστερα αποτελέσματα από τον φτωχό συμβολισμό (και τα ελάχιστα ευρώ ζημίας) που προκαλεί ένα σπασμένο τζάμι ή ένα πυρπολημένο ΑΤΜ. Το να ζεις ως υποδειγματικός καταναλωτής και να διασκεδάζεις την ανία σου παίζοντας επανάσταση (πχ, να καις μια τράπεζα αλλά να έχεις τραπεζικές καταθέσεις και κάρτες, να σπάζεις την βιτρίνα της Μπένετον αλλά να αγοράζεις ακριβά ρούχα της ίδιας ή άλλης μεγάλης φίρμας, να καις μια αντιπροσωπεία αυτοκινήτων αλλά να είσαι κάτοχος αυτοκινήτου ο ίδιος, να επιτίθεσαι σε ένα αστυνομικό τμήμα ενώ είσαι ο ίδιος μπάτσος ή σχετίζεσαι με μπάτσους) είναι είτε απλώς ένας ρόλος

από όσους έχει δημιουργήσει ο καπιταλισμός στην θεαματική κοινωνία του, είτε προσφορά *υπηρεσίας* προς το κράτος – δεν θέλεις αποτέλεσμα ούτε καν ελάσσον, θέλεις απλά να δημιουργήσεις χάος και εντύπωση ακυβερνησίας, για να εξωραΐσεις την κρατική βία και καταστολή που θα έρθει να 'δώσει τέλος στο χάος' που τρομοκρατεί τους πολίτες. Όσο μάλιστα μεγαλώνει η ανάγκη για κρατική αυθαιρεσία, τόσο μεγαλώνει και το μέγεθος της απαιτούμενης προβοκάτσιας. Έτσι, καταλλήλου ευκαιρίας δοθείσης, είδαμε να αναπτύσσεται μία κλιμακούμενη προβοκατόρικη δράση των παρακρατικών κύκλων, που ξεκίνησε από ανελέητο χάος επί μέρες, συνεχίστηκε με απόπειρα εν ψυχρώ τυφλής δολοφονίας ενός ανυποψίαστου μαθητή στο Περιστέρι, δοκίμασε να κορυφωθεί με πυρ εναντίον κλούβας ΜΑΤ έξω από την Πολυτεχνειούπολη, και κορυφώθηκε τελικώς με την δολοφονική επίθεση εναντίον ενός αστυνομικού στα Εξάρχεια. Ότι δεν κατέληξε νεκρός ο ΜΑΤατζής ήταν μάλλον αποτέλεσμα απειρίας του/των εκτελεστών ή καθαρής τύχης – το ζητούμενο ήταν ένας θάνατος. Φυσικά, με εξαίρεση την πρώτη περίπτωση, είχαμε προσφάτως ανάληψη ευθύνης για τα περιστατικά αυτά, από την οργάνωση-φάντασμα «Επαναστατικός Αγώνας», η απλή ανάγνωση της οποίας δεν αφήνει την παραμικρή αμφιβολία για το περιβάλλον από το οποίο προέρχεται – έμμισθοι παρακρατικοί ή ασφαλίτες, με ενημέρωση από δημοσιογραφικούς ή αστυνομικούς κύκλους. Η επίφαση απόλυτης 'ασφάλειας' που τους παρέχει το ότι είναι ή εργάζονται για τις μυστικές υπηρεσίες ή την αστυνομία, δεν τους επέτρεψε να συνειδητοποιήσουν ότι «όταν σκηνοθετείς ένα σενάριο, πρέπει να προσέχεις και τις λεπτομέρειες».

Γιατί το κράτος θέλει να οξύνει την καταστολή; Θα μπορούσε να είναι μία εύλογη απορία για κάποιον που διστάζει να διανοηθεί πως οι ανθρώπινες ζωές δεν κοστίζουν δεκάρα για το σύστημα και τους επιτελείς του, και αμφιβάλλει για την σκοπιμότητα όσων θίγουμε παραπάνω. Η καταστολή λοιπόν ωφελεί στα εξής σημεία: 1.Καταπνίγει κάθε φωνή ή προσπάθεια αληθινής αμφισβήτησης και συγκρότησης επαναστατικών προλεταριακών δομών. Καθένας, με απλά λόγια, είναι ελεύθερος να κάνει την κριτική του στο σύστημα, όσο δεν γίνεται πραγματικά επικίνδυνος για αυτό. Όταν όμως το σύστημα βλέπει φωνές και προσπάθειες που δυνάμει οδηγούν στην δημιουργία μαζικού επαναστατικού πανεργατικού (συμπεριλαμβανομένων αγροτών, φοιτητών κλπ) κινήματος αντίστασης και μελλοντικής ανατροπής, επιστρατεύει μηχανισμούς διάλυσής του ή τουλάχιστον εκφοβισμού των πολιτών ώστε να αποθαρρύνονται από την συμμετοχή τους σε αυτό. Η αριθμητική αποδυνάμωση των επαναστατικών ομάδων αφενός και αφετέρου η διάσπαση της συνοχής και της αλληλεγγύης μεταξύ των εργασιακών κλάδων και των διαφόρων αληθινά επαναστατικών ομάδων είναι θεμελιώδης για την διατήρηση της 'ησυχίας' δηλαδή της αστικής τάξης πραγμάτων. 2.Καλλιεργεί ένα κλίμα γενικευμένου φόβου και τρόμου για το κράτος, επιδρώντας καταλυτικά στην ψυχολογία του πολίτη, καθιστώντας τον αφενός εντελώς απρόθυμο για εξεγερτικές διαθέσεις και θεωρίες (πολλώ μάλλον για ανάλογη δραστηριοποίηση), αφετέρου καταλληλότερο να δεχθεί τουλάχιστον παθητικά αν όχι πρόθυμα όλα τα υπόλοιπα αντιλαϊκά μέτρα που περνά το κράτος (εργασιακά, ασφαλιστικά, εθνικά, κοινωνικά, εκπαιδευτικά κλπ). 3.Διοχετεύει την όποια αντίδραση μοιραία αναπτυχθεί στις συνειδήσεις κάποιων ανθρώπων σε ασφαλή μονοπάτια – η ακραία βία από πλευράς αστυνομίας πχ, κάνει πολύν κόσμο να θεωρεί ότι ο εχθρός είναι ο μπάτσος και το σύστημα θα πέσει αν ρίξεις μία μολότωφ σε μία κλούβα – απομακρύνοντάς τους από τον αληθινό στόχο, που είναι η συνείδηση του ταξικού (και μαζί, εθνοφυλετικού) συμφέροντος κάθε πολίτη, και η στόχευση στα ίδια τα θεμέλια του καπιταλισμού ως μόνο και αληθινό εχθρό και στόχο. 4.Η καταστολή δεν ασκείται μόνο με τα γκλομπ και γενικά με τον οπλισμό της αστυνομίας, αλλά και με ένα ανεπτυγμένο

σύστημα τεχνολογικού εξοπλισμού (κάμερες, προγράμματα). Θα υπενθυμίσουμε εδώ πως αυτές οι δύο 'φάμπρικες' (δηλαδή, το εμπόριο όπλων και το εμπόριο συστημάτων παρακολούθησης) είναι το πρώτο και τρίτο αντίστοιχα επικερδέστερα εμπόρια παγκοσμίως, επομένως μιλάμε για πολύ χρήμα τόσο για τους λογής λογής μεσάζοντες που απαιτούν κιόλας από τις επιμέρους κυβερνήσεις την εφαρμογή τους, όσο και για τους ημέτερους υπουργίσκους που βρίσκουν ευκαιρία να φάνε κάποια ψίχουλα (εκατομμυρίων ευρώ) παραπάνω.

Για όλους τους λόγους λοιπόν που εκθέσαμε παραπάνω, θεωρούμε πως τόσο τα επεισόδια του Δεκεμβρίου, όσο και οι 'τρομοκρατικές' ενέργειες που ακολούθησαν, είναι διαφορετικοί κρίκοι στην ίδια αλυσίδα, αυτή του συστήματος, και ο μόνος λόγος για τον οποίον έγιναν είναι να εξυπηρετήσουν το σύστημα στον δρόμο του προς την αγριότερη καταστολή, οικονομική και φυσική, δηλαδή προς την απόλυτη, σύγχρονου τύπου βαρβαρότητα. Εμείς ως εθνικοσοσιαλιστές έχουμε χρέος να καταλαβαίνουμε πλήρως τους όρους του παιχνιδιού (κυρίως επειδή σε αυτό μας έχει εισαγάγει ήδη το σύστημα, ως αντιπάλους του, και είναι ζωτικής σημασίας για την ίδια μας την βιολογική και πολιτική επιβίωση να έχουμε αποκωδικοποιήσει τους κανόνες), και να στεκόμαστε απερίφραστα _απέναντι_ σε τέτοιες προβοκάτσιες. Είναι καλή η βία κάποιες φορές, σε βοηθά να εκτονώνεσαι, αλλά γνώρισμα του συνετού είναι να ξέρει πώς να την διαχειριστεί – και η σωστή διαχείριση, στην περίπτωση της προβοκάτσιας, είναι η αυτοσυγκράτηση και η 'συντήρηση δυνάμεων' ως την στιγμή που η κοινωνική βία θα είναι πράγματι επαναστατική, άρα απαραίτητη. Σε κάθε αντίθετη περίπτωση, μπορεί να χρησιμοποιηθεί εναντίον μας – και μόνο εναντίον μας, ποτέ υπέρ μας.

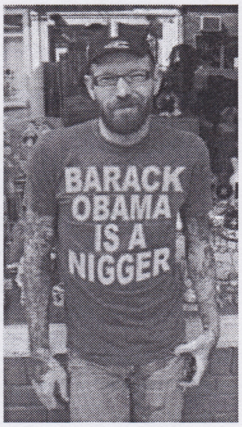
Barrack Obama fan club

HEIL BARRACK !

Οι ΗΠΑ έχουν νέο Πρόεδρο. Nigger. Για την ακρίβεια, μισο-nigger, τέλειο δείγμα της μεταλλαγμένης new age εποχής που η χώρα του προσπαθεί (και εν μέρει έχει πετύχει) να επιβάλει σε όλον τον πλανήτη: αποτέλεσμα φυλετικής επιμειξίας μιας λευκής με έναν Κενυάτη, και μάλιστα η λευκή αυτή μητέρα του μικρού Μπάρακ πήρε σαν δεύτερο σύζυγο (με τον οποίον μεγάλωσε ο νυν Πρόεδρος) έναν Ινδονήσιο, ενώ η αδερφή του παντρεύτηκε έναν Ιάπωνα. Φυσικά το πρόβλημα (το δικό μας) με τον νέο πρόεδρο δεν είναι φυλετικό, καθότι δεν τρέφουμε για τους nigger μεγαλύτερο μίσος από ό,τι για τους Εβραίους και δη τους σιωνιστές, ή από ό,τι για τους κατά τα άλλα λευκούς, που όμως πουλάνε την ψυχή τους σε Εβραίους σιωνιστές για να εξασφαλίσουν την καρέκλα του διαχειριστή ή του λογιστή αυτών, με τα πλούσια οικονομικά οφέλη που αυτή συνεπάγεται. Καμία διαφορά δεν βλέπουμε λοιπόν στην αλλαγή της σκυτάλης, πέρα από το ότι σκοτείνιασε λίγο περισσότερο η εικόνα της τηλεόρασής μας λόγω του χρώματος του προέδρου. Οι πολιτικές θέσεις στις ΗΠΑ κατ' εξοχήν ελέγχονται, διανέμονται και καθορίζονται από Εβραίους (με άμεση ή έμμεση, αφανή συμμετοχή και των ίδιων) και οι πολιτικές αποφάσεις όλων (μηδεμιάς, και το υπογραμμίζουμε αυτό, εξαιρουμένης) των αμερικανικών κυβερνήσεων δεν αποτελούν τίποτα παραπάνω από την έμπρακτη έκφραση της βούλησης των σιωνιστών.

Λόγω συσσώρευσης πλούτου και τεχνολογικής προόδου, καθώς και της αλλαγής του συσχετισμού γεωπολιτικών δυνάμεων που ακολούθησε τον Β' ΠΠ, οι ΗΠΑ έχουν καταφέρει να ελέγχουν περισσότερο από κάθε άλλη καπιταλιστική δύναμη τον πλανήτη, κυρίως με διείσδυση στις τοπικές αγορές κάθε χώρας και πλήρη έλεγχο αυτών, όσο και με έλεγχο των τοπικών πολιτικών δυνάμεων, ισχυρή προπαγάνδα στον τρόπο ζωής και διείσδυση σε κάθε είδους παραδοσιακή δομή μιας τοπικής κοινωνίας. Και, φυσικά, όπου δεν πίπτει λόγος πίπτει ράβδος, επομένως στους τρόπους ελέγχου του πλανήτη ας προσθέσουμε και τον δια πυρός και σιδήρου παραδειγματισμό όσων τολμούν να μην σωφρονιστούν. Οι λαοί της Ευρώπης το γνώρισαν καλά αυτό από πρώτο χέρι παλιότερα, της Μέσης Ανατολής (και όχι μόνο, ασφαλώς) το βιώνουν ακόμα στην πιο αισχρή του μορφή, ενώ και οι εξατομικευμένες πλην όμως αναρίθμητες περιπτώσεις ανθρώπων που απάγονται, εξαφανίζονται,

δολοφονούνται ή απλώς περνούν τις διακοπές τους σε κάποιο ίδρυμα τύπου Γκουαντανάμο κάτι θα έχουν να πουν επ' αυτού. Για τους παραπάνω λόγους, οι ΗΠΑ αποτελούν το κράτος εκείνο όπου οι σιωνιστές έχουν διεισδύσει περισσότερο στις δομές του, με έλεγχο σχεδόν άπαντος του κεφαλαίου (ακόμα και της Τράπεζας που εκδίδει το δολάριο), του νόμιμου και παρανόμου εμπορίου μεγάλης κλίμακας, αλλά και με πλήρη έλεγχο του πολιτικού σκηνικού. Δεν νοείται περίπτωση προέδρου ΗΠΑ που να μην εκτελεί πιστά τις εντολές των σιωνιστικών αφεντικών του, που επενδύουν πολύ χρήμα πάνω του και φυσικά απαιτούν από αυτόν να λάβουν τις ανάλογες υπηρεσίες. Το γεγονός ότι μεταξύ τους οι υποψήφιοι πρόεδροι 'σκοτώνονται' ή παρουσιάζουν ενίοτε αντικρουόμενες απόψεις δεν θα έπρεπε να προβληματίζει κανέναν, αρκεί να φέρει στο μυαλό του το παράδειγμα του κόσμου της νύχτας, όπου οι συμμορίες μεταξύ τους σκοτώνονται κυριολεκτικά για τον έλεγχο ανθρώπων, καταστημάτων, εμπορίου (διαφόρων ειδών...), χρήματος και επιρροής, αλλά στην τελική εξυπηρετούν μακροσκοπικά το ίδιο σύστημα, εκμεταλλευόμενοι τις μάζες και πλασάροντας προς τα έξω για τους ίδιους την εικόνα του ευηπόληπτου επιχειρηματία.

Για του λόγου το αληθές, ο Ομπάμα έπιασε αμέσως δουλειά, εξαπολύοντας (εντάξει, 'συναινώντας απλώς' στις αποφάσεις της ηγεσίας του κράτους του Ισραήλ) μαζικές δολοφονικές επιθέσεις εναντίον του Παλαιστινιακού λαού της Γάζας, σφάζοντας άνδρες που υπερασπίζουν απλώς το δικαίωμά τους στην ελευθερία, γυναίκες και μικρά παιδιά. Η πολιτική του σχετικά με τις δυνάμεις κατοχής σε Ιράκ, Αφγανιστάν είναι πανομοιότυπη με της απελθούσας κυβέρνησης Μπους, πράγμα αναμενόμενο ασφαλώς καθώς πολλά στελέχη της νυν κυβέρνησης είναι – φυσικά – Εβραίοι. Ακόμη, η οικονομική πολιτική που ήδη ξεκίνησε να εφαρμόζει, βασίζεται για μια ακόμη φορά εξολοκλήρου στην άγρια εκμετάλλευση του εργαζόμενου λαού, στην φορολογική αφαίμαξή του για να σωθούν τα χρεωκοπημένα golden boys (boys... τέλος πάντων...) που βούλιαξαν τις εβραϊκές τράπεζες πλην όμως πληρώθηκαν αδρά κατά την ΄απόλυσή' τους (το εβραϊκό κεφάλαιο δεν χάνεται ποτέ, μόνο αναδιανέμεται κι αυξάνει, ενώ το κόστος το επωμίζονται ασφαλώς οι εργαζόμενοι), στην καταπίεση, την φτώχεια, την ανεργία, τις υπερ-ελαστικές σχέσεις εργασίας, στον δανεισμό, στην κατάσχεση των περιουσιών λόγω αδυναμίας αποπληρωμής των χρεών. Οι χρηματοδότες του Μπάρακ μπορούν να αισθάνονται υπερήφανοι. Το σοκολατόχρουν πουλέν τους τούς δικαίωσε πλήρως.

M.G.str

ΠΩΣ ΑΠΟ ΜΗΔΕΝΙΚΟ ΓΙΝΕΣΑΙ ΝΟΥΜΕΡΟ

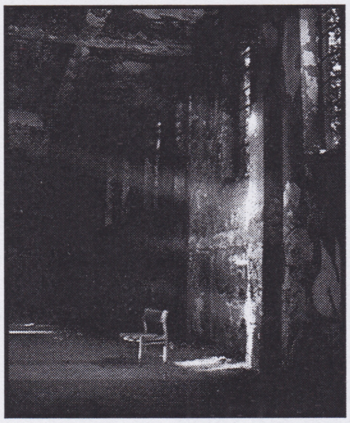
(ή αλλιώς 'αντί-Αμερικάνοι σταματήστε να είστε τόσο Αμερικάνοι')

Ο 'φτωχός πλην τίμιος' Έλληνας, που κάνει τα αδύνατα δυνατά προκειμένου να ανεμίζει περήφανα στη φαντασία του η σημαία της εβραιοπαϊκής ένωσης, που δήθεν κακοπερνάει ή καλοπερνάει στην πραγματικότητα, καταναλώνει άρτο και θεάματα με τη μεγαλύτερη συχνότητα από όλους τους 'ομότιμους' του στην Ε.Ε, ειδικότερα όσον αφορά στις καταχρήσεις. Σε μια χώρα σαν και τη δικιά μας, όπου οι μισθοί εξακολουθούν πεισματικά να είναι χαμηλοί, το κόστος επιβίωσης να είναι δυσβάσταχτο, η φαινομενική και μη ανεργία να καλπάζει, ο Έλληνας, και πάλι φτωχός πλην τίμιος καταναλωτής, επιμένει σε πείσμα των 'δειλών και των προσκυνημένων' να πηγαίνει κόντρα σε όλους και όλα, κρατώντας ψηλά την σημαία του καταναλωτισμού! Γιατί πολύ απλά σε αυτό το υποτυπώδες προτεκτοράτο που φυτοζωεί, ανακάλυψε την τεράστια ιδεολογική αξία που έχει για αυτόν το χάπι του life style, το shopping therapy, η ιδιοκτησία αντικειμένων, οι διακοπές, ο τρόπος διασκέδασης (γιατί όχι και των εντυπώσεων στην δημόσια ζωή;), τα ρουχαλάκια που διαλέγει, η ανανέωση της εμφάνισης του, η μόδα και γενικώς όλες του οι πράξεις που μαρτυρούν εκκολαπτόμενες ανάγκες και επιθυμίες. Και επιπλέον σκέφτεται: 'γιατί εγώ μαλάκας είμαι να χάσω την ευκαιρία' ή 'αν δεν πάρω εγώ αυτό το τρένο θα το πάρει άλλος'. Οπότε η μανία του lifting ξορκίζει κάθε κακό δαίμονα της παραδοσιαρχίας. Το image making δίνει κόκκινη κάρτα σε κάθε πίστη.

Τα φραγκάκια που αλόγιστα κυκλοφορούν και δημιουργούν πότε συσσώρευση, πότε υπερκέρδη, πότε κρίσεις, σπαταλιούνται με περισσή χαρά σε προϊόντα ευρείας κατανάλωσης και σε υπηρεσίες προς ευρεία κατανάλωση. Τα δάνεια χωρίς αντίκρυσμα, οι πιστωτικές καραμέλες, η μανία για νέα υλικά αγαθά βοήθησαν σημαντικά! Οι κατασχέσεις πλουσιοπάροχες όπως ήταν και πρωτύτερα οι παροχές στους δανειολήπτες. Άλλα 'δεν χαμπαριάζουμε εμείς', κομπάζει ο Έλληνας νοικοκυραίος. Γιατί; Οι ιδέες, οι προοπτικές, τα εφήμερα δόγματα, οι ευκαιρίες, τα αστραφτερά χρυσοκέντητα σκουπίδια της γενικευμένης κατανάλωσης, δυστυχώς έχουν αντίκρυσμα. Έχουν και οπαδούς, συνειδητούς και ασυνείδητους, έχουν διαμορφώσει ένα κοινό πορωμένο - αυτό φυσικά επειδή παίζει και η γκλαμουριά του στυλ: 'ο Έλληνας την ψάχνει τη δουλειά', 'δεν είναι αμερικανάκι', ' έχει δαιμόνιο μέσα του'. Η θρησκεία του καταναλωτισμού έχει πιστούς, ευαγγέλιο πίστης, ναούς, αντιπροσώπους. Έχει και υλικές ανταμοιβές και μικρούς επίγειους παραδείσους. Η καθολικότητα της θρησκείας αυτής όχι μόνο δεν απειλείται, αλλά θα συνεχίζει να συνθλίβει και άλλους. Και θα συνεχίζει όσο ο κακόμοιρος πλην τίμιος γλεντζές 'Έλληνας' θα παλινδρομεί μεταξύ ευκαιριακών αναγκών και εφήμερων απολαύσεων. Ενάντια λοιπόν στην θρησκεία του καπιταλισμού, τον καταναλωτισμό και τα παράγωγα του, θα συνεχίσουμε να χλευάζουμε τους ηλίθιους και ασυνείδητους μικροαστούς που δηλώνουν με στόμφο τον αντιαμερικανισμό τους, δηλώνοντάς τους ότι είναι πιο Αμερικάνοι και από τους ίδιους τους Αμερικάνους. Δεν έμεινε και κάτι άλλο, φίλε νεοέλληνα, απλά κράτα το show μαϊμού… Ξέρεις εσύ…

X-Core

ΡΕΚΒΙΕΜ ΓΙΑ ΜΙΑ ΙΔΕΑ

Για μια ιδέα που επιμένει να ζει. Για τη δημιουργία ενός ιδεατού κόσμου. Για την αποτροπή της θέασης μιας ζωής που διασκορπίζεται άδικα. Μέσα από τον πόνο, τις πράξεις, τις σκόρπιες πολλές φορές σκέψεις, τους εφήμερους στοχασμούς και τα ψυχανεμίσματα. Ρέκβιεμ για την εντροπία και το χάος που γεμάτο ερωτηματικά μας περιμένει προκειμένου να το νοηματοδοτήσουμε. Κενά, ερωτήματα βασανιστικά, μηδέν και άπειρο που ενώνονται μέσα σε μια άγρια ομορφιά, πότε-πότε σε μια αρμονία ψυχεδελική, πλάνη του μυαλού θα στοχαστεί κανείς. Και η κίνηση που ρίχνει νερό στο μύλο της ζωής, ώστε να υπάρχει ταρακούνημα στην ηθελημένη ανάπαυλα, που επιβεβλημένα μας ορθώνεται απειλητικά. Καιροφυλακτεί για να μας θυμίζει κάπου-κάπου ότι ακόμα η οριογραμμή μεταξύ ζωής και θανάτου είναι λεπτή και εγείρει εφιάλτες για όποιους παραβιάζουν τα μικρά και μεγάλα, ένοχα τις περισσότερες φορές μυστικά της προδιαγεγραμμένης πορείας μας, μέσα στο διηνεκές του χρόνου.

Επιζητώντας τη λύτρωση μέσα από την αγωνιστική μας διάθεση, απορρίπτοντας τον επουράνιο δήθεν σωτήρα, με τα πολλά του ονόματα και τις πολλές του μεταμφιέσεις. Και αυτή θα έρθει μέσα από τα αδιέξοδα σκοτάδια που θα έχουν διαλυθεί. Και για να διαλυθούν πρέπει κάποιοι να ρίξουν άφθονο φως και να αναδείξουν το μονοπάτι που επέλεξαν να ακολουθήσουν. Τότε η ιδέα θα παρελάσει υπέρλαμπρη, γεμάτη ζωντάνια, ολάκερη, σημαιοφόρος μιας εποχής δηλωτικής των καταστάσεων που θα γεννήσει. Το ρέκβιεμ θα είναι μια σημαντική της πυρφόρου περιόδου, που θα απέλθει μετά την άλυσο της παρακμής των γενικών και φθαρτών νοήσεων. Η δυτικότερη των δυτικών αποπροσανατολισμών, η ανατολικότερη των ανατολικών εσχατολογιών, η βορειότερη των βορείων παγανισμών, η νοτιότερη των νοτίων δοξασιών. Αυτή η ιδέα

θα είναι από μόνη της ένα ρέκβιεμ αυτού του κόσμου, τον οποίον αποδιώχνει. Το ρέκβιεμ θα κρατάει τη μουσική του ως απαγορευμένο καρπό και θα κερνάει με τους στίχους του μόνο αυτούς που θα υπηρετούν το ταξίδι και τη γοητεία του. Για τους θιασώτες των εφήμερων δογμάτων, θα τηρεί σιωπή, αφήνοντας ένα θρόισμα από τα φύλλα σε κάποιο δάσος, τον παφλασμό κάποιου ωκεανού, το κρώξιμο κάποιου μελαγχολικού πουλιού, να διατηρούν την ηρεμία και την ομαλότητα στη φύση,

δημιουργώντας τις πιο φυσικές υποψίες που θα γεννιούνται μέσα στην άγρια ομορφιά να συμπαρασέρνουν σε πόλεμο και την πιο γαλήνια νηνεμία.

Αυτό που θα ωριμάζει μέσα από το τραγούδι μας, δεν είναι τίποτα άλλο από το κέντημα ενός αραχνοΰφαντου κόσμου με λεπτές ισορροπίες, πότε τρόμου, πότε ψηλάφησης των αυτιών μας, της επικράτησης της πολεμικής δραστηριότητας που φέρει μέσα της το σπέρμα της νίκης. Μιας νίκης που δεν υπόσχεται σωτηρία, αλλά ικανοποίηση στους ίδιους μας τους εαυτούς και τις πιο απελπισμένες μάζες απενοχοποιημένων όντων. Και αυτή η νίκη θα έρθει μέσα από τη νύχτα που θα φέρει η σκιερή πυρκαγιά του ξίφους μας, στοιχειώνοντας κάθε τι μέχρι πρότινος μεταφυσικό και τελολογικό, υψώνοντάς μας στην ανώτερη αίσθηση του στυλ, στις υψηλότερες και εκκωφαντικότερες σφαίρες της δημιουργίας. Στις επιταγές του κύκλιου του ιστορικού γίγνεσθαι, όπου ο θάνατος γεννά ζωή και η ζωή ιχνηλατεί προς το θανατηφόρο διάβα της, όπου ισχύει το «χρειάζετ' η σκουριά: δεν φτάνει να'σαι ατσαλωμένος. Αλλιώς, πάντα λένε για σένα: 'Είναι πολύ νέος!'».

Ρέκβιεμ για ακόμα μια φορά, ρέκβιεμ για την ιδέα Εκείνου που επιμένει να'ρθει!

Evil Contact

ΣΤΙΧΟΙ 88 ΜΟΙΡΩΝ

Ε/Σ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑ

ΕΝΑ ΜΑΥΡΑΚΙ ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΕΝΟ / ΚΑΙ ΔΙΠΛΑ ΤΟ ΕΒΡΑΙΑΚΙ ΦΡΙΚΑΡΙΣΜΕΝΟ / ΕΝΑ ΑΛΒΑΝΑΚΙ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΣΤΡΩΜΕΝΟ / ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΣΤΗΜΕΝΟΣ / ΠΑΛΙ ΜΙΛΑΕΙ Ο ΒΑΡΕΜΕΝΟΣ
ΤΑ ΨΕΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΟΥ ΑΡΑΔΙΑΖΕΙ / ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΚΟΥΪΚ ΑΠΟ ΜΕΣΑ ΟΥΡΛΙΑΖΕΙ / ΕΙΣΤΕ Η ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ
ΟΙ ΥΠΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΤΑ ΠΤΥΧΙΑ / ΕΙΣΤΕ ΣΚΟΥΛΗΚΙΑ ΜΕ ΠΤΥΧΙΑ / ΟΙ ΛΑΚΕΔΕΣ ΜΕ ΤΑ ΠΤΥΧΙΑ
ΑΥΤΟΣ ΜΑΣ ΕΛΕΙΠΕ / ΝΑΤΟΣ ΝΑΤΟΣ / ΤΟ ΣΚΟΥΠΙΔΙ Ο ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΣ / ΣΤΑΜΑΤΑ ΝΑ ΤΟ ΠΑΙΖΕΙΣ ΠΟΝΕΜΕΝΟΣ
ΜΑΘΕ ΟΤΙ ΕΙΣΑΙ ΓΑΜΗΜΕΝΟΣ / Η ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΣΤΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΝ ΕΧΟΥΝΕ ΔΕΙ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ / ΠΟΛΤΟΠΟΙΗΜΕΝΟ ΠΤΩΜΑ / ΣΑΡΚΑ ΚΑΙ ΑΙΜΑ ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ
ΕΝΑ ΘΡΙΛΕΡ ΠΟΥ ΘΑ ΔΟΥΜΕ / ΜΑΛΑΚΕΣ ΣΑΣ ΠΑΡΑΠΛΗΡΟΦΟΡΟΥΜΕ / ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΜΑΣ ΘΑ ΦΡΙΞΕΙΣ
ΚΑΙ ΤΣΟΝΤΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ / ΚΑΖΑΝΙ ΜΕ ΑΙΜΑ ΠΟΥ ΚΟΧΛΑΖΕΙ / ΛΕΥΚΗ ΑΘΩΟΤΗΤΑ ΠΟΥ ΟΥΡΛΙΑΖΕΙ

NOT HUMANS

ΚΟΙΤΑΞΕ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ ΕΒΡΑΪΚΟ ΚΑΤΑΛΟΙΠΟ / ΠΕΘΑΝΑΝ ΠΟΛΛΟΙ ΥΠΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΤΡΟΠΟ ΟΧΙ ΑΔΙΚΟ
Η ΖΩΗ ΣΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ ΚΟΛΑΣΗ ΦΡΙΧΤΗ / ΜΑ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΨΗΦΙΣΕΣ ΘΑ ΖΟΥΝ ΜΕΣ ΣΤΗ ΧΛΙΔΗ
ΧΛΙΔΗ ΠΟΥ ΥΠΕΡΑΥΞΗΘΗΚΕ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΘΑΝΑΤΟΥΣ / ΠΟΥΛΩΝΤΑΣ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟ ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ ΤΑ ΛΕΦΤΑ ΤΟΥΣ
ΘΕΛΟΥΜΕ ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΣΚΟΤΩΘΕΙΣ ΓΙΑ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΤΙΜΗ / ΚΑΝΕ ΛΙΓΟ ΥΠΟΜΟΝΗ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΘΑ ΑΛΛΑΞΕΙ
ΚΑΙ ΤΟ ΝΑΖΙΣΤΙΚΟ ΘΕΡΙΟ ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΤΑΣΠΑΡΑΞΕΙ / ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΒΡΑΪΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ
ΘΑ ΖΟΥΜΕ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΧΩΡΙΣ ΤΩΝ ΓΑΜΨΟΜΥΤΙΔΩΝ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ
ΧΩΡΙΣ ΠΑΡΑΣΙΤΑ ΟΒΡΙΟΥΣ ΜΑΣΩΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΚΑΘΙΑ
ΒΑΔΙΖΟΝΤΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΣΤΟΥ ΑΝΙΕΡΟΥ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ
ΘΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΟΤΕ ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΝΙΣΟΤΗΤΑ ΑΝΘΡΩΠΩΝ
ΘΑ ΠΛΗΘΥΝΟΥΝΕ ΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ ΚΑΙ ΘΑ ΑΝΘΙΣΕΙ ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΕΧΟΥΜΕ ΟΥΤΕ ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΤΕΣ ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ / ΤΕΡΜΑ ΘΑ ΜΠΕΙ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΕΞΑΡΤΗΣΕΙΣ

ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

ΗΔΗ ΞΗΜΕΡΩΣΕ ΕΙΝΑΙ Η ΩΡΑ6 / ΤΡΕΞΕ ΝΕΟΕΛΛΗΝΑ ΠΡΙΝ Ο ΗΛΙΟΣ ΘΑ ΠΕΣΕΙ
ΠΗΓΑΙΝΕ ΛΟΙΠΟΝ ΣΑΝ ΚΑΛΟ ΡΟΜΠΟΤ ΣΤΗ ΣΕΙΡΑ / ΝΑ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΖΗΤΑΣ
ΧΑΜΕΝΕΣ ΕΛΠΙΔΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΑΔΕΙΑ ΚΑΛΠΗ / ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΕ ΚΩΛΟΧΑΡΤΑ ΚΟΜΜΑΤΩΝ ΓΕΜΑΤΗ
ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΑΡΑΓΕ ΤΟ ΟΦΕΛΟΣ ΣΟΥ / ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΔΙΑΛΕΓΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΑΦΕΝΤΙΚΟ ΣΟΥ
ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ / ΕΒΡΑΪΚΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ / ΑΔΕΙΕΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ / ΚΑΜΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ
ΣΑΠΙΕΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ / ΕΣΥ ΜΑΛΑΚΑ ΟΜΩΣ ΘΑ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΕΨΕΙΣ / ΕΣΥ ΟΜΩΣ ΘΑ ΤΟΥΣ ΨΗΦΙΣΕΙΣ
ΕΣΥ ΘΑ ΤΟΥΣ ΠΛΗΡΩΣΕΙΣ / ΕΣΥ ΘΑ ΤΟΥΣ ΡΙΞΕΙΣ / Ο ΜΟΝΟΣ ΟΜΩΣ ΚΥΡΙΟΣ ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥΣ
ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙΣ ΕΘΕΛΟΔΟΥΛΟΣ ΔΙΚΟΣ ΤΟΥΣ / ΣΠΑΣΕ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΣΟΥ / ΜΗ ΨΗΦΙΖΕΙΣ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΣΟΥ
ΚΑΝΕ ΠΑΝΤΑ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΘΕΣ / Η ΕΛΛΑΔΑ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΙΑ ΣΟΥ

ΕΒΡΑΙΟΚΡΑΤΙΑ

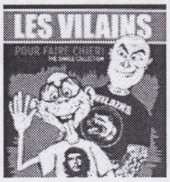
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΠΟΥ ΞΕΡΑΤΕ ΠΙΑ ΤΩΡΑ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ / ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΑ ΣΚΑΤΟΖΩΗ ΚΑΙ ΜΙΑ ΤΥΦΛΗ ΥΠΑΚΟΗ
ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΗΛΙΘΙΟ ΦΟΒΟ / ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ ΣΟΥ ΓΑΜΑΝΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΗΜΙΟΚΡΑΤΙΑ / ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΕΛΕΥΘΕΡΙΑ / ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΜΙΑ ΕΒΡΑΙΟΚΡΑΤΙΑ

ΠΑΝΤΟΥ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ ΚΑΙ ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΠΑΓΙΔΕΣ / ΨΕΜΑΤΑ ΣΟΥ ΛΕΝΕ ΓΙΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ
ΚΑΙ ΣΤΟ ΦΑΪ ΣΟΥ ΒΑΖΟΥΝ ΜΙΣΟ ΚΙΛΟ ΦΥΤΙΝΗ / ΩΣ ΠΟΤΕ ΘΑ ΑΝΕΧΟΜΑΣΤΕ ΣΤΗ ΜΑΠΑ ΝΑ ΜΑΣ ΦΤΥΝΟΥΝ
ΚΑΙ ΘΑ ΤΟΥΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΤΟ ΕΘΝΟΣ ΜΑΣ ΝΑ ΣΒΗΝΟΥΝ / ΜΑΣ ΣΥΚΟΦΑΝΤΟΥΝ / ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΜΑΣ ΡΙΧΝΟΥΝ
ΜΑ Ο,ΤΙ ΚΑΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΔΕ ΜΑΣ ΚΛΕΙΝΟΥΝ / ΠΟΤΕ!

ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ
ΑΠΛΩΝΟΥΜΕ ΓΥΡΩ ΜΑΣ ΤΗΝ ΝΑΖΙΣΤΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ / ΑΦΗΣΤΕ ΗΣΥΧΗ ΤΗ ΛΕΥΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ
ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΣΟΥ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΑΡΑΤΑΞΕΙΣ / Ο ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΕΧΕΙΣ ΝΑ ΑΝΤΙΤΑΞΕΙΣ
ΕΣΕΙΣ ΟΙ ΕΡΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ΕΒΡΑΪΚΗΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ / ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΒΙΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ΑΠΑΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΗΝΕΜΙΑΣ
ΜΕ ΠΟΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΘΑ ΜΑΣ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΕΙΣ / ΠΡΟΒΑΤΟ ΠΟΛΥΧΡΩΜΟ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΣΟΥ ΘΑ ΣΠΑΣΕΙΣ

Υ.Γ: Η χρήση των στίχων είναι ελεύθερη για όποιον επιθυμεί για πάσα χρήση, χωρίς να απαιτείται η αναφορά της πηγής, μιας και η κλοπή πνευματικής ιδιοκτησίας βοηθάει τα μέγιστα τον σκοπό μας.

ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΕΣ

1) LES VILAINS: POUR FAIRE CHIER (THE SINGLE COLLECTION)
Μιας και μιλάμε για Les Vilains, φυσικά πρόκειται για την μακροβιότερη και αγαπημένη μπάντα που με το 'Les derniers rebelles' έγινε ευρέως γνωστή. Οι τυχεροί τούς απόλαυσαν και στο Skinhouse Hellas παλιότερα στις 28/1/08. Σε αυτήν την κυκλοφορία οι Βέλγοι με 14 κομματάρες, τόσο μουσικά όσο και στιχουργικά, επιβεβαιώνουν ότι είναι politically incorrect και περήφανοι για αυτό. Διασκευάζουν το γνωστό 'wonderwall' (από Oasis νομίζω), το 'government action' (από Skrewdriver) και το 'somebody put something in my drink' (από Ramones), καθώς και άλλα όπως 'Internet warrior' (για τους 'κακούς' του ίντερνετ πάντα), Belgique hooligans (Hail!). Στηρίζουμε ανεπιφύλακτα!

2) STAY THE SAME: KOSOVO
Τι άλλο θα περίμενε κανείς από την Σερβία, εκτός από έναν βαρύ, ατόφιο ήχο, που συνενώνει metal επιρροές και μελωδικό rac, στην πιο brutal του έκφραση; Έτσι σε αυτό το δισκάκι μένουμε ευχαριστημένοι από τις 10 racoríλες του. Ξεχωρίζω το ομώνυμο Kosovo, Ostani Isti (μου θύμισε το Croir et agir από Durantal).Ψαχτείτε!

3) IMPERTINENCIA: BIENVENIDOS A LA REALIDAD
Οι τύποι έρχονται από Ισπανία μεριά και παίζουν γρήγορο rac-core, κιθάρες με ωραία riff, θυμίζουν τους Torquemada 1488, τόσο στα φωνητικά όσο και στις ταχύτητες. Έχουν 10 κομμάτια, για τους οπαδούς του ισπανικού rac είναι καλό άκουσμα. Τίτλοι: Intifada, Tortura, Division Azul (Hail!), Venganza, Terrorismo και άλλα. Gracias!

4) STUKA: DAS CINZAS A VITORIA
Με τρίτο δισκάκι χτυπήσανε οι Βραζιλιάνοι Stuka του Tony, εξίσου επιτυχημένο με τα 2 προηγούμενα και ηχητικά έχοντας κάνει μια στροφή προς πιο ευρωπαϊκές μουσικές φόρμες, αφού τα φωνητικά διαφέρουν αισθητά από τα καφριλίκια με την βαριά βραζιλιάνικη γλώσσα και η μουσική την σκεπάζει. 12 white fucking power κομμάτια, γρήγορος rac ήχος που σπάει κόκκαλα, ξεσηκωτικός και πορωτικός. Τα 'Honra dos lobos', 'Das cinzas a vitoria', 'Supremacia' και 'White power skinheads'είναι δυναμίτες. Hail Stuka!

5) APRAXIA / MOLOT: VOICE OF BLOOD
Πρόκειται για δύο μπάντες από Λευκορωσία, κινούμενες στο βαρύ πάντοτε στυλ των Ρώσων γενικώς, οπότε καταλαβαίνουμε ότι βαριά φωνητικά, μελωδική και ατμοσφαιρική μουσική επιτυγχάνει ένα ακουστικό αποτέλεσμα αντάξιο των προσδοκιών μας, αποτελούμενο από 9 αυτή τη φορά τραγούδια, 4 να ανήκουν στους Apraxia και 5 στους Molot. Καθόλου κακή ιδέα να έπεφτε στα χέρια μας.

6) NO SURRENDER: GUNS FOR GLORY
Το νέο mini cd των No Surrender αποτελείται από 5 κομμάτια στο κλασικό rac ύφος της μπάντας, αυτή τη φορά με πολύ καλή μελωδική κιθάρα, με πιο ψαγμένο στίχο αντικαπιταλιστικό, καλύτερη παραγωγή και τα φωνητικά εμφανώς βελτιωμένα. Τίτλοι: Guns for glory, M.M.E. (εναντίον των ρουφιάνων των media), Football Song (εναντίον των ποδοσφαιρόφιλων ή των hooligans των ομάδων;), The real horror show (εναντίον του θεάματος και των ηγεμόνων του) και τέλος μια πιο skinhead νότα με το Crucified Skin (Aryan cover)! Υπογράφει η Survival records και το Hellenic rock against capitalism. Παραγγελίες στο: glorydaysrac@hotmail.com

... η καθημερινή ζωή των κοινωνιών στις οποίες κυριαρχούν οι σύγχρονες συνθήκες παραγωγής και μαζικής κατανάλωσης, εκδηλώνεται σαν μια τεράστια συσσώρευση εβραϊκής εμπνεύσεως θεαμάτων. Ό,τι είχε γνήσια βιωθεί, εξοστρακίστηκε σε μιαν άψυχη αναπαράσταση...

... έτσι βρήκαμε έναν ανώτερο και ευγενή λόγο ύπαρξης στη ζωή. Επιδιώκουμε την ιερή καταστροφή, για την χαρά της καταστροφής αυτών που μας καταδικάζουν στην ανυπαρξία. Δεν θα φανταζόμασταν καλύτερο σκοπό από το να καταστραφούμε από κάτι που είναι μεγαλειώδες και απίθανο...

... όποιος εξετάζει την ιστορία του εθνικοσοσιαλισμού, βρίσκει εκεί την αληθινή ιστορία της επανάστασης. Τίποτα δεν κατάφερε να τον κάνει άσχημο...

